

Vsem prav iskrena hvala!

Ko dobite v roke božično številko "Ameriške Domovine," boste videli, da odseva iz nje doberšen kos življenske sile Slovencev v Clevelandu in okolici, naj se tiče to gospodarskega, kulturnega in verskega življenja. S ponosom lahko rečemo, da "Ameriška Domovina" v svoji božični izdaji ni samo najbolj obsežni slovenski časopis v Ameriki, pač pa tudi najbolj zanimiv, kar se tiče originalnega berila, katerega so prispevali naši dolgoletni naročniki in prijatelji. Kulturni produkt teh naših prijateljev bodo lahko čitali njih bratje in sestre po rodu v skoro sleherni državi sveta, kjer se je naselil Slovenec.

Vsem našim božičnim dopisnikom naša globoka zahvala. Vsi se pa moramo obenem zavedati, da obširna izdaja božične številke bi bila nemogoča, ako nam ne bi naši slovenski trgovci v tako obilni meri prišli na pomoč s številnimi oglasi. Tem našim prijateljem, ki so pomagali v gospodarskem oziru k izdaji današnje številke, smo iz srca hvaležni. Naša velika dolžnost je, da na tem mestu toplo priporočimo naše slovenske trgovine v obilno podporo našim ljudem. Saj dobite v njih popolnoma vse, tu ali tam, kar morete dobiti v največji tujerodni trgovini. Pomnite, da dokler bomo obdržali slovensko trgovino in podjetja, bo slovenska naselbina tudi krepko napredovala. V tem zaupanju želimo vsem našim naročnikom, prijateljem, našim značajnim trgovcem najbolj uspeha polne božične praznike s prošnjo, da nam tudi v bodoče ostanejo naklonjeni za skupni napredek.

Previdni bančni podpredsednik

New York, 18. decembra. Pred nekaj meseci je neki visok uradnik McKesson & Robbins Co., ki se je radi finančnih mahinacij luških Musica, alias Coster, pravi kar zrušila, prišel v banko in je zahteval \$50,000,000 posojila za svoje podjetje. Posojilo je bilo odklonjeno. Neki manjši podpredsednik banke je revidiral finančno poročilo kompanije, ki je bila vredna \$140,000,000 in našel par napak. Predsednik McKesson & Robbins Co. je bil radi odklonjenega posojila tako razburjen, da je prenehal poslovati z banko. Podpredsednik banke je bil radi tega ozmerjan in ponižan v službi. Sedaj je prišel krah, banka si je prihranila \$50,000,000 in podpredsednik je bil častno odklicovan.

Društveni asesment

Članstvo ohih društev, ki porabirajo asesment v S. N. Domu, se opozarja, da se bo ta mesec radi božičnih praznikov, pobiralo asesment v petek 23. decembra, v spodnji dvorani S. N. Doma, 6417 St. Clair Ave. Bodite točni in poravnajte svoj asesment. — John Tavčar, tajnik SND.

Slaba uprava

WPA organizacija ima v Clevelandu dovolj nove, tople, dobre obleke, da obleče z njo nekako 25,000 religijoznih družin. Toda mestna religiozna komisija je predložila WPA administraciji samo 6,500 prošenj za nove obleke, da si je v resnici še tisoče družin, ki bi jo potrebovale. Mestna religiozna komisija mora imeti salabolško upravo, ker tako zavlačuje zadevo v resnici potrebnih ljudi.

Vest iz domovine

Mrs. Mary Bolko, 19703 Arrowhead Ave., je dobila iz vasi Vrtovin, fara Kamnje na Vipavskem vest, da ji je 10. nov. umrla mati Katarina Lesjak v častiljivi starosti 96 let. Tu v Ameriki zapuščala hčer Frank, in po svojem sinu pok. Frank Lesjaku, večje število vnukov in pravnukov, v stari domovini pa dva brata Janeza in Franceta Podgornik, sina Alojzija na domu, sina Petra nekje v Argentini, hčer Josefo poročeno Lampe v Trstu in v Jugoslaviji živečo hčer Cecilijo, por. Lesjak. Naj bo ranjki mirna domača gruda!

Prvorojenec

Teta štorljka se je zglasila pri dobro poznanem slovenskem zakonem paru Mr. Toni in Pavla Železnikar, ki vodita mlekarstvo na 1868 E. 53rd St. in je pustila v spomin za letošnji božič krepkega fantka prvorojenca. Mati in dete sta zdrava v St. Ann's bolnišnici. Iskrene čestitke mlademu paru!

Listnina uredništva

Fr. K. — Glasom najnovejših podatkov šteje katoliško prebivalstvo v Zd. državah 20,915,677 ljudi. — Ana S. Vi niste državljanka. Po prvem možu ste sicer dobili državljansko pravico, toda ste jo izgubili, ko ste se poročili drugič z možem, ki ni bil državljan in se je poroka izvršila pred 22. sept. 1922.

Zadušnica

Za pokojno Marijano Cugel se bo brala sv. maša v četrtek ob 8. uri zjutraj v cerkvi sv. Kristine. Sorodniki in prijatelji so vabljeni.

Rev. Coughlin govori o križpotju civilizacije

New York, 19. decembra. Kakih 1800 piketov se je zbralo včeraj okoli WMCA radio postaje v tem mestu in so zahtevali, da radio postaja zopet začne oddajati govore Rev. Coughlina po radiu. Omenjena postaja, lastovana od židov, je preklcala oddajo radio govorov, rekoč, da Rev. Coughlin ni ob pravem času predložil rokopis svojega govora. Postajo so piketirali člani organizacije "American Patriots," katere predsednik se je izjavil: "To je ameriški protest proti kratenju svobode govora. To ni samo protest katoličanov, pač pa vseh, ki so za svobodo govora."

Detroit, 19. decembra. Radio govor Rev. Coughlina preteklo nedeljo je govoril o "križpotju civilizacije." Rekel je, da človeštvo potrebuje povratek h krščanski civilizaciji. V svojem govoru se Rev. Coughlin ni lotil spora, ki je nastal med ameriškim židovstvom radi njegovih govorov. Rev. Coughlin je dejal, da če ne sprejememo Krista in njegove nauke kot nauke Odrešenika, tedaj bo pahnjeno krščanstvo v prepad in se razbilo ob skalah revolucije.

Društvo Srca Marije

Društvo Srca Marije (staro) je izvolilo sledeči odbor za 1939: predsednica Julija Brezovar, podpreds. Mary Grdina, prva tajnica Frances Novak, 6326 Carl Ave., blagajničarka Catherine Perme, finančna tajnica Mary Bradac. Odbornice: Mary Skuly, Ana Erbežnik. Nadzornice: Louise Pikš, Genovefa Supan, Jennie Brodnik. Reditelji: Frances Kasunič. Bolniška nadzornica Louise Pikš. Zastopnice za skupna dr. fare sv. Vida: Mary Pristov, Cecilia Skerbec, Maria Tekavec. Zastopnica za Klub dr. SND in za konferenco: Mary Stanonik. Zdravniki: dr. Seliškar, dr. Perme, dr. Perko, dr. Oman, dr. Škur. Seje se vršijo vsako drugo nedeljo v mesecu v šolski dvorani sv. Vida.

Pokojna Marija Znidaršič

Po enem tednu boleznij se v nedeljo večer preminula dobra in spoštovana skrbna mama Marija Znidaršič, rojena Vidmar, po domače Gospodarinova. Doma je bila iz fare Hinje na Dolenjskem in je prišla v Ameriko pred 35. leti. Stanovala je na 7810 Burke Ave. Do zadnjega je skrbela za otroke hčere, sirote brez očeta in mater. Prejšnji teden se je ponesečila, padla je po stopnicah, zlomila si nogo v kolku in preživela zadnje dni v nepopisnih bolečinah v St. Alexis bolnišnici. Bлага pokojna je bila članica društva sv. Rešnjega Telesta, društva sv. Lovrenca št. 63 KSKJ. Tu zapuščala šest vnukov, Louis, William, Raymond, Sabina, Elizabeth in Betty. Pogreb se vrši iz Louis Ferfolia pogrebnega zavoda v sredo zjutraj ob 8:30. Bodi ranjki materi ohranjen blag spomin.

Nova odredba

Iz Washingtona se poroča, da je vodstvo WPA odločilo, da delazmožni brezposelni ljudje, ki so upravičeni do brezposelnosti podpore v posameznih državah, ne morejo dobiti v bodoče WPA del.

Zadušnica

Za pokojnim Louis Strnadom se bo brala sv. maša v sredo ob 8. uri v cerkvi sv. Kristine. Sorodniki in prijatelji so prijazno vabljeni.

Jutri volitve!

Jutri voli 400,000 volivcev v Clevelandu, da dovoli mestu Clevelandu \$3,000,000 za povečanje mestne elektrarne ali pa prepove mestu porabiti to svoto in elektrarno povečati. Slab čas je izbran za volitve, kajti par dni pred božičem je vsakdo zaposlen z drugimi zadevami, ki se tičejo zlasti praznikov. Toda zavedni državljani bodo storili svojo dolžnost. Ako ste za to, da se mestna elektrarna poveča, volite v volivni kočici "Yes," ako ne, tedaj volite "No." Večina odločuje. Mi smo tekom zadnjih tednov dali državljanom dovolj pojasnila v obeh smereh. Volivne kočice so odprte od 6:30 zjutraj do 6:30 zvečer. Jutri zjutraj poročamo o uspehu volitev.

Državna zbornica dela lepe obljube

Columbus, Ohio, 19. decembra. Nova državna zbornica države Ohio je včeraj podala lepe obljube državljanom. Predvsem nova zbornica, ki ima ogromno republikansko večino, obljubljuje, da ne bo vpeljala nobenih novih davkov in bo dala businessu počitek. Voditelji zbornice so se tudi zanimali, da ne bodo dovolili, da bo sprejet kak predlog, ki bi delal težave trgovini ali podjetjem. Glavni vodja zbornice bo znani poslanec Whittemore, ki je svoječasno dosegel, da so v zbornici naredili postavbo, ki odpušča kazni in obresti vsem onim, ki so prepoznali plačali davke. Znano je, da je večji in manjši business v državi Ohio dosegel pri zadnjih volitvah izvolitev sedanje zbornice in na želje tega businessa se bo državna zbornica tudi ozirala. Pričačuje se, da se bo business v državi precej dvignil, kar tudi mi pošteno želimo.

Pokojna Rose Gornik

Po enotedenski boleznij v Mt. Sinai bolnišnici je umrla Mrs. Rose Gornik, rojena Trennel. Rojena je bila v Fayette City, Pa., stara sedaj 33 let. Zapuščala soproga Rudolpha in sina Edwarda, kot tudi mater v Pennsylvaniaji, brate Herman, Louis, Anthony, Henry in John ter sestre Mrs. Stella Raynee, Mary, Mathilda in Agnes. Družina je stanovala na 12515 Woodside Ave. Pogreb ranjke se vrši v sredo ob 9. zjutraj iz pogrebnega zavoda A. Grdina in Sinovi v cerkev sv. Vida. Ranjka je bila članica društva Napredne Slovenke št. 137 SNPJ. Bodi ji rahla ameriška zemlja!

Slovenska žrtev

Ko se je Mrs. Agnes Sterle, 6131 St. Clair Ave., nahajala pretekli večer na vogalu St. Clair Ave. in 55. cesti, jo je napadel neki mlad lopov, ki jo je udaril po obrazu in ji razbil očala, narkar ji je hotel iztrgati denarnico iz rok. Lopov je pa pobeignil, ko je opazil na drugi strani ceste nekega moškega. To je že 34. napad na ženske z denarnicami v mestu.

Pohabljeni otroci

Iz Washingtona se poroča da je Mrs. Eleanor Roosevelt, soproga predsednika, pogostila včeraj 175 pohabljenih, siromaških otrok in jim želela, da bi jim novo leto prineslo zdravje in srečo. Otroci so se mudili vse popoldne pri predsednikovi stoprogji.

Mrs. Hahn ne bi nikdar izpovedala krivde, ako bi bila pomiloščena v dosmrtni zapor

Iz spisov, katere je zapustila največja sodobna ženska morilka, Mrs. Marie Ana Hahn, je doznati, da mlada ženska ne bi nikdar priznala svojih štirih umorov, ako bi bila pomiloščena v dosmrtni zapor.

Kajti v tem slučaju ne bi napisala pisma, katerega je sestavila v ječi, ko je čakala več tednov v mrtvaški celici na smrt na električnem stolu. Njeni odvetniki tudi ne bi pripustili pismu v javnosti, ako bi bila pisma napisana. Zdravniki, ki so preiskali Mrs. Hahn, so izjavili, da je bila pri popolnoma zdravem razumu in da ni morila v duševni zmedenosti, pač pa, ker je na vsak način

hotelu dobiti denar od starih "ljubimcev" in obogateti na njih račun.

Morilka je nameravala, ako bi bila zadnji trenutek pomiloščena v dosmrtni zapor, pisma uničiti. Toda ko ji je odvetnik Hoodin uro pred smrtjo povedal, da ni nobenega upanja, mu je izročila pismeno priznanje umorov.

Pretekli teden se je poročalo, da je neki časopisni sindikat ponudil \$75,000, da dobi pisma Mrs. Hahn v roke. Če je v resnici bila plačana gori omenjena svota, ni gotovo. Obravnava proti Mrs. Hahn je veljala državo \$25,000.

Nobena tujezemska sila se ne sme razširiti v Ameriki, svarijo Zedinjene države

Lima, Peru, 19. decembra. Alf Landon, eden izmed članov ameriške delegacije na konferenci, ki se sedaj vrši med zastopniki ameriških republik, je slovesno izjavil, da Amerika nikdar ne bo trpela, da bi se kaka tujezemska sila vgnezdila v Ameriki.

Landon je imel radio govor, ki je bil razposlan po vsem svetu. Izjavil, da je ljudi v Ameriki "strah in groza," ko slišijo, kaj se godi na obeh straneh oceana, vzhodno in zapadno od Amerike.

Splošno se sodi, da je bil ta govor pripravljen kot nekaka bomba na konferenci, ki se upira zvezi vseh ameriških republik napram vsakemu tujezemskemu vmešanju v Ameriko.

Argentinci pravijo: "Da, Roosevelt je mož na mestu! Toda kdo pride za njim?" Landon je v svojem govoru slovesno izjavil, da naj bo v Washingtonu katerakoli stranka na vladi, Amerika ostane samo za Ameriko in za nikogar drugega.

Nemška nacijska propaganda in laški fašistovski nauki so se najbolj razširili po Argentini in argentinsko zastopstvo je radi tega najtežje pridobiti za skupno delovanje.

Argentina je, nahujskana od nacijskih agentov, vse do danes trdila, da so Zedinjene države nekaka groznja svobodnemu obstoju ostalih ameriških republik. Roosevelt ne bo sicer ničesar začel, toda kaj pa oni, ki pridejo za njim? vprašujejo Argentinci.

Anglija se namerava podati Italiji in dovoliti odcepitev gotovih francoskih kolonij

Paris, 19. decembra. Ko pride angleški ministerski predsednik Chamberlain 10. januarja v Rim, ne bo z Mussolinijem razpravljal samo splošni mednarodni položaj, pač pa bo začel definitivna pogajanja z Italijo.

Ko je Chamberlain preteklega aprila naredil pogodbo z Mussolinijem, ki je stopila v veljavo novembra meseca, je Chamberlain obljubil, da se angleška vlada pod nobenim pogojem ne bo vtikala v zmago generala Franca v Španiji.

Tedaj se je pričakovalo, da bo vojni konec v nekaj tednih. Španski republikanec pa se je posrečilo stvar zavleči. Sedaj pa je šel Mussolini še en korak naprej in zahteva, da mora Anglija priznati nacionaliste kot pravo vlado. S tem bi bila usoda lojalistov zapečatenata.

Med tem pa so nastale laške zahteve po francoskih kolonijah. Da se Chamberlain teh zahtev iznebi, je pripravljen odstopiti Italiji angleško Somali deželo v Afriki.

Kakor hitro se to zgodi, je Chamberlain prepričan, da se Francija ne bo obotavljala in bo končno ponudila Italiji francosko Somali okrajino, ki se drži Abesinije s pristaniščem Djibuti.

Laška posest francoske in angleške Somali dežele bi mnogo koristila Italiji, ker bi slednja dobila pod kontrolno prometne zveze skozi morsko ožino Bab el Mandeb, ki so važnega pomena za francoske kot za angleške interese.

Toda kar je pri tem najbolj obžalovanja vredno je dejstvo, da bi s tem činom Anglija zopet enkrat sramotno pokazala, da se je podala grozeči pesti diktatorja, ki sicer Angliji itak ne more do živega.

Izredno zasedanje

Governer Martin L. Davey bo sklical na dan 30. decembra izredno zasedanje državne postavodaje. Namen sklicanja je, da potrdi to zasedanje nadaljno pobiranje davkov na cigarete in nekatere druge davke, ki sicer odpadejo marca meseca. Obenem bo governer predložil postavodaji gotova imenovanja višjih uradnikov. Ne ve se, ali mu bo šla pri tem državna postavodaja na roke, kajti zasedanje se mora zaključiti že v soboto 31. decembra, ko poteče termin sedanje postavodaje.

Iz domovine

Mr. Anton Kline, ustanovnik prvega slovenskega časopisa v Clevelandu in sedaj posestnik in narodni poslanec v domovini, pošilja uredništvu in vsem prijateljem in znancem iskrena voščila za božične praznike!

Društvo št. 27 SDZ

Društvo št. 27 SDZ ima nocoj večer ob 7. uri važno sejo v navadnih prostorih. Pridite vsi!

Pismo

Ima v našem uradu Mr. Dominik Krašovec.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME — SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

117 St. Clair Avenue Cleveland, Ohio
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado, na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50.
Za Cleveland, po raznašalcah: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00.
Za Evropo, celo leto, \$7.00.
Posamezna številka, 3c.

SUBSCRIPTION RATES:

U.S. and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year.
U.S. and Canada, \$3.00 for 6 months; Cleveland, by mail, \$3.50 for 6 months.
Cleveland and Euclid, by carriers, \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months.
European subscription, \$7.00 per year.
Single copies, 3c.

JAMES DEBEVECO and LOUIS J. PIRC, Editors and Publishers

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1878.

33

No. 297, Tues., Dec. 20, 1938

O božiču

Devetnajsto in osemtrideset let je preteklo od tedaj, ko so angeli božji prvič zapeli: mir ljudem na zemlji! Naznanili so s tem, da je prišel med nje, poslan od svojega Očeta iz neba, njegov Sin, da prinese mir in zadovoljstvo človeškemu rodu. To je bil namen božjega poslanstva narodom sveta, ki so si tedaj kot danes oboroženi stali nasproti eden drugemu, ne poznavajoč drugega kot mržnjo v srcu, sovraštvo proti bližnjemu.

"Mir ljudem na zemlji!" kako nam ogrevajo te besede, ta sladka pesem spomin na prvo božično noč! Tisočeri, da milijoni, bodo na božični večer klonili vsaj za trenutek svoje glave in premišljali o poslanstvu božjega deteta! Oni, ki so za mir, oni, ki imajo dušo in srce v besedah Odrašenika: ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe — teh se bo prijel ponovni božični klic in njih bodoče delo bo obrnjeno v smrti sporazuma, prijateljstva, neskočnega duševnega miru nam pram bližnjemu.

"Mir ljudem na zemlji!" kako nam ogrevajo te besede, ta sladka pesem spomin na prvo božično noč! Tisočeri, da milijoni, bodo na božični večer klonili vsaj za trenutek svoje glave in premišljali o poslanstvu božjega deteta! Oni, ki so za mir, oni, ki imajo dušo in srce v besedah Odrašenika: ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe — teh se bo prijel ponovni božični klic in njih bodoče delo bo obrnjeno v smrti sporazuma, prijateljstva, neskočnega duševnega miru nam pram bližnjemu.

Ljudje pa, enako ustvarjeni po podobi Stvarnika, katerim je zakrknila duša, ki so opustili razum, bodo za trenutek za božični večer zatrepetali po vsem svojem telesu, neskončno hrepenenje jim bo švignilo v srce, kot blisk se bo trenutno pojavilo pred njimi božje dete, toda ker so zamrla vsa boljša verska čuvstva v duši teh naših zgubljenih, bo vse to minilo kot mine piš in morská pena. Oh, koliko jih je bilo v Betlehemu, ki so čutili odmev "mir ljudem na zemlji!" in koliko jih je bilo, katerim srce ni dalo, da bi sledili klicu.

Ljubiti bližnjega kakor samega sebe! Božič je praznik miru in bratskega sporazuma in sodelovanja. Leto za letom ponavlja svet "mir ljudem na zemlji," a le malo jih je na svetu, ki se v resnici pogledajo v pomen teh besed in skušajo razumeti, da če bi sledili tem besedam, bi zginile vse nadloge te solzne doline.

Kdo je pred Kristom učil na svetu nauk o ljubezni do bližnjega, o splošnem miru in sporazumu med narod? Nikogar ni bilo, pač pa so se narodi vedno bolj pogrezali v bogotajstvo, ki rodi mržnjo, nesporazum in divje boje med narodi. On, ki je dospel iz neba, je klical narode k ljubezni in spravi — Bog, ki je pokazal narodom sveta pravo pot do blagostanja, sreče in zadovoljstva, pot odrešenja iz neskončnega trpljenja in mržnje na tem svetu — in kdo je poslušal Boga, koliko sinovom in hčeram vesoljnega sveta še danes odmeva kot duševno vodilo in smernica glorijski angeljev na betlehemske poljanah!

Zavrgli so božje dete, zavrgli so nauke Sina iz neba in nadaljevali z mržnjo. Svet je bil ob rojstvu božjega deteta kot je danes oborožen do zob, ker ne poslušajo najlepših, najbolj pomembnih in osrečevalnih besed za vse narode: Mir ljudem na zemlji! Ljubite svojega bližnjega kot ljubite samega sebe!"

Kako je človeku bolj milo, udobnejše, sladko in plemenito pri srcu, če čuti, da njegov bližnji brat živi v sporazumu z njim in da mu želi vse ono dobro, kar si sam sebi želi! Kako se bodo tači ljudje zlasti na božični večer s sladkostjo v srcu in duši zatopili v pesem: Sveta noč, blažena noč, vse že spi ... Kako so trepetala naša drobna, verna srca v domovini, v bornih rojstnih kočah, v navzočnosti naših staršev, očetov in mamic, katerim smo pomagali z drobnimi glasovi poviševati pravi pomen božičnega večera in prihod božjega deteta! Koliko nas je odneslo enake tajne spomine na bajni božični večer v tujino, in koliko nas se zaveda še danes, da nismo prepevali iz navade, ampak s čutečimi srci, da bi bilo res tako, kakor nam prihaja iz duš.

Ako je kdaj večer v letu, ko se spomnimo, da nismo na svetu, da bi se sovražili, da bi širili mržnjo napram sosedom in narodom, pač pa da si medsebojno po najboljših močeh pomagamo, tedaj je to božični večer. In ko ste vi s svojimi družinico zbrani na svojem domu in ste se zatopili v premišljevanje resničnega pomena božičnega večera, tedaj ne pozabite, da so angeli prepevali "Mir ljudem na zemlji" z najbolj iskreno željo, da za tak mir delujemo. Saj je vse trpljenje in obstanek na svetu le kratka doba! Pride večni božični večer v večnosti in srečen oni, ki ga bo dosegel!

Kaj pravite!

Taki, ki nekaj vedo, trdijo in z dokazi naglašajo, da so rusko revolucijo financirali Judje s pomočjo takratnega nemškega generalnega štaba. Boljševiki, katere je židovski denar spravil na krmilo, danes kaj slabo plačujejo Judom za njih žrtve. Nazadnje bi se pa še vprašali: kaj je bilo Judom na tem, da se strmgolavi ruska carska vlada? Zlasti emeriškim Judom!

Včasih se zgodi, da se dva zaljubita v eno in isto dekle. To ni nič čudnega, če je pa tako ustvarjeno človeško srce. Tudi brata Tine in Tone sta se zagledala oba v onogavo Johanco. Nekoč ji reče Tine: "Oh, Johanca, tako te imam rad. Vsako jutro si ti moja prva misel." — "Tvoj brat Tone trdi prav isto." — "Le naj trdi, toda jaz vstanem eno uro prej."

lovenska ženska zveza se zahvaljuje

Za vsakega zemljana, ki ima v sebi količkaj čuta, je božični čas tisti čas v letu, ko mu pred oči stopijo misli na vse najlepše doživljanje med letom, ker z božičnim praznikom se tudi poslavljamo od starega leta in bili bi zelo nevhvaležni, če ne bi v mislih obujali spomine na vse, kar je bilo lepega tekom leta. Naša organizacija, Slovenska ženska zveza v Ameriki se ima za marsikaj zahvaliti ob tem času.

V prvi vrsti se je naše poslovanje tekom leta završilo v najlepšem in uspešnem redu: članstvo je bilo blagoslovljeno z dobrim zdravjem. Bili so smrtni slučaj, toda to je pričakovati pri tolikem številu članstva in na vse umrle bo naš spomin vedno svež in njihov duh vedno prevelk kakor da so še med nami. Za kar se pa imamo posebno zahvaliti je pa za uspešni in zadovoljni izlet v staro domovino, katerega se je udeležilo sedem glavnih odborov in okrog 80 članic in sorodnikov. Razdalje med nami in Jugoslavijo je več tisoč milj in pri vsej tej vožnji se ni pripetilo najmanjše nezgode, kar priča, da je bila vsekozi najudobnejša postrežba in sporazumna paznost med potniki. Da pa se je vse izvršilo v splošno zadovoljstvo se imamo mnogim zahvaliti in vse te osebe imamo v mislih ob tem primernem času.

Naš priljubljeni list Ameriška Domovina bo razposlan mnogim sorodnikom in prijateljem v staro domovino in zato pošljemo na krilatih tega zanimivega časopisa našo globoko zahvalo vsem, ki so napravili naše bivanje v domovini tako prijetno. Sicer je bil naš obisk le za par mesecev, toda v tem kratkem času nam je bilo dokazano, da domovina globoko ljubi vse izseljence in kadar se kateri povrne v

Domovina je bogata v naravi. Lepših krajev ni na vsem svetu kakor so v Sloveniji! Navzlic vsej lepoti pa ne uživajo tistih materialnih dobrot kakor mi tukaj v Ameriki. Mogoče bo prišel čas tudi zanje, ko se bo zboljšalo gospodarsko in ekonomsko stanje. Tudi v Ameriki nimamo vsega kar bi si poželeli tako, da končno se tudi mi borimo za svoj obstanek, toda nekoliko lažje pridemo tukaj do zaslužka. In to nas napravi bogatejšje v gmočnem oziru, nimamo pa tistih naravnih lepote, katere krepijo duh in dobro voljo dragim v domovini. Vzele smo si torej za svojo dolžnost, da ob vsaki priliki poudarjamo o potrebah v domovini in Bog daj, da bi s tem dosegle željo dragih v domovini in sicer, da vam pomagamo s čemer bo pač mogoče.

Torej domovina, bodi pozdravljena ter ostani zdrava v nadi za boljše dni. Bog daj nam srečo in blagoslov, da bi te zopet obiskali in se vsaj za kratek čas veselili s teboj in dragimi domačimi, nam nikdar pozabljenimi. V imenu vseh, ki smo uživali v krasoti Jugoslavije in gostoljubnosti dragih rojakov in rojakinj v domovini, naj ve-

Gospa Marie Prislend, organizatorica in predsednica največje slovenske ženske organizacije na svetu, Slovenske ženske zveze v Zed. državah.

Prvi skupni izlet članic Slovenske ženske zveze v staro domovino. Slika je povzeta na parniku Ile de France.

ljajo te vrstice v prisrčno in toplo zahvalo, ki prihaja do vas v dragi domovini iz najtoplejšega kotička naših src. Preprišali ste nas ponovno, da smo hčere naroda, ki je vredno vsega spoštovanja in zaupanja. Ostanite trdni v svojem prepričanju in mi se bomo vselej z največjim ponosom spominjali na vas in na preljub domovino ter ostali zvesti rodoljubi.

Naj bi novo rojeno Dete izprosilo za nas vseh mnogo srečnejših dni! Z srčnim pozdravom,

Albina Novak, urednica "Zarje" glasila Slovenske ženske zveze v Ameriki.

Resolucija

Slovenski new deal demokratiški klub v 22. vardi je dne 14. decembra t. l. na zato sklicani seji soglasno odobril sledečo resolucijo:

Ker naš klub obstoja z namenom, da zasleduje politične preobrate ter iste tomlači v korist članstva in javnosti, se smatra poklicanim, da javno pozivlje vse slovenske kakor tudi druge državljanke, da se udeležijo volitev dne 21. decembra ter glasujejo za izdajo bondov za povečanje elektrarne. Povečana mestna elektrarna bo v ponos in korist mesta, kakor tudi vsakemu posameznemu odjemalcu, ker se sama vzdržuje. Zato naj vsi zavredni državljani glasujejo "ZA" izdajo bondov v sredo 21. decembra.

Anton Vehovec, councilman 32. varde; M. I. Lah, preds. kluba.

Volitve za božič

Zopet so tukaj pred nami volitve. Nikar se jih ne ustrašimo, temveč vsi volivci in volivke ven na plan in na volišče kot en mož in žena. Dajmo političarjem dobro in gorko zašnico z našo glasovnico. Volimo vsi proti \$3,000,000 bondom.

Volivci in posestniki, bodite čuječi na svoj težko prihranjen denar, katerega plačujete za potrebne davke. Toda davki so že sedaj previsoki. Kam bomo pa prišli, če bomo dovolili, da bodo nikdar siti politikaši praznili naše žepe.

Ako bodo bondi odobreni, pomeni to nove davke, višjo najemnino ali rent, prej ali kasneje. Bondi bodo morali biti plačani, kar pride čas. In kdo jih bo plačal? Davkoplačevalec!

Mestni politikaši pravijo, da so naredili od leta 1914 pa do danes \$11,000,000. Dobro, če so jih. Ampak kam je pa šel tisti denar? Kdo ga ima. Ako 'ga imajo, zakaj prosijo od nas še več.

Mestna elektrarna ne plačuje nobenih davkov, pa še ne more izhajati ali poslovati naprej. Se-

veda, ker ni pravega vodstva. Ako bi mestna elektrarna vse od leta 1914 plačevala davke, bi to zneslo \$6,354,656. In to je fakt. Kje so pa še obresti od tega denarja?

To vsoto smo morali pa davkoplačevalci plačati, ker je ni plačala mestna elektrarna. Mogoče res mislijo dati politikarji kos kruha nekaterim. Toda drugim bo pa odzvet cel hlebec. To se pravi priti iz dežja pod kap.

Po prepričanju mnogih ljudi ne potrebujemo povečanja mestne elektrarne. Saj še sedaj ne delajo vsi stroji, ki čakajo boljših časov.

Dragi rojaki in posestniki! Premislite, kako so nam politikarji navili ceno za vodo. Saj je to nekaj nezasišlanega. Kmalu bo že pivo ceneje kot voda. Zato pa jutri vsi na volišče in volite po svoji najboljši razsodnosti. K sklepu pa želim vsem skupaj vsele božične praznike in srečno novo leto.

Joseph Kozell, 6304 Carl Ave.

Spomin obletnice

Gmajna, p. Raka pri Krškem, Jugoslavija. — Danes, ko to pišem, je 5. decembra 1938. In prav danes je minilo leto dni, kar sem prvič zagledal kip Svovode in največje mesto na svetu, New York. Marsikomu bo prišel pri čitanju teh vrstic v spomin moj in moje namice prihod v Cleveland na obisk k svojim dragim. Seve, najbolj pa najinim najbližnjim, to so družine Mrgole, Klemenčič, Zupančič in Stark.

Živo so mi še vsi doživljaji v spominu, ki sem jih preživel v Clevelandu in izven njega. O božiču sem v Clevelandu zapazil nekako tekmovanje v kinčanju hiš, znotraj in zunaj z bajno, čarobno razsvetljavo. Vse to pa je bilo v spomin in počastitev novorojenega našega Odrašenika pred 1937 leti. Tajinstveni in sveti mir je vladal pri polnočni sv. maši. Se li spominjate, dragi rojaki, v stari domovini rojeni, božičnih večerov, ki ste jih preživeli doma. Lahko rečem, da so pri nas skoro še povsod isti običaji. Toda kakšna razlika je med Miklavžem pri nas in pri vas, namreč radi radodarnosti in razkošja. Tukaj pri nas kaj takega še ni bilo in še dolgo ne bo.

Nikdar ne bom pozabil lanskega božiča pri vas, ko smo šli k polnočnici po lepo razsvetljenih ulicah z avtomobilom. Kako bom šel pa letos in vsi drugi tukaj. Do kolen bomo blato gazili ali pa sneg in mesto čarobne električne razsvetljave bomo imeli baklje iz stoletne breze. Vsi oni, ki niso še imeli sreče uživati ta podeželjski kmetski običaj, lahko pridajo, če letos ne pa drugo leto in se ga navžijejo.

Pevskemu zboru Iliriji in pečovdji g Rakarju naj povem, da se še vedno spominjam prav vseh vas, s katerimi sem lansko leto pel Slavo Bogu na višavah, na zemlji pa mir ljudem. Za božični praznik vam želim, naj novorojeni Kralj rosi nad vami svoj blagoslov. Ob drugem božiču da bi pa zopet skupaj zapeli: "Tiha noč, blažena noč. Se reče, saj bi bil že letos rad prihil pomagat pet. To se pa ne zgodi, čeprav si vaš nekdani pevec tega želi. Zato pa bom v naši domači cerkvi pel iz vsega srca ono Hladnikovo uspavanko: Le spi, le spi nebeško Dete ...

Vesele in blagoslova polne božične praznike želiva oba z mamico vsem bralkam in bralcem Ameriške Domovine, vsem prijateljem, nama poznanim, družinam: Klemenčič, Marcella rd., Mrgole, Holmes Ave., Zupančič, Thames Ave., Stark in mlajši, Jerak, Zabukovec, Bobnič, Pekovšek, Gril, Janc, Kotar in drugi, uredništvu Ameriške Domovine in č. g. Juliju Slapsaku.

Frank Mrgole.

* Vprašajte za nagradne listke Progressivne trgovske zveze.

Društvo sv. Neže št. 139 CKofO

Centene članice našega društva ste prošene, da se udeležite glavne letne seje v sredo 21. decembra v prostorih stare šole sv. Vida. Prosim vas, drage sestre, da pridete na sejo in plačate svoj assessment, ker je konec leta in je tudi treba vse v red deti in knjige zaključiti. Tako ne bo nobene pritožbe, ker se je sklenilo, da se ne bo zakladalo za nobeno več. Obiskujte seje in bomo vse bolj veseli in zadovoljni, pa tudi mesečina se najlože sprofi plačuje. Če pa čakate, se dosti nabere in potem je težko plačati.

Pridite torej na letno sejo, da kaj razmotrivamo in ukrenemo za prihodnje leto glede novih članic in tudi glede naše veselice. Vršile se bodo tudi volitve novega odbora. Iskren pozdrav in veselo božično voščilo vsem članicam.

Jennie M. Yelitz, fin. taj.

BRAT MI JE UMRL

James City, Pa. — Dne 5. decembra sem dobil brzojav, da mi je umrl brat Jakob v Moon Run, Pa. Pogreb je bil v soboto 10. decembra. Da je bil pokojni njegov priljubljen, je pričal njegov pogreb. Cvetlic je imel toliko, da je bila vsa soba založena z njimi in pri pogrebu je bila velika udeležba.

Doma je bil iz Kožljeka pri Cerknici star je bil 42 let. Zapuščala žena in dva otroka v starosti 12 in 16 let. Doma v starem kraju zapuščala še živečo mater, dve sestri, Marjeto Kovšca na Rakeku in Antonijo Drenik v Cerknici ter brata Toneta, ki je poštini upravitelj v St. Jerneju na Dolenjskem. Tu v Ameriki pa zapuščala dva brata in eno sestro, poleg spodaj podpisane, še Franka in Johano, oba v Carnegie, Pa. Počivaj v miru, dragi brat.

Jože Škerl

IZ DOMOVINE

Kljub marljivemu gašenju je zgorelo gosp. Rudežu 1,000 kubikov desk in velika zatoga oglja, Arborju pa 300 kubikov. G. Rudež ima nad 700,000 dinarjev škode, ki pa jo prilično krije zavarovalnina, dočim tvrdka Arbor ni bila zavarovana. Ogenj je moral biti podtahnjen, ker je začelo goreti sredi skladišča.

— V Ljubljani so umrli: Andrej Černe, zidarski mojster; gospa Helena Pir, soproga strok. pom. drž. žel. v pok. Doživela je lepo starost 90 let. V splošni bolnišnici je umrl gospod Jurij Terpotitz. Gospa Karolina Habbe, vdova po delovodju tobačne tovarne.

— V Guštanju je umrl Ferdinand Pečnik, šolski upravitelj v pokouju.

— V Malih Lipljenih je umrl Jože Maver, sin vdove in posestnice. Pokojni Jože je bil vrl katoliški fant in je zadnja leta bolehal za vodenico.

David Trewitt, farmerski delavec, ki je priznal, da je začgal suho travo v pokrajini Santa Monica, Cal. vsled česar se je bil razširil ogenj preko tisoče akrov zemlje, da je zgorelo mnogo hiš in lesa.

ZUTI

Po nemškem izvirniku K. Maya

Tatinski beduini so naju okradli, posla sva parnik nazaj v Bagdad in obiskala rod Haddadinov, ki je tistikrat pasel svoje črede na pust-njih južnozpadno od Mosula. In tam sem spet našel Halefa. Z maloštevilnim rodom Ateibov vred je prestopil k Haddedinom. Tudi njegova žena Hanne in šejh Malek sta bila pri njem.

Šejh Haddedinov je bil tistikrat Mohammed Emin, častljiv, dostojanstven stavec z dolgo snežnobelo brado, velik bojevnik in junak. Pomagal sem mu v boju zoper sovražne sosednje rodove in dobil za to v dar vranca Riha. Mosulski paša mu je zaprl sina Amad el-Gandurja v trdnjavo Amadijo v kurdijskih gorah, šli smo, Mohammed Emin, Anglež David Lindsay, jaz in Halef, pa ga osvobodili. Da bi se izognili Mosulu, smo se v velikem polkrogu čez Kurdistan in obmejno perzijsko gorovje vrnili proti domu. Ob reki Džali pa je Mohammed Emin padel v boju z Bebbehi, kurdijskim rodom. Pokopali smo ga v skalni grobnici vrh gore, sin Amad el-Gandur pa se je ločil od nas in šel za Kurdi, da maščuje očetovo smrt.

Pridružili smo se Perzu Hasan Ardšir mirzi, jezdili z njim v Bagdad in s karavano smrti v Kerbelo. Spotoma so nas napadli roparski beduini pri babilonskem stolpu, zbolela sva s Halefom za kolero, oba sva bila na robu groba. Tisti tedni so bili najhujši na vsem mojem potovanju po Orientu. Pa prebolela sva kolero in šla v Bagdad iskat sir David Lindsay, ki se je med najino boleznijo nekam izgubil. Ni ga bilo več najti, prepričana sva bila, da je umrl.

Sama sva se vrnila k Haddedinom. Amad el-Gandurja še ni bilo z maščevalnega pohoda, pač pa nama je Hanne z nepopisnim veseljem in pravim materinskim ponosom pokazala malega Halefka, ki se je v najini odsotnosti prijavil k romanju po dolini solz. Dobil je po meni ime Kara — Karl, tako so beduini izrekli moje krstno ime — ben hadži Halef Omar. Ostal sem do spomladi pri Haddedinih pa odpotoval čez puščavo v Damask. Halef me je spremljal, rad me je imel, iz ljubezni do mene je zapustil ženo in sinka.

Kaj vse sem doživel na svojem potovanju iz Damaska v Carigrad in čez gore Balkana v Skader, ni važno za dogodka, ki vam jih bom pripovedoval v tej knjigi. Omenim le, da sem v Baalbeku na Libanonu čisto nepričakovano našel spet lord David Lindsayja in potoval z njim v Carigrad.

Iz Carigrada bi bil rad šel domov naravnost čez Odrin, Sofijo in Beograd. Mudilo se mi je že. Pa novi zapletljaji so me nagnili, da sem krenil čez gore Balkana na zapad mimo Strumice, Radoviča, čez Ovéje polje in Vardar v Sar planino in k Črnemu Drinu. Anglež pa je ostal v Carigradu, pravil je, da pojde v Jeruzalem. Mesto njega pa sta se mi pridružila dva druga tovariša, Črnogorec Očko in alžirski beduin Omar ben Sa-dek.

Bili smo na sledu velikemu zločinu, Zuti, sloviti poglavar balkanske roparske tolpe, ga je pripravljaj. Izsledili smo Žutega, preprečili zločin ter rešili življenje in premoženje nesrečnim Žutovim žrtvam, skaderskemu veletrgovcu Galingreju, njegovi ženi, hčerki in svaku. Spotoma smo našli v gorah Angleža Lindsaya. Nišel v Jeruzalem, najel si je v Carigradu parnik, se odpeljal v Bar ob Jadranskem morju in šel nam naproti, pa zašel Žutemu v mreže. Rešili smo ga in ga vzeli s seboj v Skader. In nato smo jezdili k morju, da se vkrčamo in odpeljemo vsak na svoj dom.

Pravzaprav je s tem moje potovanje pri kraju in poslo-viti bi se moral od svojih dragih bravcev.

Toda zdi se mi, da bi moja povest ne bila popolna, če bi se h koncu ne spomnil še tistega bitja, ki mi je bilo za Halefom najdražje, ki sem ga vzljubil ko najboljšega prijatelja, čeprav ni bilo tisto bitje človek, ampak žival.

Mislil namreč vranca Riha.

Vsi ga poznate, njegove neprekosljive vrline, njegovo zvestobo in vdanost in njegovo razumnost. Dobil sem ga, kakor sem že omenil, v dar od Mohammeda Emina, šejha Haddedinov. Pomislite, v dar konja, ki je bil najboljši v rodu Haddedinov, vreden celo premoženje —! Saj mi je lord Lindsay ponujal bajne vsote za njega!

"Zasluzil" sem si ga, pa zasluzil na prav lahek način. Mosulski paša je tistikrat naščuval zoper Haddedine njihove sosednje rodove Obeide, Abu Hammede in Džoware. Mohammed Emin se je bal za svoj rod in za črede, prosil me je, naj poizvem, kje in kdaj se bodo zbrali sovražniki, pa mi ponujal vranca v plačilo za moj trud. Da, celo posodil mi ga je na poizvedovanje.

Srečno sem rešil tistikrat nalogo, poizvedel za zbirališče sovražnikov, pa storil še nekaj več. Po vseh pravilih moderne vojskovanja smo obkolili sovražnike, nobenih izgub ni bilo na naši strani, Mohammed Emin je zmagal na vsej črti, zaplenil na stotine konj, pušk in streliva in dolga leta so mu plačevali premagani sovražniki vojni davek. Rod Haddedinov je obogatel.

In od tistega časa je bil Rih moja last. Mohammed mi je povedal tudi njegovo "skrivnost," znamenje, ki na njega napne tak čistokrvni arabski dirkač vse svoje sile in ki ga beduin nikomur ne izda, niti lastnim ljudem ne. Nešteto-krat mi je Rih rešil življenje, brez njega bi se vobče nikdar ne bil več vrnil domov, njemu gre hvala za uspehe, ki sem jih dosegel na potovanju. Prepričan sem, da so ga z menoj vred vzljubili tudi moji bravci.

In temu svojemu ljubemu tovarišu bi rad postavil h koncu skromen spomenik. Pripovedoval vam bom o njegovi poslednji poti in o njegovi junaški smrti.

Poprej pa moram še povedati, kako smo prišli v Skader. Iz hana Nevere smo krenili v Gori in od tam v Skalo. Svet je padal, bližali smo se Jadranskemu morju.

Govorili smo o pretresljivih dogodkih tistega dne, o strašni smrti Žutega, ki je s konjem vred strmoglavil v prepad ter se ubil, o Hamd el-Amazatu, ki ga je Omar oslepil ter maščeval očetovo smrt, o Galingrejevih, ki so deljvali pot ob Drinu v Skopje.

Ko smo govorili o Galingreju, so se tovariši, Halef, Očko in Omar zadovoljno spogledovali. Halefu posebej je bilo videti, da bi mi silarad nekaj povedal in da že kmaj čaka na priliko. Očko pa je nosil svoj s srebrnimi resicami odšiti mindan — suknič — na široko odprt, kar nikakor ni bilo pri njem v navadi. Seveda sem kmalu opazil, zakaj si ga tisti dan ni zapel. Da bi se namreč videla zlata verižica, ki se mu je košatila na telovniku. Galingre mu je poklonil v dar svoje zlato uro —

Ko je videl, da opazujem verižico, se je zadovoljno namuznil.

"Kajne, gospod, lepo darilo mi je dal Galingre?"

"Jako lepo!" sem pohvalil.

"Da! In ljubi mi je, ko pa če bi mi bil dal ne vem koliko denarja ki ga ne potrebujem!"

Črnogorce Očko je bil namreč bogat. Hčerka Zenica se mu je omožila z veletrgovcem Islo, Maflejevim sinom v Carigradu, in zet ga je obilo založil z denarjem.

Očkovo muzanje je končno tudi Halefu razvozlatlo jezik.

"Tudi mene je obdaril Galingre!" se je pohvalil.

"Kaj pa je tebi dal?"

"Papirčke, ki so na njih številke in grbi!"

Mislil je bankovce.

"Papirčke s številkami? Najbrž so računski, ki jih moraš plačati za njega!" sem ga dražil.

Zakrilil je z rokami.

"Kaj ti na misel prihaja —! Da bi mu jaz dolgove plačeval! Takemu veletrgovcu —! Bogatejši je, tisti Francoz, nego si mislimo, in vobče nikomur nič ni dolžen!"

Ne, denarni listki so, kar sem dobil, taki, kakor jih imate pri vas mesto zlata in srebra. Več takih lističev mi je dal, za Hanno, je rekel, za najlepšo in najljubeznejšo med ženami in hčerkami."

"Tako —? Denarni listki so? Pa jih misliš vzeti s seboj k Haddedinom?"

"Seveda! Za Hanno!"

"Ne bilo bi pametno, Halef! V deželi Sammarov in Haddedinov bi si ničesar ne mogel kupiti s takimi denarnimi listki!"

"Osupel me je gledal.

"Ne —? Me je Galingre prevaril —?"

"Nikomur ne! Najbrž ti je dal francoske ali angleške bankovce. Tistih pa beduini ne poznajo in ne vzamejo za denar."

"Žalosten je bil.

"Pa me je darilo tako silno veselilo —!"

"Le veseli se ga! Ampak zamenjati moraš bankovce!"

"Jih bom pa zamenjal."

"In zamenjati jih moraš v Skadru!"

"Prevarili me bodo —! Saj

ke Progressivne trgovske zveze.

GĐC. IRENE JAZBEC

Naša brhka Slovenka, gđa. Jazbecova, hčerka poznane in povesod priljubljene Jazbecove družine iz 821 E. 222nd St., Euclid, O. Gđa. Irene Jazbec je tekmovala v zadnjem kontestu za najbolj popularno dekle v Euclidu, kateri kontest je priredila fara sv. Krištine. Irene je dobila največ glasov in tako postala zmagovalka.

Gđa. Jazbecova je tudi odlična pevka in čeprav je še mlada, pa obvladuje visok, močan ter zelo prijeten sopran, s katerim je že mnogokrat očarala slovensko publiko na raznih prireditvah in tudi na slovenskem radu.

Naše iskrene čestitke vrli Slovenki kot tudi njenim dobrim staršem.

ne vem, koliko so vredni tisti papirčki!"

"S teboj pojdem k menjalcu.

Sicer pa ti lahko kar sedaj le povem, koliko so vredni. Pokaži mi jih!"

Hitro je bil spet potolažen. Izvlekel je mošnjo in mi pokazal svoje "papirčke."

Angleški bankovci so bili. Galingre ga je res bogato obdaril.

Radoveden in napeto me je Halef gledal.

"No, ali je sto piastrov?"

"Dragi Halef, več je, mnogo mnogo več, toliko, da niti pojmiš ne!"

Tile tvoji "papirčki" so vredni dvanajst tisoč piastrov. Če bi jih zamenjal za francoski denar, bi dobil tri tisoč frankov.

(Dalje prihodnjic)

*Vprašajte za nagradne listke Progressivne trgovske zveze.

ONEVNE VESTI

Kongres se bo pečal z tujezemskimi zadevami

Washington, 19. decembra. Iz Bele hiše se poroča, da je predsednik deloma dokončal svojo poslanico, katero pošlje kongresu takoj ob otvoritvi zasedanja. Dobro poučeni krogi trdijo, da je predsednik posvetil skoro eno četrtino poslanice večji oborožitvi Zed. držav, a skoro polovico poslanice je posvečeno tujezemskim zadevam, o katerih bo prihodnji kongres prisiljen razpravljati. Kolikor je dosedaj znano, predsednik ne bo priporočil nobenih novih davkov niti ni kongres pripravljen storiti kaj enakega.

Ubil očeta

Pijan je prišel te dni domov Štefan Turoczy, 44 let star, 8104 Rawlins Ave. In kadar je bil pijan, tedaj je trpela vsa družina. Tudi preteklo soboto je Turoczy začel razbijati po hiši in udrihati po ženi in otrocih. Ko je slišal 19-letni sin Stephen očeta, da tolče 7 let starega sina Michaela, je šel in z revolverjem ustrelil očeta, ki je bil takoj mrtev. Ko so dospeli detektivi je bila vsa družina, obstoječa iz matere in štirih otrok, zbrana okoli očeta, ki je ležal mrtev v kuhinji. Bil je tragičen prizor. Mati je prosila detektive naj nikar ne zaprejo sina, pač pa njo, kajti ona je svetovala sinu, naj strelja na očeta, kadar bo divjal po hiši. Sin je pa trdil, da mati ne ve, kaj govori, pač pa da je iz lastne volje streljal. Detektivi so te dni poizvedovali po življenju Turoczya in je prišlo na dan, da je bil zelo nasilen človek. Bil je petnajstkrat že aretiran radi sitnosti in tepeža. Pred 14. leti je bil zaprt radi ropu, in pred tremi leti je bil poslan v Warrensville zapore, ker je hotel hišo zažgati. Iz zaporov je pobegnul. Sin Stephen je izjavil, da je bilo življenje neznošno v hiši.

"Normandie" odplula

Največji parnik francoske linije "Normandie" je končno odplul iz pristanišča Le Havre in despe v par dnevi v New York. Plovba je bila ustavljena radi štrajka mornarjev tri tedne. Na krovu parnika je 885 potnikov.

MALI OGLASI

Pozor!

Mi izdelujemo obleke, povrsnike in suknje po vašem naročilu. Vzamemo hranilne knjizice North American banke ali Custodian hranilnice. Ne zamudite prilike.

Brazis Tailors
6113 St. Clair Ave.
(Dec.16.20.23.27.30.)

Lepa prilika

Lepa prilika se nudi onemu, ki misli iti v domovino in tam ostati. Proda se lepo posestvo in mlin na tri pare kamnov. Voda je stalna in visok slap. Voda teče na kolesa. Lep travnik in velika njiva, vinograd, vsa poslopja in živina. Nahaja se ob cesti na teče železnica skozi posestvo, ki se nahaja v Zakutu pri Brežicah ob Savi. Kdor želi več pojasnila naj se zgleda pri Anton Drečnik, 6614 Bliss Ave.

NAŠA VOŠČILA!!!

Zadnji izmed dvanajstih mesecev celega leta je tu in bo že ta prav kmalu zatonil in sledilo mu bo novo leto z novimi meseci.

Kadar se poslavljamo, se navadno tudi zahvalimo za vse, kar smo do tedaj v skupnosti doživeli.

Lastniki in voditelji naših trgovskih in pogrebne podjetja, si štejemo v dolžnost, da se zahvalimo. Zahvaliti se moramo številnim družinam in posameznim osebam, s katerimi smo v tekočem letu imeli opraviti, bilo to da so v naših trgovinah kupovali ali da smo njih sorodnike spremili v pogrebih k večnemu počitku.

Mi smo vsem tem za naklonjenost resnično hvaležni in tudi vedno pripravljene to iskazati v vsakem slučaju in priliki. Čestitamo tem, ki so v naših trgovinah nakupili finega in vrednega pohištva. Bodite prepričani, da ste kupili po vrednosti najboljše blago.

Imamo pa sočutje z vsemi onimi, katere je zadela žalostna usoda v njih družinah, kjer smo izvršili pogreb in odpeljali njih najdražje iz njihovih družin k večnemu počitku.

Vse hočemo ohraniti v nezabnem spominu in vsem želimo za novo leto lepše in veselejše bodočnosti, obilo veselih dni in potrpljenja v žalostnih dneh.

Da ostane v vaših hišah spomin na naša podjetja, ki so v vseh okolnostih zanesljiva, smo nabavili zopet stenske koledarje, katere dobite v naših, kakor tudi po grocerijskih prodajalnah, če vprašate zanje.

K božičnim praznikom in novem letu naše iskrene čestitke!

ANTON GRDINA in SINOVI

za podjetje, ki obstoja že nad 35 let

HENDERSON 2088

6019 St. Clair Ave. 15303 Waterloo Rd.
1053 E. 62d St. — Cleveland, Ohio

MANDEL'S DEPARTMENT STORE

15502 Waterloo Rd.

si je pripravil popolno zalogo božičnih daril za vsa družino po najnižjih cenah.

MOSKE IN ZENSKÉ SPALNE SUKNJE
\$1.95

ZENSKI HŠNI SLIPERJI, s petami in podplati
69c

MOSKE PRAZNIČNE SRAJCE v zavojčih
\$1.00

FULL FASHION NOGAVICE, čista svila
79c

VLOGE v tej posojilnici

so zavarovane do \$5000 po Federal Savings & Loan Insurance Corporation, Washington, D. C.

Sprejemamo osebne in družinske vloge

Plačane obresti po 3%

St. Clair Savings & Loan Co.
4235 St. Clair Ave. Head. 5670

Mr. in Mrs. Otto Fleischner iz Dunaja, ki so se naselili v New Yorku potem, ko je Hitler zavzel Avstrijo. Fleischner je po poklicu sobni slikar.

Frances Pirc,
Cleveland, O.

Lepe misli in spomini

Prekrasna noč, božična ti, najlepša si izmed vseh noči.

Božični prazniki, sveti božični večer. Kdo se ne veseli in z radostjo komaj pričakuje tega lepega časa. Saj nam bo vedno v spominu ona doba še izza otroških let. Kako smo se veselili božiča, kako smo šteli dneve do Miklavža, trudili se po svoji moči, da smo bili pridni in poslušni, ker drugače nam Miklavž nič ne prinese. Tako so nam obljubovali starši. In kdor ne bo pridren, mu prinese Miklavž šibo vrbovko ali pa leskovko. Dobro se še spominjam, da sem se vedno bala, če bo šiba med darili. Pa ni bila nobenkrat, le moje brate je obdaril Maklavž z šibami.

Po Miklavževem odhodu smo pa prav dobro vedeli, da bomo kmalu v božičnem času in da bomo kmalu delali jaslice. Še predno je zapadel sneg, smo šli v gozd in si preskrbeli mah za jaslice. Preskrbeli smo si tudi veje zimzelena, da smo z njimi okrasili svete podobe. V prodajalni smo nakupili pastirčke in ovčice, katere smo nalepili na male klinčke, da jih bomo potem postavili po mah okrog jaslic.

O, koliko veselja smo imeli z jaslicami. Bile so pa tudi tako lepe, da jih ne bi zamenjali za nobeno božično drevesce. V prodajalni so imeli božična drevesca v izloženem oknu. Ko smo šli v šolo, smo se drenjali in ustavljali pred oknom ter gledali vse tiste dobrote in sladke reči, ki otroškemu želodčku tako dišijo. Saj je bilo toliko gori navezane! Pozlačeni orehi in rožiči, pisani bomboni in palčice, debelušni Miklavžki, angeljčki in zvezdice ter razni drugi okraski. Lepo je bilo res, ali za jaslice pa le ne bi zamenjali. Saj še božiča ne bi bilo, ako ne bi imeli jaslic. Zato smo komaj čakali, da nam bodo mati dovolili, da prinesemo v hišo tisti košek, kjer smo imeli mah spravljeno.

Kaj hitro je bil napravljen hrib iz zelenega mahu, pod hribom smo postavili štalico z Jezuškom, Marijo in sv. Jožefom. Po hribu pa smo uvrstili ovčke in pastirce. Tudi psa čuvaja smo postavili, da varje čredo. Nasuli smo tudi belega peska po stezicah, koder bodo prišli trije Modri iz Jutrovega, da bodo molili nebeško Dete in mu poklonili darila.

Od stropa dol nad štalico je plaval bleščec angelj, ki je bil pritrjen na svetlo vrvico. Ko je bilo vse gotovo, smo prižgali lučko pred štalico, postavili smo jo tako, da je obsevala tudi hrib in plapolala, se nam je zdela, da je vse oživel, sv. Družina v hlevu, ovčice in pastirčki okrog. Lepo je bilo. Mi

mo se pa okrog drenjali, gledali in peli lepe božične pesmi. Saj o božiču je izgledala družinska soba kot svetišče. Sve-te podobe po stenah ozaljšane z zelenimi vejicami. Za mizo v kotu jaslice, miza lepo belo pregrnjena, na sredi mize poprtnjak, zakrit z lepim belim prtom. Na mizo je bilo postavljeno sv. razpelo, posodica z blagoslovljeno vodo in oljki-no vejico. Okrog po mizi smo troci vložili lepe podobice, ki smo jih pobrali iz molitvenih knjig.

Ko je zazvonilo Ave Marijo, so šli mati ali oče z blagoslovljeno vodo in kadilom po vseh sobah in gospodarskih poslopjih, kakor tudi vse okrog hiše, da so pokropili in izročili Bogu, da bi obilo podelil blagoslov na vse. Molili smo tudi več ta večer. Saj molili smo sicer vsak večer, toda na sveti večer smo odmolili vse tri rožne vence in mnogo drugih molitev na čast nebeškemu Detetu.

V lepih pogovorih smo komaj čakali, da bo iti čas k polnočnici. Ko je bilo vse tako lepo o božiču, se težko pozabi na ono dobo brezskrbne mladosti, ko smo preživeli toliko veselih časov v rojstni hiši pri svojih starših. Prav živo nam pa v spomin prihaja v božiču, da smo pri vas z srcem in dušo, doma, kjer v kotu za mizo stoji jaslice. Tudi lučka gori pred njimi. Da, jaslice so postavljene. Postavila jih je ne-žna roka otroka, ki še ne pozna trnje in trpljenje tega sveta. Naj te nebeško Dete blagoslovi in dodeli sveti mir v življenju, ravno tako tudi tvoji dobri mamiči. Oče in mati sta oba stara. Težka leta imata za sabo in veliko sta pretrpela. Veliko nas je bilo na domu takrat, ko smo bili še mali in ki nismo znali drugega kot za žlico prijeti. Zrasli smo in odšli v svet. Vi pa ste ostali sami, sami v starosti in trpljenju. Mama, ti jokaš, jokaš tako, da si si skoraj oči izjokala. Žaluješ za sinom, ki je bil gospodar na domu, Tvoja opera in upanje. Po njem žaluje njegova ljubeča žena in mala hčerka za prerano izgubljenim atom.

Ne žalujte, dragi! Potolazi-te vso žalost in bridkost. Saj noč je sveti večer. Tudi moje misli so pri Tebi, ljubljeni brat. V duhu pohitim tje na pokopališče sv. Mihaela, kjer snivaš večno spanje. Prestano je trpljenje in težave tega življenja. Počivaj v Bogu in nebeška luč naj Ti sveti. On, ki nam pošilja križe in težave, upamo, da nam bo dal tudi moči, da ne omagamo. Prelep je sveti večer in duša se raduje, da je rojen na svet Bog. Današnja noč naj nas tolaži

in daje upanje in mir. Oni mir, ki so angelji prepeli nad betlehemsko štalico v oni prvi sveti božični noči. Ako bomo upali v Boga, bo naše življenje veliko lažje. Lažje nam bo hoditi čez čeri tega zemeljskega potovanja.

Nič ne zna oni, ki ni trpel. Le v trpljenju se oblikuje duša in srce. Tistemu, ki je vedno zdrav ni znano, kaj je zdravje vredno. Bolniku je pa znano. Torej bodimo hvaležni tudi za težke preizkušnje tega življenja.

V tej božični dobi smo lahko veseli tudi mi vsi tukaj v tej naši novi domovini, kjer se bomo zbirali in praznovali božič kot katoličani. Pohiteli bomo v cerkve pred jaslice in

Lawrence Bandi,
Cleveland, O.:

Naši ljudje pod Italijanom

Ko so pred 20 leti visoki diplomati izpremenili evropske državne meje, niso niti malo mislili na posledice in grozote, katere so doprinesle te nove meje, zlasti med slovenskim narodom. Slovan je bil vedno teptan, to je že star in resničen pregovor.

Ako čitamo zgodovino slovenskega naroda bomo gotovo izprevideli, da je le ta narod tisti, ki se je skoraj neprestano boril in vojskoval za obstanek in kulturo. In ako se vprašamo, zakaj se je moral le slovenski narod neprestano boriti, da ni propadel in se pogreznil v mreže večjih in močnejših sosedov, je odgovor na to zelo lahek. Med Slovani ni sloge, ni ljubezni. Da bi bil Slovan za Slovana kakor je Nемец za Nemca, ali Italijan za Italijana, ne bi bilo treba našim krvnim bratom in sestram v Primorju praznovati dvajsetletnice suženjstva in trpljenja pod italijanskim fašizmom. Nemci so se potegnili za svoje po pol brate sudetske Nemce in sedaj podijo še Žide iz njih domov, da bo več ugodnosti imel njih Nемец. Italijan si prizadeva dobiti nazaj svoje pokrajine in kolonije, da ohrani življenje svojemu narodu, kateri v naglici narašča. Ogrji so se pričeli potegovati za svoj rod in končno tudi Poljaki, Bolgari in Albanci; vse se roti in zaklinja proti državnim mejam in pogodbam, katere so bile odobrene v mestu Marseillesu po sklepu svetovne vojne.

Vsi narodi, drug za drugim so stopili v akcijo in zahtevali osvoboditev svojih narodov, kateri so jim po jeziku bratje in sestre, samo Jugoslavlani kima-jo z glavo, češ, to bi bila prevelika žrtev za nas, ako bi se potegnili za osvoboditev čez 800.000 Slovencev in Hrvatov, kateri so po krivdi drugih tako nesrečno padli v laško valovo-je. Res, da bi bilo to težavno za malo Jugoslavijo, se postaviti nasproti trikrat močnejše-

mu sovražniku, toda bilo bi to častno in potrebno. Kdo drugi more teh 800.000 naših zatiranih bratov in sester osvoboditi kakor edino njih rodni narod jugoslovanski? Ali morda Jugoslavija čaka, da bo Hitler s svojo mogočno roko udaril na Tirol in obenem odtrgal od italijanskih okovov našo solčno Primorsko in jo postavil pred belgrajski prestol? O nikdar ne! Toda bolj resnično je, da si bo ta zviti nekdanji avstrijski kaprol Hitler v kratkem polastil Tirolske in spotjo pograbil Trst in vse Primorje, vse tja do Ljubljane, ako ne do Zagreba. Ali morda čakajo naši svobodni bratje Jugoslavlani na gospoda Mussolinija samega, kateri misli v kratkem obiskati Jugoslavijo in si pomakniti mejo še nekoliko više?

Ali res hočemo, da bo ves slovenski narod vzdihoval v ječah in umiral v sužnosti, oro-pan svobode in kulture? Sedaj je čas, da se to katastrofo, katera preti slovenske-mu narodu odstrani in prepere-či, ne z vojno, ne s prelivanjem krvi, temveč z dobro in lepo besedo. Sam kruti diktator Hitler je celemu svetu pokazal, kako se lahko brez napovedi vojske, brez prelivanja krvi osvobodi narod. Jugoslavija ima izvrstne zastopnike in diplomate v svojem kabinetu, katerim se ne bi bilo treba tresti pred italijansko vlado. In zakaj se bi tresli, saj bi zahtevali svobodo svojemu narodu, svojim bratom in sestram, potomcem enega in istega roda. Vsak brat je upravičen do prošnje za osvoboditev svojega brata.

O, da bi se naši bratje jugoslovanski diplomatje vsaj enkrat v prihodnjem letu spomnili, da tam na jugu v nekaj srečni Primorski deželi vpije in vzdihuje po svobodi še sto tisoč in sto tisoč njih bratov in sester in da edino Jugoslavija jim je lahko rešiteljica in osvoboditeljica.

Oh, kako žalostni so božični prazniki v tej enkrat veseli in srečni Primorski deželi! Tam ne bo jaslic, miru in slave. O, da bi jim Bog, da bi jim prinesel letošnji božič vsaj nekoliko upanja na svobodo, katero pričakujejo že dolgih dvajset let!

Želim jim vsem vesele božične praznike in srečno pa zdravo novo leto, kakor tudi vsem dopisnikom in čitateljem tega lista.

PO MRTVAŠKO GLAVO JE ŠEL

V kmečki gostilni pri "Lipi" je zvečer popivala družba vaških fantov. Ko jih je pijača dovolj razgrela, so se začeli pripraviti, kdo je pogumnejši.

Zlasti Dolfe se je bahal s svojim pogumom.

"Ej, kaj boš klobasal, strahopetec!" se je rogol Polde. "Vem, da si junak le na jeziku, a srce imaš v hlačah!"

"Si pa ti večji junak," je odgovoril Dolfe jezno. "Verjamem, da se ne ustrašiš tristo privezanih. Če bi se pa eden odvezal, bi ga junaško podil — za seboj!"

"Ti boš meni očital boječnost. Ti si junak le pri Rozalki, a nikjer drugje. Ponoči se ne upaš nikamor, jaz pa grem ob polnoči na pokopališče, da veš!"

"Dokaži!" ga je prijel Dolfe za besedo. "Ako si res tako grozen junak, pa pojdi noč ob polnoči v mrtvašnico in prinesi mrtvaško glavo!"

"Velja!" je udaril Polde po mizi.

Stavila sta za pet štefanov vina. Drugi fantje so navdušeno potrdili stavo vesele se, da bodo lahko pili zastoj.

Polde in Dolfe sta zdaj umolknila in začela vneto prazni-ki kozarce. Ko je udarila stenska ura tričetrt na dvanajsto, je Polde vstal in molče zapustil sobo. Kmalu za njim je šel iz gostilne tudi Dolfe.

Kam je šel Dolfe? Domov? Ne! Bil je namreč presneto slabo preskrbljen z denarjem. Vedel je, da 5 štefanov vina ne bo mogel plačati, če bo izgubil stavo. A ker bi ne mogel plačati, bi ga Polde in drugi fantje zasmehovali. Te sramote njegov ponos ne bi prenesel, zato je sklenil, da mora Polde-tu na vsak način prepričati njegov namén.

Bila je temna noč, vendar se je Dolfe spustil v tek proti pokopališču in prispel tja prej ko Polde. Zlezal je v mrtvašnico ter počenil za kup kosti. Sicer ga je spreletavala groza, vendar je vztrajal.

Med tem se je Polde pijan po polzevo pomikal proti pokopališču. Vedel je, da bo do polnoči lahko dospel do mrtvašnice. Previdno je tipal dalje. Naposled je vendarle pri-motovilil na pokopališče. Ker ga je imel precej pod kapo, je telebal čez grobove. Izgubil je bil klobuk in dvakrat štrbunknil v jamo, napravljeno za mrliča. Ko se je privlekel do mrtvašnice, ni bil več tako vrazje pogumen.

Stopil je v mrtvašnico in se pretipal do kosti. Segel je z roko v kup in prijel baš za lobanjo. Hotel jo je dvigniti, a tedaj je začul iz kota votel glas:

"Gorje ti, ako odneseš mojo glavo!"

Polde se je skoro onesvestil od groze. A ker se je bal zasmehovanja tovarišev, ni pobe-gnil. Opogumnil se je in dru-gič zgrabil za lobanjo. Toda spet je zagrmel oni votli glas: "Gorje ti, ako odneseš mo-jo glavo!"

Zdaj pa Poldeta ni prevzel strah, ampak neka togota. V prevzetnosti je sklenil, da mora odnesti lobanjo, pa naj mu jo branijo vsi duhovi. Z obe-ma rokama je segel v kup, a mrtvaški glas je zadonel še strašnejše:

"Gorje ti, ako odneseš mo-jo glavo!"

Divje je zaklel naš junak. Vedel je, da ga čaka sramota, ako ne prinese lobanje, zop- ga je popadla blazna besnost. Bliskovito je zgrabil lobanjo, jo tresel v smer, odkoder je bil slišal strašni glas, ter zar-jovel:

"Tu imaš svojo bučo, pa se poberi z njo k vragu!"

A tisti trenutek je odjeknil

po mrtvašnici tako grozen krik kakor bi koščena roka smrti zavila nekemu vrat. Poldeta je tedaj obšla smrtna groza. Planil je iz mrtvašnice in zdri-jal v temi proti domu, kolikor so ga nesle noge. Bolj mrtev ko živ je tresel v domača vrata, da so padla iz tečajev, ter se nezavesten zgrudil v ve-ži na tla. Domači so ga polo-žili na posteljo, na katero ga je huda živčna bolezen prikle-nila za več mesecev.

Ko je prišel cerkovnik Jo-žek drugega dne v mrtvašnico, je našel Poldeta za kupom ko-

sti mrtvega. Razbito mu je bi- lo desno sence, nedaleč stran pa je ležala krvava lobanja.

Božična darila

Dajte MU porabno božično darilo

MANHATTAN srajce \$2 in več. Pajamas \$2 in več. Sportwear \$2. Mansco spodnja obleka 35c, 50c vsaka. Zepni robci 3 za \$1, v zavojčkih.

SUPERBA kravate \$1 in več. Mufflers \$1 in več.

HIEKOK pasovi in zaponke seti \$1 in več. Naramnice, navadna in posebna dolžina 50c in več. Brace in garter sets \$1 in več. Zlatnina, zapestne zaponke 50c, \$1. Seti za kravate in ovratnike \$1.

MOOREHEAD nogavice, svila, 35c, 50c, 3 za \$1, v zavojčkih. Volnene nogavice 50c, 75c, 85, \$1 par.

SEAGULL robes, svilen, flanela, \$4 in več. Suede športni jackets \$5.95 in več. Volneni jackets \$4.85 in več.

PORTIS klobuki, vsi popularni stili in barve, \$3.85 in več. ART rokavice by Portis, vse mere, \$1.50 in več.

Dajte vašim mlajšim gentlemanom trajajoča darila

KAYNE srajce \$1 in več. Pajamas \$1.50. Sportwear \$1. Oliver Twist waists \$1. Deške obleke.

HIEKOK pasovi 50c, naramnice 50c. Svilene ovratnice 25c, 50c. Huggers 50c.

POPEYE volneni muflerji 50c. Sportne nogavice 25c, 35c par. Sweatri, slip-over in zipper stil \$2.

VESEL BO DARILA, ČE JE OD

FRANK BELAJ

6205 St. Clair Ave.

Možje! Spomnite se je z Berkshire nogavicami.

DARILA V ZAVOJČKIH

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem skupaj

Merry Christmas

VSEM MOJIM
CENJENIM ODJEMALCEM,
ZNANCEM IN PRIJATELJEM
VOŠČIM
VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE
IN
SREČNO NOVO LETO
1939

JOHN ZULICH

18115 Neff Rd. KEnmore 4221

27 let prodajalec zemljišč in hiš
ter zastopnik vsakovrstne zavarovalnine

Hvaležni smo vam

za naklonjenost, ki ste jo nam v tekočem letu z poslugo našega pogrebne- ga zavoda izkazali. Obljubljamo, da bomo vedno tudi vnaprej drage volje na uslugo vsikdar, kadar boste v nesreči naše pomoči potrebovali. Toplo se priporočamo v letu 1939.

A. Svetek

Mrs. Svetek

Vesel božič in srečno novo leto vsem rojakom in prijateljem.

August F. Svetek pogrebni zavod

478 E. 152d St.

KEnmore 2016

Antonija Mihevc,
Cleveland, O.

O ljubljene matere sem vzela slovo

Ze se bliža leto k zatonu. Se nekaj dni in leta 1938 ne bo več. Tudi naše življenje se bliža k zatonu, saj dnevi in leta tako hitro minevajo.

Naše misli nas v tem božičnem času popeljejo nazaj v našo rojstno domovino. Srce mi drhti in marsikatera grenka solza se mi utrne, ko preiščujem ob 25 letnici, ko sem zapustila svoje ljube starše, brate in sestro z namenom, da se po par letih zopet vidimo. Pa se mi ta obljuba ni izpolnila.

Bilo je leta 1912 jeseni, ko je prišel moj brat Jože na dopust iz Ljubljane, kjer je bil pri vojakih že drugo leto. Tiste dneve smo ravno koruzo slačili ob večerih. Morda bo kdo rekel, kakšno delo pa je to! Pri nas je bila taka nava, da se je pri vsakem storžu pustilo par peres, da se je potem storže v kito spletlo. To delo je imel vedno moj oče. Ko je tiste storže vse lepo zavrnil in spletel v poldrugi meter dolgo kito, jo je nesel na hodnik sušit. Včasih se mu je na stopnicah kita utrgala in je bilo treba kito ponovno spletati.

Lepo je bilo ob takih večerih, ko smo se pogovarjali pri delu in še katero zapeli zraven. Po rečem materi: "Mor-

la ne bomo nikdar več tako veselo prepevali v našem skednju kot nocoj!" Namenila sem se namreč bila, da spomladinim v Ameriko. Še predimno sem imela vse v redu in kar naglo so se bližali dnevi nojega odhoda.

Ko sem zlagala obleko v kovčeg, pride moja mati in reče: "Ljuba moja hči, ravno tako se mi zdi, kot bi gledala krsto pred seboj, ko gledam ta velik kovčeg. Kar verjeti ne morem, ta boš res odšla od hiše." Našaljne besede so jim zadušile solze. Poznala sem njeno srčno bol, pa sem rekla:

"Oh, mati, nikar ne bodite žalostni, saj se v par letih zopet vrnem, ali pa mogoče še prej."

Poslovala sem se od dragih prijateljev in zadnje težko slovo je bilo od domačih. Grenke solze so tekle. . . .

V Trstu sem ostala par dni pri moji teti. Oče, mati, bratje in sestre so prišli za menoj v Trst, da se še enkrat poslovijo od mene. Nisem mislila, da bo očeta moj odhod tako razžalostil. Oklenil se me je, me poljubil in prav naglas zajokal, kakor da bi vedel, da je to njegov zadnji objem. Res, minila so že štiri leta, kar ga krije črna zemlja.

Od vseh je bilo težko slovo,

našteje pa od moje ljubice in dobre matere. Nikdar mi ne bodo šli iz spomina njeni takratni poljubi in njene besede:

"Zdaj je še čas, da se premisliš in ostaneš doma."

"Ne, ne, tega ne storim," sem rekla, "saj bi se mi ljudje smejali."

"Vedno bom za Te molila," pravijo mati, "in če boš kdaj nesrečna, Ti tega ne bom jaz kriva."

In potem smo se ločili za vedno. Žalostna in vsa v solzah sem gledala za domačimi, dokler se niso skrili za vogalom. Kako bi mogla pozabiti drage domače, moje dobro mater, ki je toliko trpela in delala za nas ter nas ljubila kot punčico svojega očesa. Saj ne pravi zastoj pregovor: Sonce ne sijeta tako lepo kot materino oko.

Potovala sem z Mrs. Mary Mahnič in njenimi štirimi otroci, ki je preminila pred nekaj meseci tu v Clevelandu.

Domov sem vedno pisala mami, da je tukaj dobro zame. Čeprav so bila moja pota bolj s trnjem kot rožicami posuta, pa nisem nikdar v pisnih tega tožila, ker sem vedela, da bi bilo mami preveč hudno. Za vsake praznike sem ji poslala kak dolarček, če je bilo mogoče.

Leta 1928 mi sporoči sestra, da je umrl njen ljubljen mož, s katerim sta živela v srečnem zakonu komaj šest let. Zapustil je bil dve mali deklici, ena stara tri leta, druga komaj tri mesece. In kdo je bil prvi pri njej v njenih žalostnih urah? Oh, zopet blaga naša mati. Ona jo je tolažila v najbolj bridkih urah ter ji pomagala, kolikor je mogla.

Po šestih mesecih dobim zopet pismo od sestre, da so naša draga mati na bolniški postelji, pa da ni nevarno bolna. Mati je prosila, da bi ji poslala kako mojo sliko. Rada sem ustregla njeni želji in ji poslala družinsko sliko.

Ko dobim tretje pismo, se je glasilo v kratkih stavkih, da zlata mamica bolna več ni, ker ona zdaj mrtva leži. Ta žalostna vest je potrla moje srce, ker sem še vedno imela upanje, da bom še enkrat zrla v njen mili obraz. Oh, zdaj pa zdaj pa nikdar več, veselje zame preč je preč.

Let deset je že minilo, kar so umrli mama mi, toda vaš spomni pa še živi, in mi bo do konca dni.

Saj ne mine nikdar dneva, da ne bi bila v duhu tam, kjer počiva vaše truplo, kjer je dom zdaj vaš hladan.

Ob zaključku teh vrstic želim vsem čitateljem tega lista vesele božične praznike in srečno ter zdravo novo leto.

Beg cesarja Viljema v Holandijo

"Nimate potnih listov? Obžalujem, toda brez njih ne morete v Holandijo!"

S temi besedami je narednik holandske kraljeve vojske Pinkhaers 10. novembra 1918, sprejel bivšega nemškega cesarja Viljema II. in njegovo spremstvo na obmejni carinski postaji Gronsfeld. Prejšnji dan se je nemški vladar zaradi razsula na vseh frontah in zaradi revolucije v notranjosti države odpovedal nemškemu prestolu in pruskemu kraljevskemu naslovu, kakor so mu svetlovali njegovi najbližji sodelavci: maršal Hindenburg, generala Groner in Hintze ter prestolonaslednik sam. Bilo je to v razbitem belgijskem letovišču Spaaju, kjer je bil sedež cesarjega generalnega štaba. V Berlinu so tisti dan oklicali dve republi-

ski: sovjetsko in socialistično, v Munchenu komunistično. Med cesarjevim glavnim štabom in med Berlinom se je valila razbita nemška armada, ki ni hotela o cesarju in njegovih več slišati. Viljem II. ni imel drugega izhoda, kakor beg v Holandijo. Tam je za njega in njegovo spremstvo ustavila obmejna straža, kateri je poveljeval narednik Pinkhaers.

Za dvajsetletnico teh dogodkov so narednika, ki je bil priča zgodovinskih trenutkov ob begu zadnjega nemškega cesarja, obiskali častnikarji, da jim mož sam pove, kako je bilo njegovo svidenje z bežečim nemškim mladarjem. Pinkhaers živi zdaj kot preprost kmet v svojem domačem kraju in pripoveduje o tistem dnevu takole:

"10. novembra 1918 me je že ob šestih zjutraj zbudil dežurni stražnik s postaje Gronsfeld. Povedal mi je, da prihaja proti meji z one strani šest velikih avtomobilov. Planil sem s slamnice in tekel proti verigam, ki so zapirale cesto na meji proti Belgiji, ki je bila pod oblastjo nemške vojske. Videl sem, da ni šest avtomobilov, marveč da jih je devet. Pred verigami so čakali nemški častniki. Eden izmed njih mi pravi:

"Radi bi v Holandijo."
"V redu," sem mu odgovoril. "Ali lahko vidim vaše potne liste?"

"Nimamo potnih listov!"
"Potem ne boste mogli čez mejo, gospodje."

Častnik mi je odvrnil:
"Moramo v Haag na neko vojaško konferenco. Častniki smo, ne potrebujemo potnih listov."

"Ne bo nič. Za vas veljajo prav taka določila kakor za ves svet."

Pomolili so mi pod nos množico listin, papirjev, osebnih izkazov. Toda potnih listov med njimi ni bilo. Zato nisem hotel dvigniti mejnih verig.

Nekaj časa so molčali, potem so začeli šepetati med sabo. Nazadnje je nekdo izmed njih, ki je bil podoben generalu, prišel k meni. Dejal sem mu v svoji najboljši nemščini:
"Brez potnih listov nič čez mejo."

Nemec mi je rekel:
"Takole je: nimamo potnih listov. Prosimo. . . no. . . prosimo, da. . . da bi nas intervirali. . ."

Zdaj sem postal prijaznejši:
"To je pa kaj drugega! Dobrodošli! Toda počakajte, moram telefonirati majorju. Postavil sem k verigam vojaka s strogim naročilom, da ne sme pustiti čez žive duše ter planil k telefonu, sporočil stvar poveljniku bataljona Van Diju ter tekel nazaj.

Nemci so bili med tem vsi stopili iz avtomobilov. Bilo je od vruga mrz. Častnikov je bilo vsega kakih dvanajst, visokih stopenj in lepih postav, v bleščočih se uniformah. Eden med njimi je bil pa nekaj manj bleščočega videza. Mislim sem si, da pač ni tako nadut in preprostejšega značaja.

Drugi častniki so se vsi gnetli okoli njega, udarjali s petami in pozdravljali. Pogledal sem tega generala od bližje, pa se mi je njegov obraz zadel znan.

Šel sem okoli avtomobilov, ki so bili rumeni in mogočni, toda prav do vrha pokriti z blatom. Obrisal sem kos pločevine na prvem vozu in zapazil nemškega orla, slikanega v črnem, rdečem in belem, ki me je srepo gledal s svojimi kovinastimi očmi. Mislim sem si, da bodo to pač kaki begunci iz nemškega generalnega štaba.

Spet sem pogledal onega častnika, ki je bil sicer manj viden od drugih, toda zatrdno najpomembnejši med njimi. Kdo bi neki to bil? Luden-

borff? Ne, temu ni podoben. Hindenburg? Ne, ta ima preveč posla z vojno. Pa menda vendar ne bo sam cesar?

Ta častnik je začel zdaj mrmrati:

"Slabo vreme!"

Potem se je obrnil k meni: "Kakšna je ta uniforma, ki jo nosite?"

"Uniforma narednika, gospo. . . e. . . vaša ekstenca."

"So? das heist bei uns Unteroffizier!"

Ali je to cesar ali ni? Toda, po kaj za Boga naj bi nemški cesar zdaj prihajal v Holandijo?

Hitro sem se vrnil na carinarnico ter dejal uradniku:

"De Graaf, Kaiser je tu, nemški cesar, tik pred nosom!"
"Saj se šališ," je rekel De Graaf.

"Poglej, tamle, tisti, ki ni ma nič odlikovanj."

De Graaf je tekel v sosednjo sobo po sliko Viljema II. ter se vrnil z njo:

"Poglejva! Da. On je. Isti brki. Ena roka malo krajša kakor druga. Kaj bi le rad tu? Jaz sem pa mislil, da je v Parizu!"

Tekele sem nazaj k avtomobilom. Oni častnik me je spet ogovoril:

"Narednik, jaz dobro poznam Holandijo. Ko sem bil majhen, smo večkrat hodili v Amrongen, kjer imam veliko prijateljev. Tam je bil včasih star tramvaj in blizu grad, kjer smo stanovali, hud ovinek. Kadar je tramvaj prihajal proti ovinku, smo otroci pomagali premakniti kretnico, potem pa smo se za plačilo lahko zastoj peljali. Poznam tudi Amsterdam. Tam je najlepší muzej, kar jih pozna svet."

"Ja wohl, ekstenca!" sem lomil jaz po nemško. Cesar pa je nadaljeval:

"In Haag! tako prijazno, tako čisto mesto! Tja sem pogosto hodil obiskovat kneginjo Wildovo."

Zdaj sem bil do kraja prepričan, da je to res on. Skušal sem se postaviti tako, da bi bil vsaj malo podoben vojaku. Toda čutil sem, kako se mi šibe noge ob misli, da tukaj stajim Holandijo, cesar pa čaka pred vrati. Toda služba je bila služba!

Zdelo se je, da cesar ne more biti sam s svojimi mislimi, temveč da mora s kom govoriti, zakaj spet je začel:

"Mir bo. Ali vam je to všeč?"

"Ja wohl, ces. . . veličan. . . ekstenca!" sem jecljal.

"Da, saj bi se bila vojna lahko že kdaj končala. Toda zavezniki niso hoteli. Zdaj pa je konec. Jutri bo podpisano premirje."

Pri teh besedah se mu je obraz stemnil. Nato se je spet nasmehnil.

Zdaj je prišel naš major s poročnikom. Bližala sta se Nemcem, Nemci so šli proti njima. Bilo je veliko pozdravljanja in predstavljanja; vojak, ki je stražil, in jaz, sva pa ves ta čas stala v pozoru.

Major mi je zapovedal, naj spremim cesarja in njegove prav do postaje Eysden. Nato je dal mejo do nadaljnega spet zapreti. Mi pa smo šli peš proti postaji. Jaz, prvi, za mano cesar in njegov generalni štab, nazadnje pa avtomobili.

bili. Gazili smo blato tri kilometre daleč.

Nekaj ur pozneje se je cesar v svojem posebnem vlaku vozil proti Amerongenu, kamor je šel v goste h grofu Bentincku."

Ta skromna priča zgodovinskega dogodka pred dvajsetimi leti še živi. Pomrli so pa vsi veliki vojskovodje in voditelji: angleški kralj Jurij V., Francoza Poincare in Clemenceau, belgijski kralj Albert I., ge-

nerali Foch, Joffre, Hindenburg, Ludendorff, Diaz, Haig, Tirpitz, Jellicoe, Putnik. Zadnji nemški cesar pa živi od tedaj vedno v Holandiji, v gradu Doornu. Zadnja novica o njem je prišla konec oktobra, ko je predaval doornskim delavcem. . . .

Edward L. Pucel COUNCILMAN 10. VARDE

ŽELI VOLIVCEM
VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE
IN
SREČNO NOVO LETO

Vsem gostom, prijateljem in znancem želi vesele božične praznike in srečno novo leto

FRANK SUHADOLNIK

GOSTILNA
1196 Norwood Rd.
6% pivo in fina vina
Vesele božične praznike in srečno novo leto

Vesele božične praznike in srečno novo leto želi vsem

FRANK in FANNIE RANT

SLOVENSKA GOSTILNA
6802 St. Clair Ave.
Se toplo priporočava za obilen obisk.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želi vsem svojim sorodnikom in prijateljem v starem kraju in v Ameriki

KERN CAFE

1273 E. 55th St.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem prijateljem in znancem želi

FRANK KOCIN

PAPIRAR in SOBNI DEKORATOR
730 E. 160th St. MULberry 3229
Garantirano delo, cene nizke.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želiva vsem znancem in prijateljem

ANČKA IN ANTON LUŽAR

SLOVENSKA GOSTILNA
6723 St. Clair Avenue

ŽELIMO VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE
in
SREČNO NOVO LETO
VSEM PRIJATELJEM IN ZNANCEM

MARTIN L. O'DONNELL

SERIF CUYAHOGA OKRAJA

POMOŽNI ŠERIFI:

BERTHA E CERKVENIKLAWRENCE LESKOVEC
JOSEPH GORNICK JOSEPH MOHAR
ANTHONY KOSAN ERNEST MODIC
JOSEPH KOVACH LEAH PLECKO
ANTHONY ZAKRAJSEK

Vesele božične praznike želim mojim prijateljem in odjemalcem. Zahvaljujem se za naklonjenost ter se priporočam še za bodoče.

Sedaj imamo veliko zalogo vsakovrstnih muzikaličnih instrumentov, pripravnih za božično darilo, kot gitare, banjo, ukelele, violine, orglice.

Najnovjši EMERSON radio od \$9.95 naprej. Sedaj imam tudi veliko izbiro harmonik lastnega izdelka. Imam tudi importirane piano harmonike iz Nemčije in Italije.

Po dolgem času smo tudi dobili zopet nekaj novih slovenskih Columbia plošč.

Se priporočam
ANTON MERVAR & SON
MUSIC HOUSE
6921 St. Clair Ave., Cleveland, O.

Jacob Resnik,
Cleveland, O.:

Moje misli na sveti večer

Zopet imamo pred seboj naš priljubljeni list Ameriško Domovino. Kakor vsako leto so se tudi letos rojaki potrudili in napisali lepe članke. Najlepši so pa spomini mladih dni. Kako nas nekateri dopisniki živo popeljejo v milo rojstno domovino, v hišico očetovo, v kateri je tekla naša zibeljka. Dogodki, katere smo doživeli v svoji mladosti, nam v božičnem času pridejo pred oči in si mislimo, da, to se je zgodilo pred nekaj leti, v resnici je bilo pa pri nekaterih že pred pol stoletja. Res, blagi spomini.

Moje misli in spomini pa gredo nazaj v skoro pretečeno leto, ko smo ustanovili v Clevelandu Zvezo društev Najsv. Imena Jezusovega. Imeli smo štiri glavne seje v letu, pa vsako v drugi fari. Povsod smo bili lepo sprejeti. Povsod lepo postreženi.

Najlepši dan v minulem letu pa je bil dan 9. oktobra letos. Bilo je pri fari sv. Vida, ko smo imeli prvi javni nastop, prvo skupno sv. obhajilo vseh članov od slovenskih far v Clevelandu. Nad 400 fantov in mož je bilo skupaj, pa kako so vsi ponosno korakali iz šolske dvorane v cerkev sv. Vida. Bil sem že pri raznih paradah, ali pri tako ponosno lepi kot je bila ta, pa še ne. Bili so mladi fantje, komaj da so zapustili šolo. Bili so odrasli fantje, bili so možje polne moške dobe. Pa tudi nekateri, katerim je korak že negotov.

Vsi pa so bili enih misli. Te misli so bile: vzgojen in podučen sem bil v resnicah sv. vere, po veri hočem živeti in umreti.

Kralj Salomon je vprašal modrijana, če pozna katerega bolj srečnega v deželi kot je on. Modrijan mu imenuje nekega preprostega državljan, ki je vse svoje življenje preživel v revščini, pa je bil veren vse življenje in udano prenašal svoj križ življenja. Pa tudi mirno in udano v voljo Stvarnika umrl.

Tudi pri nas velja isto. Ni srečen na zemlji tisti, kateri si kupiči premoženje. Ni srečen tisti, kateri ima veliko časti. Srečen je le oni, kateri živi po veri, kateri živi v upanju, da bo imel po smrti plačilo za svoja dobra dela.

Žal, da so tudi med nami Slovenci rojaki, kateri se bodo smejali mojim božičnim mislim in spominom. Pa tudi zanje, kot za vsakega, bo prišel čas, da se bo ločil s tega sveta. Tudi za tiste bo po smrti sodba in večnost.

Imel sem priložnost govoriti z rojakom, kateri je dal vero med staro šaro; vsaj tako se je izrazil. V svoji gorečnosti do brezverstva mi je rekel:

"Pa ti še veruješ, da je Bog, da ima človek dušo, katerega po smrti telesa živi,"

Odgovorim mu: "Seveda verujem, saj to učijo od začetka sveta."

On mi pa odgovori: "Jaz pa ne verujem več, ker vem, da je to vse izmišljeno."

"Ti praviš, da veš, ali dokazov pa nimaš," mu odvrnem. "In če bi bilo tudi res, da po smrti človeka bi bilo vsega konec, kakor trdiš ti, jaz pri tem nič ne izgubim. Ako je pa tako res, kot verujemo mi katoličani, boš pa ti po smrti veliko, prav za prav vse izgubil."

Rojak je pogledal v kot, pa molčal.

Zato, rojaki, kateri bi bili slučajno v zmoti, posebno še oni, kateri zapeljujejo rojake v brezverskih časopisih s svojo gonjo brezverstva, kaj pa, če je res Bog, kateri bo sodil vse? Kolika izguba! Saj premoženje je samo za na zemlji, ali duša je za večnost. Kolika bo izguba!

Vsem rojakom, ki bodo čitali ta dopis, priporočam, pomislite, če niste tudi vi med tistimi, kateri tajite, da je Bog. In če ste, in si mislite:

Marija Kranjc,
Cleveland, O.

opet so tukaj prelepi božični prazniki

Zopet so se približali božični prazniki, ki so najbolj pomembni v letu. Rada bi napisala o naših običajih, ki smo jih imeli doma v naši lepi Menišiji o božičnem času.

Pri nas se je začelo božičevati že kar na sv. Andreja dan. Tisto jutro na vse zgodaj so se otroci podili od hiše do hiše in vpili: "Dobro jutro in sveti Andri, prinesite nam kaj jedi!" Pa to so bili sami fantiči, ker dekleta nismo smela z njimi. Kakor mi je povedal moj sosed, ki je doma iz Bezuljaka, toraj tudi pristni Meniševci, se je temu reklo spodlazvati. To izpodlazvanje je veljalo samo do sedmih zjutraj. Če so dobili katerega, da je po sedmi uri izpodlazval, so mu pobrali vse, kar je bil nabral in je moral prazen domov teči.

Čez dober teden potem smo pričakovali Miklavža. Kakšno veselje je bilo zopet takrat! Dobro se še spominjam, ko so bili prišli Miklavž in parklji iz sosedne Cerknice k nam v Begunje. Pa smo kar trdno verjeli, da so prišli naravnost iz nebes, to je Miklavž in angelji, parklji pa iz pekla.

Nekoč so bili pa tudi naši domači fantje napravili Miklavža. Takrat sem bila že odrasla v dekle. Pa kako so bili ti fantje poredni! Najraje so šli v tiste hiše, kjer so imeli kaj deklet, odraslih seveda. To pa samo zato, da smo mo-

kaj pa če je res, raje recite: bolj prav storim, da skušam živeti po veri, katere so me učili moj oče. Bolj prav bo, da se držim obljube, katero sem dal materi ob slovesu, da ostanem tudi veren katoličan, ko ne bom več pri njih.

Poleg teh obljub, katerih se domisliš, pa še ob prvi priložnosti pristopi v svoji fari k društvu Najsv. Imena. In če to storiš, boš imel najlepši božič svojega življenja.

Pozdravljeni vsi člani društev Najsv. Imena. Pozdravljeni vsi rojaki, kateri ste v tem letu čitali moje dopise. Vem, da nekateri radi, nekateri pa bolj z nasmehom. Pa zato ostanemo vseeno prijatelji. Vsem skupaj želim vesele božične praznike. Novorojeni Zveličar naj poda vsem božji blagoslov.

Mary Gombač,
Euclid, O.

relepi spomini na sveti večer

Bilo je pred 32 leti, ko sem kot dekle služila v Trstu. Pri hiši sva bili dve služkinji, obe doma iz istega kraja. Naša gosposinja Jellersitz, Bog ji daj mir in pokoj, je bila zelo dobra katoličanka. Vsako leto je bilo božično drevesce polno daril. Na sveti večer se je spomnila vseh siromakov v okolici. Najrajši je kar sama delila darove in se pogovarjala z siromaki. Božičnega drevesca ni nikdar pustila pripeljati na dom, ampak je šla sama ponj ter si na trgu izbrala najlepše drevo. Pa ga je kar na rami domov prinesla. Še danes ne vem, zakaj je to delala. Enkrat si je bila vso sukno raztrgala z drevescem.

Navadno smo imeli na sveti večer goste, samo enkrat je bila izjema. Vsi so šli ven, samo s tovariščico Angelo sva ostali doma. Bili sva zelo veseli, da ova imeli na sveti večer malo oddiha in da ga bova mirno obhajali brez ropotanja krožnikov in skled.

Gospa pa nama je naročila, če pridejo siromaki ali otroci prosjati, da moravi vsakega obdarovati. V Trstu so imeli otroci dolgo časa navado, da so hodili po hišah in prepevali božične pesmi. Seve, to so bili samo otroci revnih staršev.

Ob sedmih že zazvoni pri vratih. Ko odprem, prihrume otroci notri. Edén je nosil sve-

ve. Takrat so se pa začeli braniti, da ne marajo otave, da pobirajo samo denar za cerkev, ki je potrebna popravila. Otave se pa samo vas imenuje. Gospodar se je opravičil, da jih ni razumel. Če so pa pri tisti hiši dobili kaj denarja, pa ne vem, ker jim je šel bolj nerad izpod rok.

Za Svete tri Kralje so mati spekli velik "župnik" in prav velike kose so nam odrezali takoj zjutraj, ko smo vstali. Takrat smo se tudi merili, koliko smo zrasi od lanskega leta.

Vsi ti običaji so se ponavljali leto za leto. Res, blaženi so bili časi naše mladosti. Kako nitro ste minili in se ne povrnete nikdar več.

K sklepu želim vsem sorodnikom in prijateljem tukaj in v stari domovini vesel božič in srečno novo leto.

tilko naprej. Vsi pokleknejo pred božičnim drevescem in lepo zapoje:

Smo Sveti trije kralji,
prišli in Jutrova,
da počastimo Kralja,
v štalc rojenega.

Tam v jaslicah na slamci
Deticе zdaj leži,
staršem pa od veselja
se rosijo oči.

Sveti Jože in Marija
sta v Betlehem prišla,
za nje ni bilo kvartirja,
pa v hlevček sta prišla.

Kako so veseli odhajali s polno košarico sladkarij in vsak je dobil pa še kronco povrh. Tako so prišle tri skupine, vsi premraženi in vendar tako srečni in veseli, čeprav so jim prsti gledali iz čevljev. O blažena, brezskrbna otroška leta!

Potem sva začeli z Angelo igrati domine. Pa zopet potrkala nekdo na vrata. Grem odpirat in v sobo stopi še zelo mlada gospa in vsa objokana pravi:

"Prosim vas, ali mi dovolite, da preživim tukaj pri vas par mirnih ur danes, ko je sveti večer. Ko sem šla mimo vaše hiše, sem videla, da so okna vsa razsvetljena in da se drevesce tako lepo sveti. Pa sem si mislila: tukaj je gotovo mir božji, ki ga v moji hiši, žalibog, ni."

"Le ostanite gospa," sem rekla "In dobro nam došla. Pa vendar, kaj se vam je zgodilo, da ste tako žalostni in to ravno danes, ko je sveti večer."

"O, drage moje, moja povest je dolga; ali jo hočete poslušati?"

Angela pravi: "Tukaj na divan se vsedite in vse nama povejte, da vam bo odleglo pri srcu. Saj je danes sveti večer in dobro se zdi človeku, če ima olajšano srce."

"Torej poslušajti! Poročena sem in moj mož ni sami pijanec, ampak je tudi bogokletnež. Danes sem morala bežati iz hiše zaradi rib. Vsak petek mora biti meso na mizi. Danes sem ga pa tako lepo prosila, naj bo vendar kot človek. Saj imajo še vojaki danes post. In ko je molčal, sem si mislila, da bo vsaj danes, ko

je sveti večer, vse dobro. Ravno sem napravljala jaslice, ko je prilomastil domov. Vsa v strahu mu postavim večerjo na mizo, prav dobro postno večerjo in najboljše ribe. On pa v silni togoti vse zmeče po tleh in vrhu tega še z nogo brene v jaslice.

Tega pa nisem mogla več prenašati in sem zbežala ven v noč. Imam starše nedaleč od tukaj, pa se bojim k njim, ker poročila sem se proti njihovi volji. Posebno oče so me svarili: ako boš nesrečna, ne pridi domov jokat! Toda še pred poroko mi je obljubil, da bo hodil k maši in še tako hinavski je bil, da mi je kazal mašne knjige. Jaz, uboga reva, sem mu verjela.

Taka je moja zgodba. Oh, dekleta, varujte se pijanca, pa

še bolj se varujte brezverca. Kjer ni vere in ljubezni, tam tudi ni božjega blagoslova."

To so spomini na božični večer, ki jih ne bom nikoli pozabila. In čudno, uboga Angela je poročila pijanca in brezverca. Ne, saj že počiva dolgo vrsto let tam v domači zemlji. Ko sem jo šla pozdravit pred odhodom v tujino, se je tako milo jokala rekoč: "Blagor tebi, ki lahko greš. Bog ti dai srečo..."

Mir in blagoslov božji želim vsem rojakom po širnem svetu.

GREETINGS

Priporočilo in naznanilo

Rojakom in rojakinjam naznanjam, da sem prevzel gasolinsko postajo znano pod imenom

AMOCO na 7304 Superior Ave.
Tel. ENdicott 9895

Postrežemo vaš avto zanesljivo. Imamo tudi trinajst raznih vrst olja in to je od 12½c kvort naprej. Izbere torej dovolj. Postrežba za nedoločen čas po znižani ceni.

SE PRIPOROČAM IN ŽELIM VSEM ROJAKOM VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE IN SREČNO NOVO LETO

FRANK SOMRAK

Vesele božične praznike in srečno novo leto vam želi

AZMAN'S MARKET
SLOVENSKA MESNICA

6501 St. Clair Ave.
ENdicott 0347

Naročila pripeljemo na dom.

Vaše prijateljstvo napravi našo trgovino vse bolj prijetno. V hvaležnosti za vašo naklonjenost v zadnjih 30 letih želimo najiskrenjeje želje za vesele božične praznike in srečno novo leto.

THE MANDEL HARDWARE CO.

Mr. in Mrs. Christ Mandel, Jr.

JOSEPHINE STRNAD
in SINOVI
RESTAVRANT
in FINA PIJAČA
Vino Zganje Pivo

1315 E. 53d St.

ENdicott 9331

Voščimo vesele božične praznike in srečno novo leto vsem odjemalcem in prijateljem

F. V. OPASKAR

ODVETNIK

Hippodrome Bldg.

Tel. MAin 3786

želi vsem prijateljem in znancem vesele božične praznike

Vesele božične praznike in srečno, blagoslovljeno novo leto vsem našim odjemalcem, kakor tudi vsem našim prijateljem, znancem in sorodnikom širom Amerike in v rodni domovini želi

SLOVENSKA TRGOVINA S POHIŠTVOM

Oblak Furniture Company

6612-14 ST. CLAIR AVE.

CLEVELAND, OHIO

Tel. HEnderson 2978

Prisrčno se zahvaljujemo vsem našim dragim odjemalcem za blagohotno naklonjenost v tekočem letu ter se obenem toplo priporočamo cenjenemu občinstvu za prijazno naklonjenost v novem letu. Čimbolj se boste posluževali naše prodajalne, tembolj boste zadovoljni, ker vam bomo vedno na uslugo za pošteno, skrbno, točno in vljudno postrežbo. Potrudili se bomo, da bo vsaka kupčija vez trajnega medsebojnega prijateljstva, podjetju v čast in v zadovoljstvo odjemalcu.

POLNA ZALOGA BOŽIČNIH DARIL

LEPI STENSKI KOLEDARJI ZASTONJ
ODJEMALCEM!
DOBITE GA, ČE SE OGLASITE V TRGOVINI

Skrivnosti ruskega carskega dvora

ROMAN

—Ali ga bode aretirali?
—Ne, — odvrne Kardov. — Potrebnoval ga bom še. Toda tiho evo ga, prihaja!

Vrata se odpro in v sobo vstopi bankir Nikola Jagodkin.

Pridobil si je zopet svojo samozavest, ker je sedaj zopet lahko poravnal vse svoje obveze.

Brez strahu stopi on k policijskemu ravnatelju.

—Preteklo je nekaj dni, predno sem vas obiskal, — reče on in se prikloni pred Kardovom, — ter upam, da mi ne bode zamerili. Prišel sem, da slišim svojo obsodbo.

Policijski ravnatelj mu ponudi stol ter postavi pred njega škatljo s cigarami.

Oba si prižgeta smodki in izgledalo je, da sta prišla na prijateljski sestanek, a ne, da bi odločila o življenju in smrti.

—Znano vam je, Nikola Jagodkin, — reče Kardov po kratkem odmoru, — da imam listino, na podlagi katere bi vas lahko takoj zaprl.

—Vem, gospod Kardov, vi mislite na ponarejeno menico — čudno, da vi to tako odkrito priznavate.

Jagodkin zmaje z rameni. — Zakaj bi tajil? Vaša bistroumnost je itak vse odkrila.

—Vidim, da ste pametni, — se nasmeje Kardov. — Midva bova stvar uredila, toda pod enim pogojem.

—In ta je?
—Malenkosti! Stopili boste v službo policije.

—V službo policije? — vpraša Jagodkin začudeno. — Kako naj bi vam pomagal?

—Pomagali nam bode, ako bode hoteli.

—Ali imate pogum, gospod Jagodkin, da postanete nihilist?

Bankir prebledi.

—Vi torej zahtevate od mene, da stopim z njimi v zvezo ter vas obvestim, kje se nihilisti sestajajo in kaj namestavajo?

—Ljudje vas smatrajo za bogataša, — odvrne Kardov mirno, — a jaz vem, da je nihilistom mnogo od tega, da pridobijo za sebe ljudi, ki imajo mnogo denarja.

—Zato sem prepričan, da vas bodo sprejeli z odprtimi rokami.

—Veliko zahtevate od mene, — odgovori Jagodkin, — lahko bi naju stalo glavo.

—Ako ne pristanete, vas bo stalo vašo čast, — se nasmeje Kardov ter stopi pisalni mizi. On poišče med listi in vzame menico, ki jo pokaže bankirju.

—Izbirajte! — reče on. — V štirih dneh bode postali nihilisti ali pa se bode nahajali v preiskovalnem zaporu in bode radi ponarejevanja odpotovali v Sibirijo. Mislim, da vam ni treba premišljati.

—A če se odločim, — vpraša Jagodkin, — ako pristanem, ali mi bode vrnil menico?

—Ko mi bode prvič prinesli kakšno važno vest o nihilistih, vam bom vrnil ta papir. Vaša stvar je, da bo to čim prej.

—Pristajam, gospod Kardov, toda priznam vam, da ne vem načina, kako bi se približal nihilistom.

—V nekaj dnevih bode dobili točna navodila, ki se jih morate držati. Opozorjam vas, bode previdni. Nihilisti vas bodo brez dvoma ubili, ako bodo kaj sumili.

Ivan Kardov je govoril to v tako navadnem tonu, kakor

da bi se zabaval v kakšnem salonu.

—In potem, še nekaj, — nadaljuje on. — V kakšnem odnosu se nahajate sedaj z gospo Bojanovsko?

—Vi sami veste, kako sva se ločila. Ta žena je lepa, toda ob enem okrutna in demoniška duša.

—Najin razgovor je končan, — reče Kardov. — Upam, da se bova od sedaj dalje česče videla in kadarkoli mi bode imeli kaj važnega sporočiti, me bode poiskali v mojem privatnem stanovanju.

Jagodkin odide. Odšel je s sramotnim čustvom, da nima več svoje osebne svobode. Postal je policijski špijon. Četudi je bila Rusija preplavljena s špijoni, vendar jih je vsakdo preziral.

Čim je Jagodkin odšel, pripelje Kardov Fedoro iz njenega skrivališa.

—Vse sem slišala, — reče lepa vdovica, — in jaz vas občudujem. Ta Jagodkin bo imel kot špijon veliko vrednost za policijo.

Brez dvoma nam bo pomagal, — odgovori Kardov, — a ko ga ne bomo več rabili, bo nekega dne izginil.

—Ali mislite, da ga bode tudi pozneje lahko zgrabili na podlagi ponarejene menice?

—Ne! Menico mu bom vrnil, kakor sem obljubil.

Toda policija ima navado, da se na zelo ugoden način iznebi špijonov, ki jih ne rabi več. Ko Jagodkina ne bom več rabil, bom opozoril nihiliste na to, da je on izdajalec, a ostalo bodo oni sami izvršili.

Kardov se zamolklo zasmije.

—Toda, kaj vas briga ta Jagodkin, — vzklikne ona. — Vi veste, zakaj sem prišla k vam!

—Ah, vi mislite Bojanovskega? Dobro, da ste me spomnili.

On ponovno pozvoni in takoj stopi Ašinov v sobo.

—Ašinov, — reče Kardov, — pošlji svoje najspretnejše ljudi, da iščejo človeka z imenom Bojanovski. To je ubegli sibirski kaznjenc, ki se nahaja v Petrogradu.

—Ah razumem, — reče on. — Prejšnji mož milostljive gospe.

—Kardov, priklama. — Tako je, — reče, — Mislim, ako se ne motim, da se nahaja on pri generalu Knudsonu ter vam priporočam, da pazite na tega. Morda se vam posreči, da se vtihotapite v njegovo hišo. Glejte, da dobite pri njem kakšno službo. Ako ne morete vi ali kdo drugi, se vam bo morda posrečilo, da dobi kakšna žena službo pri starem generalu.

—Storil bom, kakor ukazuje, — odvrne Ašinov, — četudi sem prepričan, da tam ne bomo našli Bojanovskega.

—Ne bode našli? Kako moreš to trditi? Ali si sploh vcdel, da se nahaja Bojanovski v Petrogradu?

Ašinov se zvito nasmehe.

—Dajte mi štirindvajset ur časa in jaz vas bom lahko natančneje informiral o njem. Najprej prosim milostljivo gospe, da mi pove, ali je ta slika slična njenemu prejšnjemu možu?

Kardov tajnik privleče iz žepa sliko.

Fedora pogleda sliko ter reče:

—To je Bojanovski! Ta slika je iz onega časa, predno so ga zgrabili.

—Odkod imaš to sliko, člo-

vek? — vpraša Kardov, ki ni mogel prikriti svojega iznenadenja.

—To je za sedaj moja tajnost, gospod ravnatelj, toda jutri ob tem času vam bom vse povedal.

—Dobro, prepuščam ti to stvar. Vi vidite, Fedora, da je vaša stvar v dobrih rokah. A sedaj me morate oprostiti, draga moja prijateljica, kličejo me važni opravki.

On pomaga Fedori obleči plašč ter ji poljubi roko.

—Bodite mirni, — reče on, — jaz upam, da bode od sedaj naprej dobro spali. Bodite prepričani, da se bo lov danes začel.

Fedora ga prime za roko ter ga potegne k sebi.

—A ko bo divjačina ujeta, Kardov, — reče ona, — potem pokličite mene, da ji dam zadnji udarec.

—Storil bom, kakor želite, — se nasmeje policijski ravnatelj, ter se povrne k svoji pisalni mizi.

Izseljevanje

Tvrdba Nikola Jagodkin je zopet delovala. Blagajnik je imel zopet dovolj denarja v blagajni. Jagodkinovi uslužbenci niso niti slutili, kako se je njihov šef rešil. Dejstvo je, da se je vrnil Jagodkin oni dan, ko je bila tvrdba na robu propasti, z nekega izleta s polno listino velikih bankovcev.

—Evo vam! — je rekel blagajniku, — izplačajte naše dolgove, a če ne bo dovolj, mi povejte.

Bankir je zopet sedel v svojem uradu. Toda ni bil sam, — njemu nasproti je sedel neki starejši gospod, ki je izgledal popolnoma obupan in neutolažljiv. Od časa do časa je potegnul svoj robc in si obrišal solzne oči.

—Dragi moj Vaslovič, — reče Jagodkin nestrno, — kar mi tu pripovedujete, je zelo žalostno, toda zelo obžalujem da vam ne morem pomagati in da vam ne morem vrniti Natalije.

—Ne! Tega res ne morete! — vzklikne trgovec s prepečencem, — tega žal nihče ne more. Do sedaj sem izdal sedemsto rubljev, da jo najdem, toda to se mi ni posrečilo.

—A zakaj je odšla mlada deklica od vas? — vpraša Jagodkin.

—Zato, ker sem jo hotel oženiti, — odgovori trgovec. — Prosim vas, povejte mi, gospod Jagodkin, ali sem res tako strašen, da me ona ne mara za moža.

Jagodkin ne odgovori.

—Bilo bi ji dobro pri meni, — nadaljuje Vaslovič. — Saj tudi sami veste, gospod Jagodkin, da sem premožen človek in da bi lahko osrečil svojo ženo.

—Pa vzemite drugo! — odvrne Jagodkin.

—Drugo? Nikoli! Vedno jo

bom objokoval, ker sem prepričan, da se je nesrečnica vrгла v Nevo.

—To bi bilo zelo žalostno! Toda sedaj o poslovnih stvareh. Kakor mi je blagajnik rčkel, ste zahtevali svoj denar. Pripovedoval mi je, gospod Vaslovič, da ste svoj denar zahtevali z zelo žaljivim tonom.

Trgovec s prepečencem zamrmra nekoliko besed.

—Toda ne, — prepričeval je on. — Saj sami veste, kako cenim vašo tvrdo, a najboljši dokaz je to, da shranjujem svoj denar pri vas.

—Stara lisica! — pomisli Jagodkin. — Prej je trepetal za svoj denar, a sedaj je miren in ljubeznjiv.

—Sicer pa če lahko svoj denar boljše naložite, — odgovori bankir, — vam ga bom ukazal takoj izplačati.

—Ni govora o tem! — vzklikne Vaslovič, — nasprotno, nameravam vam poslati še sto tisoč rubljev.

Oba sta se še nekaj časa razgovarjala.

Jagodkin je postajal čim dalje bolj nestrpen.

—Norec! — pomisli Jagodkin, ko so se za njim zaprla vrata. — Ta starček si domišlja, da bi ga mlada deklica mogla ljubiti. Novih sto tisoč rubljev, ki mi jih bo poslal, bo mi prav dobro prišlo.

—Ah, ti si, Andrija! — reče on komedijantu, ki je v tem vstopil v sobo. Komedijantova obleka se je zelo spremenila. Ni več nosil svoje stare oguljene obleke, temveč bil je oskrbljen s popolnoma novo garderobo, ki je dokazovala obdnem z zlato verižico in prstani, da je Andrija sedaj bogat človek.

Bankir gre svojemu bratu nasproti ter mu da roko.

—Kako je s posli, Nikola? — vpraša on.

—Zelo dobro — hvala! Popolnove sem si pridobil zaupanje svojih poslovnih prijateljev in prepričan sem, da bom v par letih imel zopet ogromno premoženje.

(Dalje prihodnjič)

LOUIS CIMPERMAN

1115 Norwood Rd.

ENdicott 0566

GROCIERIJA in MESNICA

Ako hočete imeti okusne jestvine na mizi za praznike, oglasite se pri nas. Dobra postrežba, zmerne cene. Pripeljemo na dom.

Se lepo zahvaljujem za preteklo naklonjenost in se priporočam še za bodoče.

Želim vsem skupaj vesele božične praznike in srečno novo leto.

Oni, ki se smeje, je Edgar Robinson farmar iz Illinois, zraven njega je pa 60 let stari Jones Greene iz Los Angelesa, ki je Robinsonov zet. Spodaj je 14 letna Thelma Robinson, ki pa pravi, da bo šla z očetom domov in ne bo živela pri svojem možičku.

VESEL BOŽIČ

in

SREČNO NOVO LETO

želi

KREZZAR FURNITURE

6806 St. Clair Ave., Cleveland, O.

3047 Pearl Ave., Lorain, O.

VSEM PRIJATELJEM IN ZNANCEM

ŽELIM

VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE

IN

ZDRAVO, ZADOVOLJNO

NOVO LETO

LEO KUSHLAN

ODVETNIK

6411 St. Clair Ave. HEnderson 5195

urad v S. N. Domu

Mr. in Mrs. Beros

LASTNIKA BEROS STUDIO

želita vsem svojim odjemalcem in prijateljem

VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE

IN

SREČNO NOVO LETO!

Novi Beros Studio je najmodernejši v mestu. Opremljen

je z vsemi modernimi aparati za slikanje podnevi ali ponoči.

6116 St. Clair Ave.

Tel. ENdicott 0670

Prijateljem in sorodnikom tu in v rojstni domovini voščimo prav vesele praznike — Joseph in Mary Zgonec, 1123 E. 71 St.

Spičkov Janez in Fokcova Marijana, oba rojena pred 56. leti v Poljanski dolini nad Skofjo Loko, se po 32-letni odsotnosti iz rojstne domovine živo spominjata vseh živih prijateljev in znancev, bratov in sester v Poljanski dolini, kakor tudi vseh prijateljev v novi domovini. Namenila sva v letošnjem letu potom časopisa izročiti iskrene pozdrave vsem, ki se naju še spominjajo. Voščiva vesele božične praznike in srečno in zdravo novo leto 1939. Posebno ne morem prezreti (jaz, Janez), mojih nekdanjih prijateljev v Mojstrani na Gorenjskem. Vsi zdravstvujte! — John in Mary Prostor, 15701 Waterloo Rd., Cleveland, O.

Vsem prijateljem, znancem in sorodnikom, zlasti bratoma Antonu in Janezu in sestram Minki, Ančki in Alojziji v sv. Križu pri Litiji želim vesele božične praznike. Božje dete naj razprostere nad vas svoje nedolžne ročice in naj vas obilno blagoslovi. Vso srečo želimo tudi v letu 1939. — Jacob in Ivana Resnik, 3599 E. 81 St., Cleveland, Ohio.

Vesele božične praznike in srečno novo leto 1939 želimo očetu in mami, sestram in bratom in njih družinam, vsem sorodnikom in prijateljem na Vel. Malenci, kot tudi bratrancu in ženi Josipu Poldan in vsem sorodnikom in prijateljem ter Antoniji Kuhar in Mici Dvornik v Krški vasi. Pošiljamo srčne pozdrave iz Amerike. — Martin in Mary Kozar, 689 E. 200th St., Cleveland, Ohio.

Vas, ki ste nam dragi, se spominjamo ob božičnih praznikih in ob novem letu. Pošiljam gorke pozdrave dr. Juriju Adlešiču, županu Ljubljane in cenjeni soprogi Veri, preč. g. dr. Francetu Trdanu, preč. g. župniku Kazimir Zakrajšku, bratu Matiji v Prevalah, fara Preserje in vsem, ki me poznajo. — Anton Grdina, trgovec in pogrebnik v Cleveland, O.

Vesele božične praznike in zdravo, srečno novo leto, ljubljena mamica, bratje in sestrice, bratu Lojuz in družini, bratu Franku in družini, Minki in Angelci, Pipanovi Micki in hčerki, sestričnim Alojziji Žitnik in Minki in njih družinam, sestrični Rose Polc v Franciji in vsem prijateljem iz Orešja, Brezovega, Tihaboja in od sv. Križa. Vsem skupaj priskreno pozdravljam vašo — Vera Champa in družina, 3463 E. 114th St., Cleveland, O.

Vesel in srečen božič želim vsem Slovencem, oziroma Jugoslovanom širom sveta, posebno mojim dragim v prijaznih Bevkah, ljubljenu stričku v Ljubljani. Naj mu božje dete podeli ljubo zdravje! Dalje ljubljanskemu županu dr. Adlešiču in ljubki soprogi Veri, dr. B. Stojanoviču v New Yorku, dr. Rybarju v Washingtonu. Zlasti pa pozdravljam tebe, ljuba domovina Jugoslavija. Naj ti bo božični mir in dočakaj srečno novo leto 1939. — Marjanca Kuharjeva, 1123 Addison Rd., Cleveland, O.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želimo našim sestram, Francki in Mici in njeni hčerki Mici, soprogu Franku, vsem sorodnikom in prijateljem v hinjski fari in vsem prijateljem v Ameriki. Pozdravljajo tudi Matilda Kastelec v Clevelandu, v Barbertonu, Ohio, pa sestra Johana Luzar in brata Louis in John Mirtič. Družina Magdalena Pekol po domače Cerčkova Magdalena iz Sela pri Hinjah, 16316 Arcade Ave.

Pošiljamo iskrena božična voščila Intihar družini v Frewsburg, N. Y. in Laddie Intiharju in družini v Jamestown, N. Y. — Marolt družina, 1020 E. 71st St., Cleveland, O.

Pošiljam srčne božične pozdrave svoji materi in sestram in drugim prijateljem. Vsem skupaj voščim srečno in zdravo novo leto 1939. — John Sporar, 18305 La Salle Rd., Cleveland, Ohio.

Zdrave in vesele božične praznike in srečno novo leto želim svoji ljubi mami v žužemberku, Mariji Knoll in bratu Jožetu Knoll ter sestri Antoniji Ponikvar. Vas vse skupaj pozdravlja vaša hči in sestra — Angela Amigoni, 1567 E. 38 St., Cleveland, O.

Voščimo vesele božične praznike in srečno novo leto vsem prijateljem in znancem po širni Ameriki in v stari domovini, zlasti materi Mariji Mahne, vas Goričica. Bog vas živi! Sprejmite lepe pozdrave od družine — John in Mary Mahne, 5920 Prosser Ave., Cleveland, O.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želimo družini Karolina Bak v Mariboru. — Joseph in Louis Rolih, 10406 Reno Ave., Cleveland, O.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želim svoji materi Mariji Sterle in bratom v vasi Šmorata pri Ložu, teti in svaku Mariji in Francu Slane v vasi Kozaršče, družini Dragolič v Cerknici in vsem sorodnikom. V duhu bomo praznike z vami praznovali. — Družina Andrej Sterle, 19402 Kewanee Ave., Cleveland, O.

Vam voščim vsem skupaj vesele božične praznike in srečno novo leto, da bi zdravi in veseli dočakali še mnogo let, vsi Zagoričani in Dobropoljčani. Želim enako tudi Clevelandčanom, zlasti onim na Carl Ave. — Joe Vidmar, 6312 Carl Ave., Cleveland, Ohio.

Vesele božične praznike želim sestri Ivanki-Kraševc na Raketu, sestri Reziki in Edvardu Petroviču, družini Mekinda, družini Anton Zgonec, družini Andrej Turk v Zelšah, družini Dolinar v Ljubljani, g. Andreju Toif v Ratečah in vsem našim prijateljem. — Anton in Mary Jerman, Urška Mekinda, Bishop Rd., Wickliffe, Ohio.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želimo otrokom pokojnega brata Jurija, družini Janež in Tomaž Vesel in sinu Charlesu ter družini v Bradley, Ill. — Družina John in Eva Ponikvar, 1165 Norwood Rd., Cleveland, O.

Pozdravljam mojo sestro Marijo Truden in moža v Šmorati pri Starem trgu, nečake in nečakinje Reziko Truden v Kranju, Francko in družino v Ljubljani, Feliksa, Pepco, Janeza v Trziču. Pozdravljam lepo tudi Jozefo, Franceta, Toneta in njih družine na Francoskem in se lepo zahvalim, ker so me prišli čakati v Pariz, ko smo se vrnili iz obiska v domovini. Pozdravljam družino Zigmund v Ložu, družino Alojzij Baraga, trgovec v Pudobu in vse prijatelje v Šmorati in ostale. Vsem skupaj srečne božične praznike in veselo novo leto 1939. — Louis in Frances Judnič, 1041 E. 74 St., Cleveland, O.

Sprejmite vsi moji najsrčnejše pozdrave in zahvalo za vse, kar ste mi izkazali ob času smrti mojega soproga Johana Bajt. Pozdravljam vse v Ameriki in v domovini in želim vsem skupaj vesele božične praznike in zdravo novo leto 1939. Iskrena hvala tudi sosedi iz Addison Rd. — Mary Bajt, žalujoča soproga, Cleveland, O.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želimo materi in bratu ter ženi v vasi Mali log, p. Loški potok. — Družina Jos. Kordiš, 1577 E. 26th St., Cleveland, O.

Vesele božične praznike in prav srečno in zdravo novo leto 1939 želim vsem našim znancem, prijateljem in sorodnikom. — Marija Zgajnar in otroci, 1587 E. 34th St., Cleveland, O.

Vesele božične praznike in prav srečno novo leto 1939 želim vsem mojim bratom in sestram ter vsem Topličanom. — Mrs. Mary Hočevar, 1032 E. 61 St., Cleveland, O.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želim moji materi Ani Unetič, sestram in bratom v vasi Gazice ob Krki. Enako sorodnikom in prijateljem iz daljne Amerike. — Družina John Unetič, 1134 E. 76th St., Cleveland, O.

Vesele božične praznike in iskreno srečno novo leto 1939 želim vsem Knezovčanom, posebno bratu in sestri, selo Knezovec, pošta Čakovec, Medjimurje. — Mike Sopar, 993 E. 63rd St., Cleveland, O.

Lepe božične pozdrave pošiljam bratom in sestram, sorodnikom in vsem prijateljem. Srečen božič in veselo novo leto 1939. — Mihael Verbič, 3651 W. 58th St., Cleveland, O.

Vesele božične praznike in srečno novo leto voščimo družini Rabselj, Kenosha, Wis. — John in Katie Anžiček, Girard, O.

Prav vesele božične praznike in srečno novo leto želim družini Hodnik v Indianapolisu, Ind. — Sestra Kati Anžiček in soprogo John, Girard, O.

Vesele božične praznike in srečno novo leto 1939 želimo družini Selak v Rezorju. — Sestra Katie in soprogo John Anžiček, Girard, O.

Vesele božične praznike in srečno novo leto voščimo družini Krumberger v Racine, Wis. — Sestra Katie in soprogo John Anžiček v Girard, O.

Vesele božične praznike in srečno novo leto 1939 želimo družini Cebular v Krškem. — Brat John in soproga Katie Anžiček, Girard, O.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želim predvsem moji dragi materi in sestram ter vsem sorodnikom in prijateljem v moji rojstni vasi Zbure št. 11, Dolenjsko, kakor tudi po drugih krajih. — Rozi Erjavec, Cleveland, O.

Vesele božične praznike in srečno novo leto mami in vsej družini. — Frank in Mary ter Stanley Vidmer, 5516 Carry Ave., Cleveland, O.

Vsem prijateljem in sorodnikom v domovini pošiljamo iskrene čestitke in želimo srečne božične praznike ter zdravo novo leto. — Družina Frank Magdalenc, 10713 Prince Ave., Cleveland, O.

Vesele božične praznike in srečno novo leto 1939 želim moji dragi materi in očetu, bratom in sestram ter vsem sorodnikom in prijateljem v rojstni vasi Velika Loka, kot tudi po drugih krajih. — Frank Kovačič, Cleveland, O.

Srčna voščila za vesele božične praznike in za zdravo novo leto 1939 pošiljam vsem članicam dr. Srca Marije, dr. sv. Ane, dr. Jutranja Zvezda, Carniola Hive, Waterloo Circle podružnici št. 25 SZZ, dr. Jutranja Zvezda HZZ, klubu slovenskih vdov, vsem glavnim uradnikom, članom in članicam J. S. K. J., S. D. Z., in S. Ž. Z. Nadalje vsem sorodnikom in prijateljem, znancem in dobrotnikom v Clevelandu in širom Amerike, zlasti onim preko oceana, kjer je tekla moja zibelka v Dolenji vasi pri Ribnici. — Mary Bradač, roj. Gorše, 1153 E. 167 St., Cleveland, Ohio.

Vsem dragim Meniševcem, tukaj in tam, pošiljamo iskrene pozdrave iz Amerike. — James Debevec in Josephine Eisenhardt in družini.

Božične pozdrave pošiljam moji dragi mami Mary Kristan v Glagovici, St. Vid pri Stični, in mojim sestricam Lojzki in Pepci Zupančič v Stehanji vasi, St. Lovrenc. Veselo novo leto vam voščim vsem skupaj. — Družina Mary in Mike Franko, 1010 E. 70th St., Cleveland, O.

Prisrčne pozdrave vam pošiljam, dragi oče Joseph Germ, vas Tisovec, nadalje bratu Lojuz in soprogi Fani, sestram Urški in Anici, teti Frančiški Francelj, vas Rapljevo. Teti Frančiški Gregorič, vas Visejc. Vam želim vsem vesele božične praznike in srečno novo leto 1939. — Louis in Frances Hegler, 765 E. 236th St., Cleveland, O.

Prav vesele, srečne in zdrave božične praznike želimo vsem prijateljem in sorodnikom v Ameriki, zlasti bratrancu pokojnega moža Louis Juhret, sestri in vsem prijateljem v Zagradcu. Dal Bog vsem v letu 1939 vse najboljše. Naj vas spremlja božji blagoslov. — Frances Perko in sinovi, Cleveland, O.

Moji dragi ženi in sinu, Jelki in Jankotu Gulaš, selo Guleš, p. Suhor pri Metliki, pošiljam pozdrave iz daljne Amerike. Velika je moja bol, ker nismo vsi skupaj. Bog daj, da bi se zopet združili. Želim vesele božične praznike in srečno novo leto 1939. kot tudi vsem prijateljem in znancem. — Joseph Gulaš, 8808 Jeffries Ave., Cleveland, O.

Pošiljam pozdrave vsem prijateljem in znancem v domovini. Po 37. letih v Ameriki želim vsem vesele božične praznike in srečno novo leto. — Jos. Kastele, Vaptov, iz Velike Loke, fara Višnjaja Gora, sedaj na 4571 E. 86th St., Cleveland, O.

Voščim vesele božične praznike in srečno novo leto bratu Ludviku Ožbolt v Pudobu in bratu Franku v Babnem polju, sestram Franci in Slavi in njih družinam. — Ivana Eržen, 1104 E. 72nd St., Cleveland, O.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želim znancem in prijateljem, posebno pa ljubi stari in bolni mami Ani Jakše, hčeri Katarini v Vrtači pri Semiču, sestri Frances Stukel in družini v Semiču, Rev. Alojzij Potočniku v Ljubljani, vsem družinam bratov in sester tam pri Trstu, družini Mrs. M. Sever v St. Clair, Pa., sinovoma v opatiji sv. Križa v Canon City, Colo., in Mr. in Mrs. Sušteršič v Canon City, Rev. Ciril Zupanu in Rev. Anton Roitzu kot tudi vsem sorodnikom in prijateljem v Pueblo, Colo., posebno pa Mr. in Mrs. Anton Delač. — Lawrence Bandi, 1249 E. 67th St., Cleveland, Ohio.

Iskrene in v miru vesele božične praznike in srečno novo leto želim vsem dragim našim v domovini in po Ameriki, družina — Frank in Terezija Blaznik, 1334 E. 55th St., Cleveland, O.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želimo naši teti Mariji Kolar na Rakeku. — Družina Johana Kolar, 1021 E. 61st St., Cleveland, O.

Zopet odhaja leto od nas in tako minevajo vsa naša leta. Zopet je prišel čas, da si voščimo božične praznike in zadovoljno zdravo novo leto. Tudi midva pošiljava voščila bratom in sestram, prijateljem in znancem po širni Ameriki in v domovini. Iskrene pozdrave mami, bratom in sestram. Prav lepa voščila tudi vsem onim, ki so nas obiskovali v poletnem času na farmah v Genevi. — Jerry in Mary Stroin, Geneva, O.

Vesele božične praznike in zdravo novo leto želimo družinam John Debevc v Zerovnici, Mary Urbas, Ivani Svet, Matiji

Debevc na Rakeku in Mary Krajič v Strahomerju pri Igu. — Družina Anton in Mary Debevc, Madison, O.

Vesele božične praznike in blagoslovljeno novo leto voščim mojim sestram Mariji in Angeli v Leseh in bratu Poldetu v Lazih ter njihovim družinam. Pozdravljeni vsi Krčanje. — Theresa Glavič, 5157 Edwin St., Maple Heights, O.

Želimo prav vesele božične praznike in srečno novo leto sestri Mariji Brudar, Ločenska cesta v Novem mestu in sestri Mariji Kopač, Novo mesto, bratoma Frank Pauček v Podgori in Janezu Pauček, vas Cegelnica in njih družinam, kot tudi vsem drugim sorodnikom in prijateljem v domovini in širom Amerike. — Frank in Ana Zupančič, 23126 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

Radostne božične praznike želim družini Frančiška Turšič v Bezuljaku in Antoniji Debevc v Begunjah in Mimi Zalar v Martinjaku, Ani Zalar na Kranjčem in Teti Zakrajšek v Kanadi. — John in Ana Zalar, 1038 E. 70 St., Cleveland, Ohio.

Našim staršem g. Franc Kozar in soprogi Ani Kozar! Ljubla mama in ata, bratci in sestre, iz daljne Amerike pošiljam iskrene božične pozdrave in za novo leto vam kličemo: Bog vas živi še mnogo let zdrave in vesele! — Mr. in Mrs. Frank Kozar, 1052 Addison Road., Cleveland, Ohio.

Srčne božične pozdrave pošiljam sinu in sinahi ter vnučkom v domovini. Želim vsem skupaj tudi prav srečno in zdravo novo leto. Enako želim tudi družini Sotler na Griču in družini Erman. — Terezija Rodman in družina, Cleveland, O.

Božične pozdrave pošiljamo ljubi mami, njih sinu Franku Mrgole, Raka pri Krškem, Alojziju Hribarju in sinu Jožetu v St. Jerneju, družini Kavka v Sv. Pavlu, Fanie in Leopoldu Jelničkar v Lazah, Francetu in Toneu Klemenčiču v Senožetih, družini Jos. Majer v Avstriji, družini Bizjak v Ljubljani in vsem ostalim prijateljem v domovini. Srečno in veselo novo leto 1939. — Družina Egidij Klemenčič, 18817 Marcell Rd., Cleveland, O.

Lepo pozdravljava jaz in moja hči Mary ženo Josephine in hčere ter sina. Obenem pošiljam vsem iskrena voščila za božič in želim srečno novo leto. Enako tudi vsem mojim prijateljem. — Frank Banič, Cleveland, Ohio.

Harry L. Hopkins, administrator WPA. Nekateri govore, da bo Hopkins predsedniški kandidat 1940.

—Rihemberg. — 81 letna Marija Mihelčičeva je padla v vodnjak in utonila. —Stanijel. — Na trgu so postavili velik drog za zastavo. —Rihemberk. — Umrli je Anton Možina, star 30 let, uradnik na županstvu. Zapušča ženo in dva nedorasla otroka.

AMERISKA DOMOVINA

AMERICAN IN SPIRIT FOREIGN IN LANGUAGE ONLY

AMERICAN HOME

SLOVENIAN MORNING DAILY NEWSPAPER

NO. 297 — PART II.

CLEVELAND, OHIO, TUESDAY MORNING, DECEMBER 20, 1938

LETO XLI. — VOL. XLI.

Josephine Eisenhardt-Vebrova Lorain, O.

Grmkov gospod

Kdo iz Meniševcev ni poznal Grmkovega gospoda iz Begunj! Blaga, mirna in ponižna duša. Vedno dobrovoljnega in smehljajočega se obraza. Zraven pa pri vsej svoji izobrazbi in veliki učenosti vedno pohleven, ne da bi se kdaj silil v ospredje. Bil je kakor vijolica, ki v svoji dišeči lepoti najlepše rase pod kakšnim ponižnim grmičkom. Tako je tudi pokojnik živel le svojim knjigam ter svojemu tihemu delu in poklicu.

Nikdo ni zaman potrkal na njegova vrata, kajti njegova brezprimerna darežljivost je bila povsod dobro znana. Njegova levica ni nikoli vedela kaj dela desnica. Zato ni bilo nič čudnega, če je prvega dne v mesecu čakal vedno s praznim žepom. Povedalo se je, da še v spovednici ni pokojni gospod imel miru, še tam so ga ljudje nadlegovali s svojimi vednimi prošnjami.

Pravili so, da kadar se je pokojnik kam z vlakom peljal, si je vedno že naprej preskrbel tudi povratni listek, ker je menda že kar naprej slutil, kaj ga čaka. Največkrat je moral hoditi peš na dve uri oddaljeno postajo, ker je ves denar razdal.

Za vsakega je imel prijazno in dobrohotno besedo in kakor malo kdo je znal on vlti to lažbo in pogum v potrta in obupana srea.

Op, saj bodo gotovo pogrešali dobrega in prijaznega gospoda vsi reveži velike Ljubljane in revni dijaki. Saj so si ključko njegovih nikdar zaklenjenih vrat kar iz roke v roko podajali, kakor si tukaj v Ameriki ob plačilnih dneh pri nekaterih hišah podajajo ključke iztirjalci dolgov ali takozvani kolektorji.

Kakor kak reven in ubožen kaplan tam kje v kakšni hribovski vasi je bil pokojni gospod vedno slabo oblečen. Imel je le samo najpotrebnejšo obleko in še tista je bila že kar od starosti vsa izlizana in svetla. On se je prav gotovo ravnal po tistih svetopisemskih besedah, ki pravijo: ne izbirajte si posvetnega bogastva.

Ko sva bila letošnje poletje z mojim možem na par mesečnem obisku v stari domovini, sva seve med drugimi sorodniki obiskala tudi mojega bratranca, dr. Jožeta Debeveca, ali Grmkovega gospoda. Bil je na moč vesel najinega obiska. A najbolj je bil pa vesel pozdrava, katere sva mu prinesla od njegovega najmlajšega brata Japčka, urednika Ameriške Domovine, Jamesa Debeveca. Kako se mu vendar godi in kaj dela ta naš fant in ali bo še kdaj prišel nas obiskat in kako je njegova družina? Vse, vse bi bil zvedel. Pa kako je v splošnem tam v Ameriki. In kaj pa drugi naši ljubi Meniševci? Kako je ta in oni? Oj, saj molim vsak dan za vas vse, ki ste moje krvi in tudi za druge, ki so moji bližnji rojaki. Vsak dan se pri sv. maši spominjam vseh mojih preljubih Meniševcev, je še dejal. Zraven pa nekako žalost-

no pripomnil: "Da, da, pa so se nekateri kar izgubili in od-tujili domovini; nič več jim ni mar rojstni kraj in njih revni sorodniki."

"Enkrat sem mislil že sam, da bi prišel tudi jaz pogledat tje preko luže. Res, rad bi videl, kakšna je tista blažena Amerika. Pa zdaj sem že pre-star za to dolgo rajžo," je de-jal.

"Saj še vedno lahko greste, saj gredo še starejši ljudje," smo mu prigovarjali.

"O, mogoče bom tudi jaz šel in morda prav kmalu, ampak mu je bilo ukazano in tako za tisto leto zadostil, kar mora vsak dober faran narediti in opraviti za svoje pred-postavljene gospode. Tako se je čitalo dalje tudi o drugih posestnikih.

Kako zelo me je pretresla nepričakovana novica, katero sem 5. oktobra čitala v Ameri-ški Domovini, da je dr. Jože Debevec za vedno zaspal. Srce se mi je tistino v nemi bolesti in tiho sem zaihtela. Tako ne-nadoma je odšel in čeprav je imel že sedem križev, pa pri njegovem mladeniško čvrstem in gibčnem koraku bi mu jih človek prisodil veliko manj, ker je ta naš (Hrenov rod po materni strani) zelo žilav in trden in so moški člani tega rodu dočakali nad 80 in 90 let.

Tako sem prisodila pokojne-mu bratranču najmanj še de-set let zdravega in plodonosnega življenja. Pa On, ki je gospodar nas vseh, ga je po-klical in mu rekel: Pridi, moj dobri in zvesti hlapec. In šel je. Naj bo njegovo plačilo tam gori obilno za vse.

Ko sem bila pred desetimi leti doma na obisku, mi je za-upal, da bo začel pisati zgo-dovino naše slavne Menišije. Od tistega časa sem ga v vsa-kem pismu vprašala, kako kaj zgodovina Menišije napreduje. Potožil mi je, da bolj počasi in da se zelo keša, zakaj ni začel s tem delom že pred leti, ko je bil še bolj mlad in ko je po Menišiji še dosti starih ljudi živelo. Tako bi mu stari očaki s svojim pripovedova-njem veliko pomagali k bolj-šemu opisu zgodovine. Omenil je tudi, da ko prebira tiste stare knjige, ki opisujejo Me-nišijo in njeno bližnjo okolico, kako da je težko čitljiva tista stara pisava. In res, ko sem bila to poletje enkrat na ob-isku pri njem, mi je pokazal eno tistih starih knjig. Knjiga je imela mehke rdeče platnice in njena starost je bila več kot 300 let. Letnico je imela namreč 1620. Na vogalih je bila knjiga že vsa izrabljena, papir pa ves porumenel. Am-pak pisava pa je kar dobro ohranjena.

"Poglej no, Pepca," je re-kel dr. Jože, "ali ni to čudno, da je v tej stari knjigi ravno vaše družinsko ime oziroma priimek Petrič v prvi vrsti omenjeno."

"Oh," sem vzkliknila, "po-kažite mi to in pustite, naj še jaz malo pogledam tisto staro

menišovsko relikvijo."

Da, pogledala sem in se obem veselila, kaj vse bom no-tri našla in čitala. Gospod Jo-že se je pa samo malo namuz-nil in rekel: "No, kaj si bra-la?"

"Oh, prav nič ne razumem te pisave," sem rekla. "Samo to vem, da je pisano v nem-škem jeziku." Res, pisano je bilo v starem nemškem jeziku, da je še on, učenjak in pozna-valet starih jezikov težko čit-al in mi tolmačil tisto pisa-nje.

Najbolj me je zanimalo ti-sto, ker se je pisalo o mojih pradedih. Sicer ni bilo dosti. Tedanji pisec, kdor je že bil, je pisal še v tistih časih, ko so ljudje tam tlako delali. Pisa-no je bilo, da je Štefan Petrič iz Selščka, hišna številka 7, prišel ob napovedanem času s svojim parom volov in velikim vozom, ter storil in opravil, kar mu je bilo ukazano in ta-ko za tisto leto zadostil, kar mora vsak dober faran narediti in opraviti za svoje pred-postavljene gospode. Tako se je čitalo dalje tudi o drugih posestnikih.

Kako sva se oba zamaknila v tiste težke stare čase in za-šla v pogovoru tako daleč, da sva popolnoma pozabila, da so še drugi okrog naju in katere ne zanima najin pogovor. Kdo ve koliko časa bi bila še reše-tala tisto najino starinoslovje, da naju ni blagohotno dregnil in opomnil pokojnikov brat Francelj, ki je bil navzoč in rekel:

"Ej, kaj se bosta vidva ti-ste stare reči menila in tiste

plesnjive bukve pregledovala in si glave brez potrebe belila, ko vendar vesta, da vama ne bo nihče za tisto vajino stari-noslovje dal počenega groša in ga ne bo. Zdaj se raje po-pomenimo kaj od Amerike. Po-vejta raje, kaj našega očeta najmlajši sin tam počne." Ta-ko je Francelj možato pripom-nil. No ja, pa smo se tisto po-poldne res kar dosti pomenili od blažene Amerike in od Grmkovega Japčka, ki je v Ameriki za pisarja, za farma-rja, za gospodarja, za šofer-ja in ki ga je zdaj doletela še ta grozno velika čast, da je za pestunjo. No ja, če človek dol-go živi, doživi in dočaka mar-sikaj, pa če mu je všeč ali pa ne.

Ko smo prvo nedeljo v av-

SIROTIKA METKA

Reven je očka naš, službe več nima. Zdjaj je hudo pri nas: dolga je zima, mi pa že zdaj smo brez drv in brez kruha, mama enkrat na dan močnik nam skuha. Jaslice lepe bi rada imela.

Jojmene, ali bi bila vesela! Očka ni mogel mi jaslice kupiti — s smrčecem moram se zadovoljiti. Kar v steklenico smo jo zasadili... Pridi še k nam nocoj, Jezušček mili!

gustu, letos, praznovali žegnanje v maši Selški vasi, smo naprosili bratranca Jožeta, da bi prišel na naše žegnanje. Res se je našemu povabilu z veseljem odzval. Dan je bil zelo lep in prav dosti ljudi se je od vseh bližnjih vasi oglasilo tako, da je bila mala cerkev trikrat premajhna, da bi vso to množico spravila pod svojo streho. Vaška dekleta so bila prav lepo ozaljšala cerkev znotraj s prelepimi cveticami in naši meniševski pevci, katere spretno vodi Anica Drobničeva, učiteljica v begunjski šoli, so s svojimi prelepimi glasovi odlično povelicevali ta dan Selskega žegnanja. In gospod Jože je s svojim iskrenim na-govorom na zbrano množico napravil globok in nepozaben vtis.

Ko se je po končanem cerkvenem opravilu prikazal iz cerkve, so ga stari znanci in prijatelji obkolili in mu s pri-srčno udanostjo stiskali desni-co ter ga z ljubeznijo pozdrav-ljali. Bil je, kot da se od njega poslavlja in res so ga videli zadnjikrat.

Pri Vebrovih, na našem do-mu, so nam pa naše izvrstne kuharice pripravile imenitno kosilo, kjer smo se v veliki družbi samih izbranih sorod-nikov imenitno zabavali. Go-spod Jože je dobrovoljno ome-nil, da že dolgo ni bil tako iz srca vesel kakor tisti dan, posebno še, ko vidi toliko svo-jih dragih mu sorodnikov zbra-nih pri eni mizi.

Mala naša nečakinja, 10 let-na Rožica Acimovičeva iz Ra-(Nadaljevanje na 2. strani)

Mačič Oswald, Cleveland, O.

nepozabna si mi, domovina!

Poročala sem že, kako smo se imeli in potovali po stari domovini preteklo leto. Ker so pa moje misli še vedno tam, bom še nekoliko opisala. Vedno nam pišejo svojci iz stare domovine in oživljajo vse, dan za dnem, kako je bilo, ko smo bili mi tam. Micka, moja ne-čakinja, mi skoro v vsakem pismu piše, da se me spomi-nja vsak pondeljek, ko nese perilo k potoku prat. Vsak pondeljek sem namreč imela pralni dan. Mati so mi odkazali mizo v veži, na kateri naj bi menčala perilo, toda ni šlo. Prosila sem jih za ribežen, ka-terega sem videla viseti za vež-nimi vrati, ker nisem znala na mizi prati. Oni tega nikdar ne rabijo, ampak kar na mizi val-jajo perilo. Izbrala sem si prostor na pragu in tam prala po svoje.

Da bo vse čisto, sva šli z Micko k potoku. Ona je nesla škafo na glavi, jaz sem pa z raven capljala v čevljih z viso-kimi petami. Na pol poti pa sem se obrnila ter šla nazaj po copate, da sem lažje hodila po grvinah in kamenju. Pod paz-duho sem nosila pa čevlje, če bi bilo treba v vodi stati. Per-ilniki so bili vedno pri vodi, zato sva vzeli vsaka enega. Kako se mi je podalo točli ob perilnik ter ovijati čisto peri-lo! Bila sem vedno bolj pri kraju, Micka si je pa sezula čevlje ter stala v vodi, čeprav je bila zelo mrzla. Te mrzle vode sem se zelo bala, toda vendar sem jo občutila, kajti kamen, na katerem sem stala, se je premaknil in sem prav komodno sedla v mrzlo vodo. Še zakričati nisem mogla, ker mi je padec vzel vso sapo.

Moja dva otroka sta stala na drugem bregu in sta se na ves glas smejala mojemu pranju, ker še nista prej videla, kako se v stari domovini pere. Ma-lo pa zato, ker sem bila vsa mokra. Predno sem bila doma, sem se bila že posušila, kajti z Micko sva hodili zelo počasi skozi gozdiček. Ah, kako mi je prijal vonj smrek in duh po smoli. Po tleh so ležale pose-kane smreke, ki so bile že obe-ljene in vsi garvci očiščeni. Ta duh po smoli tako prija pljučem. Večkrat smo šli v ta gozdiček, ki je samo par sto korakov oddaljen od vasi Jur-jevica. Nabirala sem virih, to je tisto, kar denejo v butaro ob velikonočnem času in zelo lepo diši. Ciklam (tam jim pravijo fajfice) je tam toliko, da jim vse po vrtovih rastejo. To so meni najljubše cvetlice. Nabrala sem veliko korenin, katere sem prinesla s seboj v Ameriko in jih posadila v našem vrtu. Prišle so vse ven, to-da letos še niso cvetele. Mi-slim, da zato, ker so zamenja-le zemljo.

Viriha sem tudi dosti na-brala in ga še tam posušila, da bom z njim kadila na sv. večer. Ker smo pa imeli toliko stva-ri, ko smo prišli domov, sem ga res sežgala ampak nisem z njim kadila po sobah, ker sem ga po pomoti sežgala v furnezu z drugim papirjem.

Vse je bilo lepo tam, samo deževalo je neprestano. Če ni deževalo podnevi, je pa pono-či, samo da ni zamudil kakega dneva. Tako nam je dež pre-cej oviral naše obiske po do-movini, toda vseeno nas je bi-lo povsod polno. Največkrat smo jo udarili proti Sodražici, kjer je stanoval pri svojem bratu Vincencu Viktor Drob-nič, ki je potoval z nami iz Amerike. Z nami je potovala še ena Sodražanka, Angela Ofak-Arko. Ker je stanovala pri svojih starših, ki imajo hi-šo prav ob cesti, smo jo vedno povabili, da se je peljala z nami in smo šli vsi skupaj k Drobniču.

Vincenc Drobnič vodi lepo vpeljano gostilno in je tudi izvrsten pevec. Z njegovim le-pim glasom in spremljevanjem gitare nas je vedno zabaval. Seve, tudi mi smo pomagali. Res, precej lepih ur smo pre-živeli v Sodražici, katero bo-mo imeli vedno v spominu.

V Lajovici pri Ribnici živi brat mojega moža, Jože, na precej lepem posestvu; ima lepo hišico in prijazno ženi-co. Postregla sta nam z vsem, kar sta imela. Dosti ne more-jo, ker se ne dobi tam vsega, kar imamo mi tukaj. Toda kar se je dobilo pri hiši, je bilo na mizi, od pristne domače slivovke, jabolčnika in povav-nice. Pri njem so ravno kosi-li otavo. Njegova soproga je bila pa ravno takrat povila s. nčka-prvorojenčka. Lojze in jaz sva obljubila, da prideva pomagat pri otavi, on kosit, jaz pa mešat ograbek. Lojze je mislil, da ima od kosa, ta-ko mu je rezala kosa in je pu-stil brata in svaka Lojzeta Puclja daleč zadej. Rosice kot biseri, so se lesketale ob son-čnih žarkih, kobilice so skakale po travi, mi smo pa globoko vdihavali vonj sveže pokošene trave.

Nisva bila trudna, ko sva delala, ampak drugi dan sva pa čutila. Moje roke so bile kar trde, Lojzeta je pa okrog pasu bolelo, ker se je preveč gnal s koso. Drugi dan nisva šla več na žernado, ampak sva ostala doma pri materi in se dobro odpočila.

Sestra Micka živi v Jurje-vici, poročena na mežnarji. Ker je njen mož večina po svetu z suho robo, mora sama vse opravljati, to je zvonjenje in kopat grobove. Pri tem ji pomaga brat njenega moža. Takrat, ko smo bili mi doma, je umrl mož; ki je bil veliko let v Ameriki. Treba je bilo skopat jamo, zato je prosila Lojzeta Puclja, da jo je skop-al. Ustavil se je pri nas in poklical moja otroka da naj gresta z njim, da bosta videla, kako se grobovi pokljejo. Kma-lu pa priteče nazaj naša Wil-ma ter zakliče: "Mam, stric Lojze se je pa sam pokopal!" Jaz sem se smejala, toda kma-lu sem zvedela, da je bilo res. Ko je bil jamo že skoro izkopa-l, se je vsa zemlja posula nanj, ker je bila mokra vsled neprestanega dežja. Lojze je (Dalej na 3. strani)

JOHN POTOKAR IN SINOVA TER NJEGOVI DELAVCI VOŠČIJO VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE IN SREČNO NOVO LETO

vsem Slovcem in Slovenkam, posebno pa onim, ki so se čez leto spomnili na nas, da so zahtevali

DOUBLE EAGLE PRODUKT

in nam tako pomagali si svoj kruh pošteno služiti. Torej še enkrat vsem skupaj srčno lepa hvala. Z Bogom!

DOUBLE EAGLE BOTTLING CO. in DELAVCI

6511-19 St. Clair Ave. Henderson 4629 Cleveland, O.

WILLOW FARMS DAIRY
SLOVENSKA MLEKARNA

ROSE URBANČIČ, lastnica
MLEKO - SIR - SMETANA - VEDNO NAJBOLJŠE
Zelim vesele božične praznike in srečno novo leto vsem odjemalcem, in se priporočam še zanaprej.
1172 Norwood Rd. ENdicott 3457

SVETE'S FLOWER SHOPPE

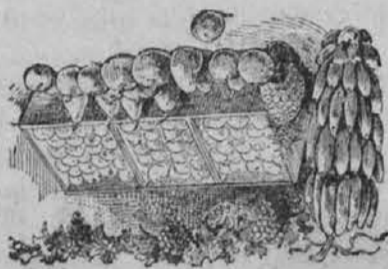
MISS FRANCES SVETE lastnica

6120 St. Clair Ave.

HEnderson 4814

Venci in šopki za vse prilike, kakor tudi sveže cvetlice v posodah.

Zelim vsem odjemalcem in prijateljem vesele božične praznike in srečno novo leto.

SPEH GROCERIJA

1100 E. 63d St.

Pazite na cene, ki vam jih nudimo vsak petek.

Se toplo priporočamo in želimo vsem odjemalcem vesele božične praznike in srečno novo leto.

MR. in MRS. JOHN PIANECKI
SLOVENSKA PEKARIJA

želita vsem odjemalcem in prijateljem vesele božične praznike in srečno novo leto.

Se toplo priporočata za raznovrstno pecivo, potice, kekse in drugo.

6036 St. Clair Ave. HEnderson 2396

JERNEJ KNAUS

BONDED WINERY

1052 E. 62d St.

HEnderson 9309

Se lepo zahvaljujemo za preteklo naklonjenost in se priporočamo tudi za v bodoče za fino vino, na drobno in debelo.

Na razpolago imam tudi lepo dvorano.

Zelim vsem skupaj vesele božične praznike in srečno novo leto.

GRMKOV GOSPOD

(Nadaljevanje s 1. strani)

keka, je pa s svojim prelepim srebrnim glasom zapela Grmkovemu gospodu v počast njegovo najljubše pesem: Lepa si, lepa si roža Marija. . . . Z velikim ganutjem in z solzami v očeh je poslušal Grmkov gospod malo rdečelaso in tako ljubko pevko. Z velikim navdušenjem je ploskal in tiho zaprosil: "Še enkrat, Rožica, še enkrat mi zapoj to mojo najmilejšo in najlepšo Marijino pesem." In kar skoro gotovo jo je slišal na tem svetu poslednjikrat. . . .

En teden pred odhodom iz domovine sva bili s sestrično Karlinco v Ljubljani po opravku. Med drugim sva se bili namenili tudi gori na grad pogledat. Gredeč sva obiskali tudi Grmkovega gospoda. Bilo je zgodaj popoldne in dobili sva ga doma, kjer je v vrtni uti počival. Služkinja je menila, da gospod menda spi. Pravi potih sva se napotili po vrtnih, z drobnim peskom posutih stezicah. Menili sva, če trdno spi, ga ne bova budili. Pa je hitro zaslišal najine stopinje. Dobrovoljno se je nasmešnil in dejal: "Malo sem zadremal, saj spal nisem." Povedali sva, da sva namenjeni na grad. Povabil naju je najprej v hišo, kjer nama je obljubil pokazati svojo knjižnico. Kar pri vratih sva obstali in z občudovanjem zrla na to njegovo svetišče, njegovo knjižnico. Knjige, same knjige, cele skladovalnice knjig, da v prostori sobi skoro ni bilo prostora sestii.

"Vidita, dekleti," je dejal, "to so moje najljubše prijateljice, prijateljice mojega tihga življenja. Te bom najtežje pustil, kadar bo treba iti." In takrat prav gotovo ni slutil, da bo tako kmalu odšel, tako nahlitro nepričakovano, vse prekmalu.

"Če hočeta, bom šel pa z vama gori na grad," se je ponudil, "vama bom za kažipota." Z velikim veseljem sva sprejeli njegovo velikodušno ponudbo. In ko smo korajčili gori v hrib, kako je bil on hiter. Saj sva ga komaj dohajali. Karlinca se ni mogla vzdržati, da ne bi pripomnila, kako da je hiter in kako čvrsto da stopa, kakor kak vojak. "O, da, hodim pa še lahko," je rekel. "Hoja je meni v veselje. Prav zadnji teden sem bil na Šmarni gori in to brez vsake palice za oporo."

Vročje avgustovo sonce in strma pot nas je kar močno ugrelo in naju, slabši spol, tudi nekam upehalo, da sva sopihali kot dva kovaška mehova. Ko smo dospeli na vrh griča, smo se ustavili, se malo odpočili na senčni klopici ter se pri tem divili krasnemu razgledu, kateri se nam je bil odprl na ljubljansko okolico. Potem smo pa nadaljevali pot. Delavci so ravno popravljali stari rimski zid, da bi se ohranilo, kar se še da. Pri tem so delavci tudi zelo olepšali grajsko okolico. No, v tem oziru so dosti napravili v zadnjih par desetletjih.

Najin kažipot naju je peljal na grajsko dvorišče. Tam se je nahajalo več žensk in otrok, skoro vsi slabo oblečeni. Perilo, ki se je sušilo na raztrganih vrveh je bilo pa tudi tako, da se Bog usmili tistih, ki so ga nosili. Ustavili smo se tudi v grajski kapeli, kjer je dr. Jože med vojsko dostikrat maševal. Povedal je, kako ga je vselej pretreslo, ko je slišal rožljanje verig, s katerimi so je bili jetniki trdo vkovani.

Po visokem oboku smo ogledovali stare slikarije in skušali čitati imena nekaterih ponosnih grajskih gospodarjev in tedanjih plemenitašev, ki so imeli večina le nemška ali latinska imena. Vsa ta visoka imena so nam nemo pripo-

vedovala o minljivi slavi te revne naše solzne doline in o tistih, ki so bili, pa jih ni več.

Z dolgim pogledom sem se še enkrat ozrla po tihi in tako zelo stari, pa še vedno lepi grajski kapeli. Nato smo jo mahnila po strmih in zavutih stopnicah še gori v grajski stolp. Vrh stolpa se nam je odprl razgled, da ga izlepa ne dobiš takega. Tu nam je najin vodnik kazal razne smeri: tam je Šmarna gora, tam je Triglav, Bled, Brezje, tam čez je pa naš lepi Rožnik in tam je Vrhnika, pa Borovnica in na levo v kotu stari izanski grad. Še bolj na levo je Ribnica in Kočevje. Tukaj na desno je Devica Marija v Polju, tam preko je pa zelena Štajerska in tam čez naša žalostna Koroska in zopet v ono smer našo tužna Primorska. Tam čez tisti hrib se pride pa v našo preljubo Menišijo. Oh, ta naša ljuba stara Menišija. . . . Tako nama je razkladal dr. Jože.

Ko nas je hladna ljubljanska sapica opihljala z vseh štirih strani in ko smo se dovolj razgledali, kar so nam oči dosegle, smo se počasi odpravili doli po škripajočih stopnicah. Med potjo smo še občudovali veliko nihalo na stolpni uri. Ravno takrat je začela ura bit pet popoldne. Kakšen glas! Kar ušesa smo si zatisnili. Glas ure je kar skozi ušesa prodiral, da smo nekaj časa kar postali, da se je vzrok ure izgubil v večnost, za vselej, za vedno. . . .

Ustavili smo se še pri oskrbniku stolpa in se tam vpisali v spominsko knjigo. Obenem pa pustili vsak par dinarjev za metlo, kakor smo rekli, kakopak. Nato smo še malo posedeli v senci košatih kostanjev na grajski planoti in se obenem tudi nekoliko okrepčali za našo nadaljno pot.

Tam nama je dr. Jože pravil, kako je bilo v času zadnje vojne, koliko tedanjih inteligentov je bilo po nedolžnem poslanih tu na grad v ječo. Koliko v nebo vpijoče krivice so v tistih težkih časih ljudje pretrpeli in prestali. Saj ni moč povedati, kako je bilo takrat. Samo tisti ve, kateri je vse to doživel.

"Saj so tudi mene mislili semkaj gori poslati," je pripomnil dr. Jože. "Pa nazadnje me vendarle niso, ker so se nekateri moji prijatelji zame potegnili. Saj na en način bi bil takrat še rad tukaj gori prišel, saj bi ne bila nobena sramota zame, kot ni bila z tiste, ki so bili tukaj po krivici zaprti. To je bila čast zanje." Tako nama je pripovedoval v navdušenih besedah, ki so mu prihajale iz čiste domovinske ljubavi in prav iz globine njegovega mehkega srca. Oči so se mu v nekem svetlem navdušenju ponosno zaiskrile. On je že vedel zakaj. Ve-

del in znal je mnogo, znal je marsikaj, kar je bilo znano morda le nekaterim in pri tem je tiho trpel in tako vse takratne krivice ponosno in sam zase pretrpel.

Marsikaj bi se bili še takrat pomenili, pa nama se je že kar mudilo na postajo. Tako sva se lepo zahvalili najinemu prijaznemu in dobrodušnemu kažipotu ter se za tisti dan poslovili in odšli vsak po svoji poti nizdol v mesto.

Zadnji dan v domovini, 22. avgusta, sva odhajala z mojim možem. Tisto je pa poglavje samo zase in morda bom za prihodnjo božično izdajo kaj več o tej moji dolgi poti napisala, seve, če bom še živa in če bom mogla še pero držati v roki. Torej zadnji dan najinega odhoda smo se zadnjikrat z blagim mojim bratrancem sešli in to v Šiški pri pokojnikovem bratu Francelju. Tam so nama pripravili lep poslovilni večer. Franceljeva prijazna soproga Pepca nam je pripravila izborno večerjo. V kristalnih časih se je iskril imeniten dalmatinec. Pa zraven vseh teh dobrin nam je bilo težko, v naših zadnjih trenutkih in kar nekam čudno v prsih. In ko je nazadnje gospod Jože vstal, vzela čašo v roke (zdelo se mi je kakor takrat, ko je imel naš Zveličar zadnjo večerjo) in z milimi ter prisrčnimi besedami spregovoril par iskrenih besed v najino slovo ter nama želel srečno in zdravo pot čez široko lužo.

Zameglilo se mi je v očeh in sem se mu komaj s par tihimi besedami zahvalila za ves trud in gostoljubnost, s katero so naju obkladali, kadar sva se mudila z mojim možem pri njih. Čas odhoda se je hitro bližal. Spremili so naju še na kolodvor in tam smo se še enkrat poslovili. Še enkrat in to tudi zadnjikrat mi je gospod Jože podel rōko in dejal: "No, pa zdrava in srečna ostani Pepca. Naj božja roka čuva nad Teboj in božji blagoslov naj Te spremlja, Tebe in Tvoje. Zbogom, zbogom! in odšel je. Še enkrat, poslednjikrat se je ozrl nazaj, pomahal z roko, nato pa je izginil izpred mojih oči za vedno, za vedno. . . .

Naj bo dr. Jožetu Debevcu ohranjen blag in ljub spomin pri vseh, ki so pokojnika poznali in pri vseh tistih, ki so sprejemali dobrote iz njegovih darežljivih in vedno odprtih rok. Najlepše naj pa ohrani jo Grmkovega gospoda v spominu njegovi ožji rojaki — Meniševci!

Marn Dry Cleaning

6518 St. Clair Ave. ENdicott 2940

PRESSING REPAIRING

REMODELING

Prinesite svojo obleko k nam, da vam jo sčistimo in zlikamo za praznike.

VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE IN SREČNO NOVO LETO!

Vesele božične praznike in srečno novo leto želi vsem svojim prijateljem in znancem

JOHN GABRENJA

SLOVENSKI ČEVLJAR
924 E. 222d St.

Garantirano delo in nizke cene

FRANK KLEMENČIČ

1051 Addison Rd. HEnderson 7757

BARVAR in DEKORATOR

Zahvaljujem se za dosedanja naklonjenost in se priporočam še v bodoče.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želimo vsem skupaj.

MAKOVEC CANDY SHOPPE

Slovenian Auditorium Building

Where all good friends meet.

Home-made Ice Cream and good foods.

A Merry Christmas and a Happy New Year!

Vesele božične praznike in srečno novo leto želim mojim odjemalcem in prijateljem.

Po vaši meri narejene obleke in suknje. Se toplo priporočam

CHARLES ROGEL

KROJAČ

6526 St. Clair Ave.

ST. CLAIR WINDOW SHADE CO.

6532 St. Clair Ave. ENdicott 3154

TRGOVINA S STENSKIM PAPIRJEM

Venetian Blinds in zastori narejeni po naročilu.

Vesel božič in srečno novo leto!

Vesele božične praznike in srečno novo leto želiva vsem odjemalcem in prijateljem

MARY'S CAFE

1194 E. 71st St.

MARY in FRANK BRANDULA, lastnica

Izvrstno pivo in vina. — Vsak petek ribja pečenka.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želi

FRANK PERME

Priporočam se za vsa dela, ki spadajo v mizarsko stroko, kot bare, kandre in sploh vso opremo za gostilne.

NORWOOD CABINET CO.

1133 Norwood Rd.

JOHN CIMPERMAN in SIN

GOSTILNA

1259 Marquette Ave.

Vse vrste pijača in dober prigrizek. Se toplo priporočamo za obilen obisk.

Zelimo vsem skupaj vesele božične praznike in srečno novo leto.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želi odjemalcem in prijateljem

MAY C. BATES

GROCERIJA in MESNICA

4536 Warner Rd.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želi vsem svojim odjemalcem in prijateljem

ANTON PRIMC

GROCERIJA

925 Addison Rd. HEnderson 0160

Toplo se priporočam za nakup blaga za praznike.

DOMAČA KUHINJA

Fino kosilo in večerja vsak dan. Jako zmerne cene.

NAJFINEJSE PIVO, VINO IN ZGANJE.

Želimo vesele božične praznike in srečno novo leto vsem prijateljem in znancem.

KAROLINA MODIC
6201 St. Clair Ave.

MRS. FRANCES KRAŠOVIC

SLAŠČICARNA

6206 St. Clair Ave.

Za božične praznike imamo vse vrste candy ter tudi izvrsten popcorn.

Cigare, cigarete, mehke pijače in sladoled.

Se toplo priporočam ter želim vsem srečne božične praznike in srečno novo leto.

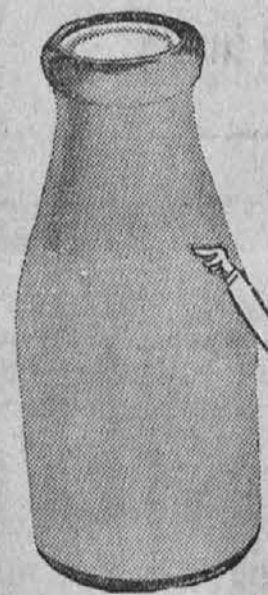
LOUIS MAJER

7508 St. Clair Ave.

TRGOVINA S FINIM OBUVALOM

Želim vsem odjemalcem vesele božične praznike in srečno novo leto.

Cenjenemu občinstvu se toplo priporočam.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želimo vsem našim odjemalcem in prijateljem

V naši sanitarni mlekarini boste vedno dobili sveže mleko, sir smetano in sirovo maslo.

Zahvaljujem se za dosedanje naklonjenosti in se priporočam tudi v bodoče.

NICK SPELICH

6210 White Ave. Henderson 2116
SLOVENSKA MLEKARNA

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem odjemalcem in prijateljem želi

FRANK IVANČIČ

DELKATESNA TRGOVINA
15416 Šaranac Rd.

Najfinejše in vedno sveže blago. — Cene nizke.

NEPOZABNA SI MI, DOMOVINA

(Nadaljevanje s 1. strani)
pravil, da ni dosti manjkalo in bi bil živ pokopan.

Ker sem ravno pri njem, naj pa še njega malo opišem. Poročen je z sestro mojega moža, Francko. V Ribnici imata lepo hišico, podobno mali vili. Okrog nje je vse polno cvetja, zadej je pa vrt za sočivje in zelenjavo. On je organist pri cerkvi sv. Štefana, poleg tega pa še zavarovalni agent in tako udobno živita z dvema hčerka. Zložil in uglasbil je prav lepo pesem-polko naši hčerki v počast, katero je imenoval "Wilma polka." Prav rada jo zaigra na harmoniko in bo tako imela za vedno lep spomin na strica Lojzeta.

Bili smo v Ribnici na 8. avgusta, ko so imeli žegnanje. Povabljeni smo bili k Puceljevim, kot tudi ostali sorodniki, kjer bi se bili prav dobro imeli, če ne bi bil moj mož bolan. Prehladil se je bil, ko smo šli k Novi Štifti ter šli vsi razgreti v mrzlo cerkev. Zelo je bil bolan, da je že mislil, da ne bo nikdar več videl Amerike.

V Bukovici pri Ribnici je poročena zopet ena sestra Nežika. Tudi pri njej smo bili večkrat, posebno otroci so se radi ustavili tam, ker so imeli veliko sadja. Hruške so jim zelo obrodile, zato so bili otroci veseli, ker so jih sami trgali z dreves. Tudi njej gre dobro. Mož Lojze (zglej, da so tam sami Lojzeti), gre po svetu s krošnjarijo ter prinese denar nazaj, da se preživijo. Po tamonjih krajih je le malo mož doma poleti tako, da ženskam ostanejo vsa težka dela. Kamorkoli smo se peljali, smo videli na polju le ženske, ki so kosile ali seno nakladale. Če je bil pa možki poleg, je pa pred kravami stal, da ne bi segle po sosedovi detelji. Reve pleviče so se pa zgale na soncu, ko so pulile strnišče iz korenja.

V Gorici vasi je zopet ena sestra Karolina, ki je najmlajša, stara 23 let. Bila je že vdova, ko je bila stara 20 let. Moža ji je ubilo, ko se je prevrnil nanj tovorni avto na Susaku. Tako je ostala sirota s poldrugim letom staro hčerko, sinček se je rodil pa po očetovi smrti. Ker ni mogla sama vzdrževati posestva, se je drugič poročila ter se imajo še precej dobro.

Brat Janez pa živi na Dornavi pri Ptujju na Štajerskem. Prišel je bil domov za par dni, ko smo bili mi tam, potem smo ga pa z avtom peljali nazaj. Lepa je zelena Štajerska, kjer pridelujejo zlasti hmelj, zlasti okrog Celja. Peljali smo se skozi Gaberje, kjer je moj stric Rudolf Anderwald nekdanj živel, ki je imel brivnico v Celju. Zato so mi bili kraji tam okrog precej znani, ker sem hodila z dežele v mesto na počitnice.

Potem smo se peljali čez Šmarje, Petrovce in Teharje. Tam smo videli grad nekdanj Teharskih plemičev. Ptuj je tudi lepo mesto, odkoder je še pol ure vožnje do Dornave. Janezova ženska nas je čakala z dobrim kosilom ter kumarami, narejenimi z bičnim oljem, kakršnih nisem še nikdar jedla.

Ker smo nameravali priti še tisti dan domov v Ribnico, smo se kmalu poslovili. To je bilo prvo slovo in malo joka, kajti z bratom Janezom se nismo potem več videli. Ustavili smo se tudi pri sv. Jakobu ob južni železnici ter obiskali Ložane Šumrada, kjer imata dva brata lepe kmetije. Pogostili so nas z domačo salamo in jabolčnikom. Ob desetih ponoči smo dospeli domov v Jurjevico.

Tako smo vse brate in sestre iz Oswaldove družine obiskali in se malo poveselili, da

smo bili še enkrat skupaj.

V Ribnici smo šli pozdravit g. dekana Skubica, nekdanjega kateheta Lojzetovega. Zelo je bil vesel videti nas Amerikance. Prav po domače smo se pomenili o našem življenju v Ameriki.

Kot sem že omenila, smo bili tudi pri Novi Štifti, kjer smo šli kleče po svetih stenгах. Malo je bilo nerodno za kolena, pa če ne greš gori po kolenih, nič ne velja ta božja pot. Na 15. avgusta se je brala sv. maša za nas za srečno potovanje. Vsi naši sorodniki, bratje in sestre, so se udeležili sv. maše in molili za nas, da bi se srečno povrnili nazaj v Ameriko. Pred cerkvijo so bili postavljeni šotori, kjer so prodajali leč, konjičke in punčke iz cukra. Imeli smo tudi sladoled, katerega sta moja otroka najbolj obrajtala in sta ga kar sama kupovala. Tukaj sta se najprej navadila slovensko.

Od Jurjevce do Begunj pri Cerknici je bilo eno uro vožnje z avtom. Peljali smo se skozi Sodražico in Žigmarce, odkoder se vzpenja cesta visoko v goro, kateri kraj se imenuje Boncarji. Nekateri jo dobro poznajo, posebno tisti, ki so morali vpreči po dva para volov ali konj, da so zvelikli voz gori. Od Nove vasi smo zavili tudi na Hudi vrh ter obiskali sorodnike od Joe in Math Hiti. Potem pa skozi Bloke. Tam so se prav takrat vršili veliki vojaški manevri. Bilo je vse polno vojaštva, katere smo opazovali, kako so se vadili po hribih.

Naša pot nas je potem vodila proti Cerknici. Pokazati sem hotela možu in otrokoma Cerknško jezero, pa je bilo takrat že suho. V Cerknici smo se ustavili pri g. Lončarju, nekdanjem Amerikancu in pri g. Jakobu Kranjcu, ki ima trgovino in gostilno poleg Verletovih. Prijazna soproga ter lepe hčerke mu pridno pomagajo v gostilni kot tudi v trgovini. Kakor sem slišala, tam po trgovinah še vedno "glihajo," kajti ženska, ki je kupovala štrigelj, je hotela na vsak način za en dinar ceneje. Ko sem se jaz delala v trgovini pri g. Bonaču, sem že naprej vedela, da bomo glihali, zato sem vedno pet krajcarjev več računala, potem sem pa popuščala po krajcarju, da je prišlo do cene, katere je bilo blago vredno in tako se vrši še dandanes tam.

Nekaj ovinkov, par žag ob potoku Cerknšiči, pa se je pokazala moja rojstna vasica Begunje. Že pri zadnjem ovinku na Bezovsko žago so prve hiše, v takozvanem "New Yorku," kjer se prične vas Begunje. To so hiše, katere so postavili menda ljudje, ki so bili nekoč v Ameriki. Deževalo je, ko smo prišli v Begunje, zato so bili vsi ljudje doma. Tu in tam sem jih videla, ko so sloneli pri vratih in gledali v nebo, če bo še dolgo padalo. Ko smo dospeli do moje rojstne hiše, skoro nismo mogli iz avta, ker je voda kar lila od strehe. Toda naj bi bila še tako mokra, nič ne de, moje srce je bilo polno, zato sem skočila iz avta ter z glasnim jokom od veselja pozdravila brata Jožeta in njegovo družino. Ko sem si ogledovala hišo, se mi je zdelo vse tako majhni. Nisem vedela, ali sem jaz toliko zrasla, ali se je hiša zmanjšala.

Noben ne ve, kaj občuti tisti, ki se zopet povrne po tolikem času domov in pozdravi svoje drage. Vidi zopet hišico, v kateri mu je tekla zibelka. Obudili so mi toliko sladkih spominov na blažena otroška leta, ki sem jih preživela pri ljubi mami. Ni je bilo sedaj, da bi pozdravila hčerko, ki je prišla domov iz tujine. Tudi ona je v tujini ter poč-

va skupaj z mojim očetom v ameriški grudi.

Sama sebi sem se zdela tuja med mojimi brati. Kar verjela nisem, da sem kdaj živela tam. Gledala sem sobe in samo jokala ter sama sebe izpraševala, če je bil to nekdanj res moj dom. V kotu velika hrastova miza, po stenah po slike svetnikov. Še vse ravno tako kot takrat, ko sem bila še jaz doma.

Ludvik, drugi moj brat, ima pa svojo hišico čez cesto med samim sadnim drevjem. Poleg hiše ima pa velik čebelnjak. Kakor mi je pisal letos, so mu pridne čebelice nanesele tisoč kg medu. Tudi jaz sem ga prinesla 10 funtov sem. Je to pristni cvetlični med ter je fine barve in finega okusa. Z pridnim delom si je zelo lepo uredil svoj dom. Pomaga mu stric Janez, da pazi na otroke. Ta si je bil pred leti v Ameriki zlomil križ ter le s težavo hodi.

Zena Micka in tudi Jožetova žena Manca, sta se na vse načine trudili, katere bi bolj stregla nam Amerikancem. Le to je bilo, da sta bili preveč zaposleni z delom, ker je bilo ravno v košnji. Moja otroka sta se hotela na vsak način enkrat peljati na senenem vozu, zato ju je moj brat Jože vzel na senožet. Kako sta bila vesela, ko so šli konji v galop, ona dva sta se pa možko držala vrh senenega voza. Misli sta, da sta doma za mizo, ker sta se začela suvati in skakati po senu in tako je prišlo, da je Wilma zdrsula z voza in padla med kamenje. Brat je hitro ustavil konje, da ju bo šel pobrat, pa je že tekla za vozom brez vsake poškodbe, razen malo prask po obrazu in po rokah. Potem je morala ves čas do doma sedeti spreddaj pri stricu, fantek pa zadej, da je bil mir in red.

Trantarjeva hiša, katere se še vsak Meniševac spominja, stoji na razpotju, kjer ena cesta vodi v Selsček, Topol in dalje v hribe, druga pa v Bezuljak, Kožljek in Dobec. Velikonočna procesija se je vedno obrnila nazaj pri Trantarjevi hiši. Šla sem v hišo, ker bi bila rada videla, če imajo še ognjišče, pri katerem sem včasih tako rada stala ter gledala Nežo, kako je premikala lonce po ognjišču. Še ravno tisti vonj po dimu, ker so večinoma vaščani nosili sušit meso, kjer je potem viselo vso zimo. Neža mi je dala lep nagelj, kateri se je prej posušil, kakor je pa zagledal Ameriko. Menda je pogrešal svežega zraka.

Pokazala sem otrokom domačo ljudsko šolo, katero sem obiskovala kot otrok ter jima raztolmačila pomembni napis: Kdor se v mladosti kaj prida nauči tega pogosto na starost vеди. Poleg šole je pa prelepa cerkev sv. Jerneja. Stopili smo tudi tu notri. Ah, kako se nam je zdela lepa in čista! V župnišču smo pozdravili g. župnika Mateja Ježka, s katerim smo se največ razgovarjali o Ameriki. Za spomin sem si kupila lepo mašno knjigo, katero sem prosila, naj jo blagoslove. Kdo bi si bil mislil, da prej ko bo leto minilo, ne bo g. župnika več med živimi. Smrt ga je ugrabila 12. maja 1938. Naj bo mojemu nekdanjemu katehetu ohranjen blag spomin.

Vas Bezuljak je par minut oddaljena od Begunj, z avtom pa eno sekundo. Kar svičgnili smo čez polje in obiskali naše znance tam. Še veliko jih bili radi obiskali, toda so bili od zore do mraka na polju. Zelo žal mi je za vse tiste, kateri bi nas bili radi videli, kajti bili smo največ v Ribnici, kjer ima moj mož starše. Včasih smo prišli v kako vas, toda bila je vsa zapu-

RALPH CEBRON

SLOVENSKA

MESNICA

4030 St. Clair Ave.

Vsake vrste prekajeno suho meso, klobase, šunke, kakor tudi najboljše sveže meso. Vesele božične praznike in srečno novo leto!

JOSEPH STAMPFEL

SLOVENSKA MODNA TRGOVINA ZA ŽENE, DEKLETA IN MOSKE.

Želim vsem cenjenim odjemalcem vesele božične praznike in srečno novo leto.

6108 St. Clair Ave.

ANTON SVETE

Želim vsem odjemalcem in prijateljem vesele božične praznike in srečno novo leto!

GROCERIJA : CANDY : CIGARE : CIGARETE IZVRSTNO PIVO

Se priporočam za obilen poset. Točna postrežba. Imam fine doma posušene klobase. Pripeljem tudi na dom, ako naročite.

1184 E. 60th St.

HENDERSON 4813

ANTON NOVAK

SLOVENSKA PEKARIJA

6218 St. Clair Ave.

Se priporoča slovenskim in hrvatskim gospodinjam za nakup dobre, domače pecive, kot:

POTICE, PISKOTE, STAROKRAJSKE PRESTE IN VSAKE VRSTE KEKSE.

Voščim vesele božične praznike in srečno novo leto vsem našim odjemalcem.

FRANK MIHČIČ NIGHT CLUB

GOSTILNA

7202 St. Clair Ave. ENdicott 9359

Pri nas dobite prvovrstno 6% pivo in dobro vino, žganje in okusen prigrizek.

Se toplo priporočamo za obilen obisk. Vesele božične praznike in srečno novo leto želimo vsem skupaj!

FRANK GREBENC

1297 E. 55th St.

GOSTILNA

Vsakovrstno žganje, 6% pivo in vino.

Se priporočam našim rojakom za obilen obisk, kjer bodo vedno dobro postreženi z pijačo in jedili.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želimo vsem skupaj.

MRS. ANGELA DEŽMAN

SLAŠČICARNA

6301 Glass Ave.

Izvrstno pivo in mehke pijače, cigare, cigarete, tobak in candy.

Se toplo priporočam in želim vesele božične praznike in srečno novo leto vsem odjemalcem.

NEPOZABNA SI MI, DOMOVINA

(Nadaljevanje z 3. strani)

ščena. Le tu pa tam je pogledal izza vogala kak starček ali stara ženica z malim varovancem v naročju. Pozdravil nas je pes pod kozolecem, drugače pa žive duše ni bilo na vasi. Ako smo šli pa v nedeljo kam, so bili pa ljudje v cer-

kvi, popoldne pa zopet v cerkvi. Tako je bilo vselej težko najti ljudi doma. Zato si mora vsak misliti, kako je dolg čas postavati okoli po vaseh, ako ne vidiš nič ljudi. Doma jih dobiš samo ob večerih, ko moraš posedati ob petrolejki, da smo še komaj drug drugega videli.

Zato smo pa najrajše rokam, so bili pa ljudje v cer-

se vsaj z vožnjo malo kratkočasili. Namenili smo se bili, da gremo na Koroško ter bi spotoma obiskali še nekaj znancev. Najprej smo se ustavili v Borovnici pri Matičkovi Ange-
li, sedaj gospa Majaron. Kako veselo je bilo svidenje po tolikih letih. Saj sva si bili najboljši prijateljci v mladosti, kot bi bili sestri. Vse sva si dopovedali iz mladih let ter se jokali in smejali in v spominih sva bili zopet obe mladi deklici.

Od tam smo se peljali čez Vrhniko, Logatec, Ljubljano v Kranj. Mishli smo se ustaviti v Kranju, kjer sem bila nekaj mesecev v trgovini pri mojem stricu Albinu Anderwald. Zvedela pa sem, da je umrl, zato smo se peljali naprej proti Trzinu. Tam smo pozdravili mamo in sestro Mrs. Angelo Bohinc. Trzin je lepo mesto, samo gl. ulica je tako ozka, da bi skoro iz našega avta pogledali v hišo na mizo. Vidi se, da tam ljudje boljše živijo kakor pri nas. Bilo je ravno pol-
dne in videli smo, kako so ljudje vreli iz tovarne domov na kosilo. Vprašali smo kje se gre čez Ljubelj in če je lepa cesta.

Vsak nam je povedal, da bomo s tako velikim avtom brez težave prišli na Koroško. Ko pridemo do jugoslovanskih financarjev, kjer je meja, se ozrem nazaj in kar srce mi je zastalo, ko sem pogledala na pečine in zavito cesto. Toda kar smo začeli, naj tudi skoncamo, kar bo, pa bo. Ko smo pripeljali do polovice hriba, je začela vreti voda v hadniku pri avtu. Da bi avto malo ohladili, smo se ustavili za par minut. Potem pa naprej nismo mogli, ker smo ustavili v strmem klancu. No, končno je pa avto le prijel. Imeli smo vrata odprta, da bi skočili ven, če bi zdrčal avto čez pečine. Srečnim smo se šteli, da smo privozili na vrh, na 1270 metrov visoko sedlo. Odtam pa zopet v dolino. Obljubili smo si pa kar tam, da po tisti poti nikdar več.

Vso pot smo imeli zelo slabo, ker je bila zemlja preveč napojena od neprestanega dežja. Na več krajih smo videli na poti debela in skale, ki so se privarile s hribov. Kar groza me je bila, ko smo se vozili med samimi hribi, vedno pričakujoč, da se bo zdaj pa zdaj kaj vsulo na nas. Z neke višine smo zagledali Celovec. Rada bi bila obiskala Marijin zavod v Maria-Sall, kjer sem nekdaj pohajala šola, toda pot nas je vodila drugod. Ustavili smo se na Heide in Beljaku pri John Glavačevem stricu ter ostali pri njem čez noč. Drugi dan nam je pa g. Bregar razkazal Beljak, ki se nam je zelo dopadel. Nazaj grede nismo šli čez Ljubelj, ampak smo se peljali po drugi poti. Čeprav smo se peljali zopet čez visoke gore, pa je bila cesta položnejša. Pred nami je vozil velik bus z ameriškiimi Hrvati. Na meji smo se sestali z njimi in povedali so nam, da so iz Amerike. Srečno smo dospeli nazaj v Ribnico. Z g. Drobničem smo se domenili da gremo na Rob in Krvavo peč, kjer je imel on

nekaj denarja oddati. Do Roba je še šlo, naprej si pa nismo upali, ker je bila cesta pravkar posuta z ostrim kamenjem. Tako je šel g. Drobnič sam naprej, mi smo se vsedli pa v senco pod lipo. S seboj smo bili vzeli tudi očeta in mater.

V bližnjem zvoniku zazvoni poldne. Mati so začeli moliti angeljsko češčenje in mi z njimi. Ko smo odmolili, me vpraša sinček Walter: "Mama, zakaj smo pa zdaj molili, saj nismo nič jedli?" Povedala sem mu, da je to lepa slovenska navada, da se moli, kadar zvonijo angeljsko češčenje. Kmalu nato je prišel ves razgret g. Drobnič in vrnili smo se po kozjih stezicah domov.

Na 1. avgusta smo se odpravili v Postojno. Vzeli smo mater in očeta ter mojega brata in njegovo ženo, da bomo obiskali jamo. Ko pridemo do meje v Kačji vasi (Caccia) pri Planini, so hoteli italijanski stražniki videti naše potne liste. Za nas iz Amerike je bilo to lahko pokazati, a za naše domače je bilo sitno, ker niso imeli ničesar s seboj. Dobili smo nekega ameriškega Italijana iz Filadelfije, ki je bil prišel domov, pa so ga pritisnili k vojakom. Prosili smo ga, naj nas pusti čez mejo, ker bi radi pokazali staršem Postojnsko jamo. Res nam je to dovolil.

Ker sva imela z možem oddati več denarja v Italiji, sva pustila naše domače v Postojni, z otroci sva se pa odpeljala naprej v Lokev pri Sežani. Tam smo se precej zamudili in tako so bili naši domači vsi v strahu, kaj bodo napravili, ako nas ne bo nazaj. Ko pridemo nazaj, je bila jama že zaprta. Tako smo odšli zopet domov, misleč, da bomo prišli prihodnjo nedeljo zopet nazaj. To smo tudi storili in si ogledali vso krasoto jame. Dve uri smo hodili kar naprej in ženske smo bile precej izmučene. Naš vodnik je včasih ugašnil luči, da nas je malo prestrašil. Vodnik je razlagal zanimivosti v italijanskem in slovenskem jeziku. Ko je pa slišal govoriti naša otroka angleško, je pa še v angleščini tolmačil.

Bila sem že prej v tej jami, ko je imela begunjska šola tje izlet, toda kot otroka me ni tako zanimalo. Po glavi mi je šlo samo kosilo, ki je bilo za nas pripravljeno v Patermostrovem hotelu v Postojni. In pa vožnja po železnici nas je veselila. Zato sem si pa zdaj vse bolj ogledala in se čudila krasoti narave. Vse je bliščalo kot v bajnem kraljestvu. Električne luči so se odbijale od kapnikov, kot bi bili posuti z samimi biseri in diamanti. Kupili smo nekaj slik, da bodo otroci v poznejših letih videli, kje so bili.

Še par tednov in treba bo zopet odriniti proti naši novi domovini. Toda imeli smo še nekaj denarja za oddati na Dolenjskem. Betka Matičič, moja sorodnica iz Chicaga, nama je naročila, naj greva obiskat njeno sestro na Dolenjsko. Še nikdar nisem bila tam, zato sem bila zelo vesela, da bom videla te kraje, iz katerih poznam toliko ljudi v

Ameriki. Lepa je bila vožnja med vinogradi in ob reki Krki. Peljali smo se skozi St. Vid, Trebnje, Stično. V Novem mestu smo se ustavili ter poslali nekaj kartic svojim prijateljem. Pred Višnjo goras je pozdravila slika polža stoji ravno ob cesti pred mestom. Na misel mi je prišla zbadljivka o priklenjenem polžu.

Ko pridemo pa v Leskovec, je moj mož malo prehitro pogljal avto, da smo bili že precej od vasi Selce, kamor smo bili namenjeni. Obrniti smo se morali nazaj. Poskušali smo obrniti na ozki poti, toda zadnja kolesa so bila kmalu v grabnu. Vzdigovali smo zadnji konec, pa ni šlo. K sreči pridejo po poti tri rdečelične Dolenjke, ki so videle naš sitni položaj, pa takoj prijele in vzdignile avto iz jarka, z Lojzetom vred. Potem so nas izpraševale, iz katerega kraja da smo v Ameriki, kam gremo itd. Povedali smo jim in se jim lepo zahvalili za pomoč. Kmalu smo bili v Selcah. Bolj revni so povsod, samo vina imajo pa toliko, da so ga nam kar v majolkah nosili.

Povsod je bilo lepo, ljudje tako dobri in prijazni. Po več krajih so se nas pa menda kar bali, ker so se skrili. Ako smo vprašali grupo otrok, kje je to ali ono, so povsili glave in molčali.

Naše počitnice so se bližale h koncu in treba se je bilo pripravljati za nazaj v Ameriko. Najbolj smo se bali slovesa. Vsi smo bili žalostni in noben ni omenil z besedo, koliko dni je še do odhoda. Očetu je bilo tako hudo in ker so se tako bali zadnjega dne, so jo nekega jutri ob štirih popihali od doma. Stopili so v našo sobo, poljubili vse po vrsti ter odšli potihoma ven. Lojze je hitro vstal, da jih bo peljal na postajo, toda mož je šel hitro doli po vasi ter se niti ozrl ni. Kmalu potem je odšel tudi brat France, kateremu smo obljubili, da se tam ustavimo, ko bomo potovali proti Ameriki.

Najprej smo šli v Begunje. Kakor nas je pozdravil dež, ko smo prvič dospeli tje, tako nam je tudi zdaj za slovo rosilo. Bilo je v nedeljo 15. avgusta, ko so obhajali 15 letnico obstoja požarne brambe in so imeli veselico na vrtu ge. Kravanje. Pred petnajstimi leti sem bila prav na istem vrtu na veselici in sem bila pri blagajni. Čez 14 dni sem jo odrinila pa v Ameriko. Vsi so bili veseli in plesali, samo mi in bratje smo sedeli pri mizi in gledali, kako so se drugi veselili. Nam se je pa srce trgalo ob misli, da je to zadnji večer, da smo še skupaj, kajti drugo jutro bo slovo.

Nič nisem mogla spati, samo to sem premišljevala, da sem zadnji večer počivala v domači hišici. Ze v zgodnjih jutranjih urah sem bila iz postelje. Slišala sem zvonce živine, ki je šla na pašo in govorjenje ljudi, ki so napajali živino pri koritu pred našo hišo. Vsa ostala družina je bila že pokonci in vsi smo čakali trenutka, ko si bomo segli v roke in si rekli, mogoče zadnji

(Dolje na 6. strani)

Martin Šorn

SLOVENSKA RESTAVRACIJA

6034 St. Clair Ave.

Priporoča svojo domačo kuhinjo, kjer dobite vedno jako okusna jedila po zmernih cenah.

Točna postrežba in čistoča v vseh ozirih.

Priporoča se za obisk tudi rojakom, ki pridejo v Cleveland na obisk, da se ustavijo v naši restavraciji.

Zelimo vsem rojakom vesel božične praznike in srečno novo leto.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem gostom in prijateljem želita

MR. in MRS. JOHN TRČEK

SLOVENSKA GOSTILNA in KONFEKCIJSKA TRGOVINA

15506-08 Holmes Ave.

Enaka voščila svojcem, prijateljem in znancem v stari domovini.

LUDWIG BREZAR

1142 E. 66th St.

IZVRSTNO PIVO. : CIGARE : CIGARETE MEHKE PIJACE

Vesele praznike in srečno novo leto želim vsem odjemalcem.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem odjemalcem in prijateljem želi

CHARLES SKEBE

16301 Waterloo Rd.

Razno orodje, barva in druge potrebščine po najnižjih cenah.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem gostom in prijateljem želita

MR. in MRS. MIKE PINCULICH

SLOVENSKA GOSTILNA in RESTAVRACIJA 23931 St. Clair Ave.

Najfinejši likerji, pivo in vino. Izvrstna domača kuhinja.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem odjemalcem in prijateljem želi

MRS. A. MOZINA

SLOVENSKA GROCERIJA in MESNICA 15931 Saranac Rd.

Vedno sveže meso in prvovrstna grocerija.

MIKE POKLAR & SON

That Good GULF GASOLINE

GULFPRIDE OIL and LUBRICATION

E. 43d St. in St. Clair Ave. ENdicott 9181

Se topla priporočamo in želimo vsem vesele božične praznike in srečno novo leto.

Popravljamo tudi avtomobile in baterije.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želi vsem

ANTÓN KOREN

4426 Hamilton Ave.

GOSTILNA in RESTAVRACIJA

Pri nas dobite vedno dobro zganje, vino, 6% pivo ter najboljšo domačo hrano ob vsaki priliki.

JOHN LADIHA

1242 E. 74th St.

GROCERIJA in MESNICA

Se lepo zahvaljuje za preteklo naklonjenost in se priporoča še za naprej in želi vsem skupaj vesel božič in zadovoljno novo leto.

ENdicott 4717

J. FAJDIGA

in

F. KLANCAR

SLOVENSKA PEKARIJA

v Slovenskem Narodnem Domu

6413 St. Clair Ave.

Za božične praznike kupite vaše potice, kolačke, pecivo in kruh v slovenski pekarni. Vesele božične praznike in srečno novo leto želiva Slovencem in Hrvatom.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem prijateljem in znancem želi

ANTON KOTNIK

7513 St. Clair Ave.

Slovenska točilnica najboljših legalnih likerjev, vina in najboljšo pivo ter okusen prigrizek.

Se topla priporočam za obilen obisk.

Vesele božične praznike in srečno in zadovoljno novo leto voščim vsem mojim prijateljem, znancem in sorodnikom.

Zahvaljujem se vsem za prijazno naklonjenost v tem letu. Upam, da vam bom tudi v bodoče v vašo popolno zadovoljnost mogel servirati z najboljšim vinom in pivom.

Pri nas se lahko počutite popolnoma domače.

FRANK KUŽNIK

3525 E. 81st St.

Kadar primerjate cene, primerjajte tudi kakovost!

LOUIS J. PRINCE

GROCERIJA 1209 Norwood Rd.

Vesele božične praznike in srečno novo leto!

Voščim vsem skupaj vesele božične praznike in srečno novo leto

in se topla priporočam.

James A. Slapnik ml.

FLORIST

6620 St. Clair Ave. HEnderson 8824

NEPOZABNA SI MI, DOMOVINA

(Nadaljevanje s 4 strani.)

poljub od sestre, ki odhaja od njih tako daleč proč.

Nisem hotela pokazati solz do zadnjega, toda v prsih me je tiščalo, da sem mislila, da

bo počilo srce ob pogledu na moja dva brata, tako žalostna. Brat Jože je sedel na klopu ob peči ter je prvi raztresel solze, mi pa za njim. Hitro smo se poslovili od brata Ludvika in družine ter strica Janeza, podali roke sosedom, potem pa v avto. Še enkrat sem

se ozrla nazaj na moj rojstni dom ter zaklicala: zbogom Blaževa hišica! Solze pa so zalivale moje oči vseskozi po vasi. Nikoli ne bom pozabila tistega dne. Dež je padal in zdelo se nam je, da vse joka z nami.

Popoldne smo prišli v Jurjevico in oba sva izgledala, kakor bi prišla od pogreba. Še štiri dni smo imeli do našega odhoda. Meni je bilo malo odleglo, toda čakalo je še hujske slovo. V petek 20. avgusta je bil naš zadnji dan doma. Vstali smo zgodaj in pospravljali naše stvari ter nosili kovčege na avto. Mati so sloneli pri oknu jokali in kričali: "Truge nosijo, pogledjte, truge nosijo!" Kako nam je bilo vsem hudo! Prišle so vse štiri sestre domov, da nam bodo napravile kaj za popotnico. Mica, nevesta, je valjala testo za štrudelj. Francka, sestra je pekla piškote, mati pohanje in kokoši ter vse to zalivala z solzami. Moj mož je prinesel zelenko slivovke ter napil kuharicam, rekoč, da bosta bolj pridni.

Mati, reva tako žalostna, je vzela kozarček z besedami: "Vem, da je ta zadnji in mi ga ne boš nikoli več dal!" On si je pa sam sebi korajžo delal ter rekel: "Oh, mati, še bomo prišli, še bomo veseli skupaj!"

Mene je že kar glava bolela od samega joka, zato sva šla pozdravit še par sosedov in poznanih po vasi. V hiši so bili vsi zbrani in so naju čakali. Pogled na mater nama je stisnil srce. Uboga žena, lazila je ko senca ter samo Lojzeta gledala. Koliko trpi materino srce, koliko trpi za svoje otroke in ko odrasejo, gredo po svetu. Polna hiša je bila sosedov in drugih. Kar ločiti se nismo mogli in vse vprek je jokalo. Mati pa niti solz ni imela več, samo vzdihovala je in nas skropila z blagoslovljeno vodo.

Pograbila sem otroka ter zbežala na avto. Lojzeta so pa kar držali v hiši, da se jim je komaj iztrgal. Mati so še enkrat pritekli k nam ter še avto poškopili z blagoslovljeno vodo. Odpeljali smo se. Zbogom, Jurjevica!

V Sodratici smo pobrali g. Drobnica, brat Jože nas je pa spremljal do Ljubljane. V Ratačah smo se poslovili od Jugoslavije in ko smo stopili na italijanska tla, se nam je takoj kolo pokvarilo. Sicer pa to ni bil prvi, ker smo jih imeli pet prej v Jugoslaviji. Ko smo se vozili čez Brenerski prelaz, 1.300 metrov visoko, sta naša zadnja dva kolesa pobrala dva želja, katera je moral izgubiti kak hribolazec. Dobro je bilo, da smo imeli še dva kolesa na razpolago, da jih ni bilo treba popravljati v dežju.

Ob desetih zvečer smo dospeli v Inomost, kjer nas je čakal brat France v gostilni pri Beli ovci. Tam smo prenočili in si drugi dan ogledali to lepo mesto. Leži globoko v dolini, okoli so pa same visoke gore, katere pokriva večer sneg. Na 22. avg. je zapadel nov sneg in je bilo zelo mraz. Videli smo hišo z zlato streho izza leta 1500, lepo franciškanško cerkev, v kateri po sredi stojijo bronasti kipi umrlih velikašev, med njimi tudi cesar Maksimilijan I.

Ko smo si vse ogledali, smo se odpravili zopet na pot. Brat France se je peljal z nami do Bregence, to je okrog 186 km od Inomosta. Tam ima stanovanje in krošnjari vse poletje, na zimo gre pa spet domov. Tam smo se poslovili z zadnjim domačinom. Ko je naš avto odpeljal, je še dolgo stal sredi ceste in mahal z robcem v pozdrav.

Ko so se nam solze posušile, je tudi sonce posijalo ter

Marija Kurik,
Cleveland, Ohio:

Z žarom nebeškim so zvezde odete

Z žarom nebeškim so zvezde odete, ki v noči božični na nebu gorijo, pa srca vsa naša z mirom prežete v spominih nazaj naj k domu hitijo.

Z nebeškim krilatcem domu si želimo, molili pristrčno nebeško bi Dete; k znanec ljubljnim nazaj hrepenimo, še hrani vse srce spomine nam svete.

Kot nekdanj zvonovi nocoj zazvonite, božične glasove naj slišimo vaše... Iskreni pozdravi k domu hitite, božične pozdrave vsi sprejmite naše.

Z žarom nebeškim so zvezde odete, ki v noči presrečni na nebu žarijo; so srca nam naša v ljubezni vnete, božični mir, srečo slehernem želijo.

nas spremljalo vse skozi. Petljali smo se mimo Bodenskega jezera. Mirna, modra voda, na njej polno malih čolničkov se je svitala ob zahajajočem soncu. Ob drugi strani jezera stoji pa krasne vile in hoteli za letovišcarje.

Zadnji visoki kraji na našem potovanju so bili v Predariskem in Schwarzwalden, zato smo se kar oddahnili, ko smo prišli v Nemčijo, kjer je največ sama planjava in lepe široke ceste. Prenočili smo v Tuttingen. Drugi dan, proti večeru, smo bili že na Francoskem, ter prenočili v Colomiers, odkoder je dobro uro vožnje do Pariza. Hoteli smo imeti dobro gorko večerjo, toda kako bi jo naročili. Gostilničarka je bila zelo prijazna ter nam je prinesla jedilni list. Gledali smo list, potem pa drugega, ker za nas je bilo vse pisanje francosko. Drobnic se okorajži in s prstom pokaže: to in to in to. Potem smo pa radovedno čakali, kaj smo si naročili.

Najprej smo dobili paradizničkovo juho, katere jaz ne maram, košček ledeno mrzle kokiš ter vsak po eno ribo Ripe! ki smo jih bili že tako siti na ladji. Noben ni dosti jedel, pa kaj smo hoteli, ko si pa nismo znali naročiti. Iz Amerike sem imel štiri salame za take slučaje, zato smo šli v hotel, kjer smo prenočevali. Lojze je kupil štruco kruha, kake tri jarde dolgo, g. Drobnic je nekje staknil vino, po 4 cente liter, pa smo imeli prav dobro domačo večerjo. Tako smo delali povsod po Franciji.

V Pariz smo dospeli ob osmih zjutraj. Izgledalo je kot na trgu tam za Ljubljano. Moški in ženske so porivali vozičke z zelenjavo in drugim živim, mesnice imajo kar zunaj in meso razstavljeno, da so se lepo muhe pasle po njem. Zašli smo na cesto, po kateri se je vozilo samo v eno smer. Vse je šlo proti nam in vse je grednjalo, dokler nas ni policaj poslal na drugo cesto.

Srečno smo se izmotali iz pariške mreže ulic in ob eni

popoldne smo bili že v Havrah, konec naše poti z avtom po Evropi. Najprej smo odpeljali avto na pomol, da ga bodo naložili na ladjo, ki je že čakala, da nas odpelje nazaj v našo novo domovino. Otrok sta naglas zavpila: "Glej-te jo, Normandie! zdaj gremo pa domov!" Vesela sta bila, da gresta domov. Gotovo nista slutila, da je tudi nam zaigralo srce ob misli, da bomo zopet kmalu videli zlato Ameriko.

V Havrah smo bili vse popoldne ter hodili po mestu. Prenočili smo v hotelu Normandie in za večerjo smo zopet imeli salamo in kruh, pa vino. Na 25. avgusta smo odridnili proti Ameriki. Predno smo stopili na ladjo, sem rekla mojima otrokoma, kakor je rekel pred 16. leti moj oče meni: "Še enkrat poskočita na suhi zemlji, morda ne bosta nikdar več tukaj." Tako sta tudi storila. Njima ni bilo dosti za deželo, katero sta pustila tam, pač pa sta se veselila svoje domovine Amerike.

Na ladji smo bili večinoma isti potniki kot takrat, ko smo potovali v Evropo, le par jih je bilo ostalo nekaj časa dlje.

Tako se je končala pot in naše počitnice. Dospeli smo srečno domov, se poprijeli dela še bolj z veseljem, ker uvideva sem, da je v Ameriki res najboljše. Človek si vedno domišlja, kako je bilo lepo, ko smo bili mladi in stari domovini. Res je, toda zdaj so drugi mladi in uživajo veselje, ki smo ga nekdanj mi.

Voščimo vsele božične praznike ter srečno in zdravo novo leto očetu in materi ter vsem bratom in sestram v Ribniški dolini, bratom Ludviku in Jožetu ter družinam in stricu Janezu v Begunjah — Malči in Louis Oswald iz Clevelanda.

VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE IN
SREČNO NOVO LETO ZELIMO
VSEM ODJEMALCEM

Priporočamo se vam za številan obisk naše trgovine.

Suhadolnik's
SHOE SHOP

6107 St. Clair Ave.

PRVA IN NAJVEČJA SLOVENSKA TRGOVINA S CVETLICAMI V CLEVELANDU

IGNAC SLAPNIK st.

Samo ena trgovina

Neveste in družice, naročite poročne šopke pri nas, pa se boste postavile, da bo kaj!

Se priporočamo cenjenemu občinstvu za obila naročila cvetlic za praznike. V zalogi imamo vsak čas najfinejše sveže cvetlice vsake vrste, kot tudi vsakovrstne umetne cvetlice. Prodajamo tudi cvetlice v posodah. Postrežba s cvetlicami pri pogrebi, porokah in drugih prilikah je prve vrste, in naše cene so vedno najnižje.

Se vljudno priporočamo in želimo vsem vesele božične praznike in srečno novo leto!

6102 St. Clair Ave. Henderson 1126

VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE IN SREČNO NOVO LETO ZELIM VSEM VOLIVCEM 23. VARDE

John M. Novak
COUNCILMAN 23. VARDE

ANTON MARTINČIČ

GROCERIJA in MESNICA

5919 Prosser Ave. Henderson 0982

Vesele božične praznike in srečno novo leto želimo vsem odjemalcem in prijateljem.

Najlepše se zahvaljujemo za naklonjenost v tekočem letu in se toplo priporočamo tudi za bodoče leto.

Anton Bartol

SLOVENSKA GROCERIJA

1425 E. 55th

Henderson 8154

Se toplo priporočam gospodinjam za nakup raznih potrebščin za praznike. Boste prav prijazno postreženi in dobili blago po nizkih cenah.

Želim vsem skupaj vesele božične praznike in srečno novo leto.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vam želi

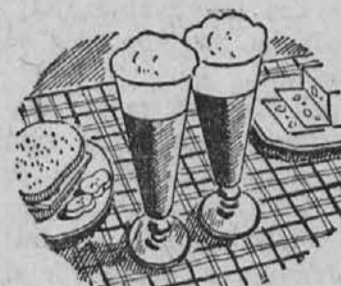
ANTON in JULIA MAROLT
GOSTILNA

1128 E. 71st St.

Pristni legalni likerji, dobra vina, 6% pivo in prigrizek.

Vsak petek pri nas ribja pečenka.

Se toplo priporočamo.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želijo

Francine's
Lingerie & Hosiery

1513 E. 55th St.

FRANCES GRDANC
MOLLIE BUDIC
lastnice

CLOVER DAIRY

SLOVENSKA MLEKARIJA

JOSEPH MEGLICH
lastnik

1003 E. 64th St.
Endicott 4228

Se zahvaljujemo rojakom za naklonjenost v tem letu in se priporočamo nadalje. Vesele božične praznike in srečno novo leto!

Vesele božične praznike in srečno novo leto voščim vsem svojim odjemalcem in prijateljem

D. LUSIN'S SOHIO SERVICE STATION

6002 St. Clair Ave.

Se priporoča, da ga obiščete kadar potrebujete gasolin ali olje za vaš avtomobil.

PETER MUKAVEC

Izvrstno 6% pivo, vino, cigare in cigarete. Se priporočam in želim vsem rojakom srečne božične praznike in zdravo novo leto.

1231 E. 61st St.

Ljudne sanje

Šele solnce je zbudilo gospoda Koprivo iz sna. Nekaj časa si je mel zaspane oči, čez čas pa se je glasno zasmejal. Nato je skočil iz postelje, se ozrl po ženi, ki je vsa radovedna zastrmela vanj, in planil v še silnejši smeh.

"Kaj pa ti je, da že spet noriš?" je Kopriva naposled vzkliknila, čeprav bi ga bila rajši ozmerjala, ker si je oblačil raztrgane nogavice.

Gospod Kopriva pa se je kar zvijal od smeha, se naposled vrgel na posteljo in brcal z nogami v zrak:

"Če bi vedela, kakšna neumnost se mi je sanjala! O, joj, kakšna neumnost!"

Zdaj je še žena planila iz postelje in nestrpno čakala, da ji mož pove in razloži — kakor običajno ob jutrih — svoje sanje, ki so bile vedno silno zanimive.

"No, povej že enkrat! Povej, kaj se boš tako napravljal!" je vzkliknila, vsa koprneča od radovednosti.

Gospod Kopriva se je zresnil, a takoj nato se je spet glasno zakrohotal. To pa je gospo Koprivo začelo jeziti; že je hotela Koprivi povedati nekaj resnih, a premislila si je in dejala s sladkim glasom, v katerem pa ni mogla zabrisati sledu naraščajoče nejevolje:

"Daj, no! Povej, kaj je bilo! Tudi meni se je sanjalo nekaj imenitnega. Takoj ti razodenem, samo povej najprej ti!"

"Ne povem," se je Kopriva še nekaj časa branil; ko pa to ni pomagalo in je bila Kopriva vedno bolj nasilna, jo je rezko zavrnil:

"Nič ti ne povem, ker si tako radovedna. Moram te oždraviti tvoje neznosne radovednosti, zaradi katere sem že toliko pretepel. Razumeš?"

"Dobro, pa ti ne skuham kave in pojdi lačen v urad!" se je Kopriva skujala in spet legla.

"Kakor hočeš, povem pa ne in ne, rajši se ustrelim!" je odvrnil Kopriva odločno in se začel oblačiti; toda zdaj pa zdaj se je še moral na glas nasmejati, tako da Koprivec le ni zdržalo v postelji. Brez besede je vstala, se oblekla, šla v kumino in pripravila prav dobro kavo, upajoč, da ji bo mož vendar-le razodel svoje skrivnostne sanje.

Kopriva se je medtem oblekel in prišel v kuhinjo:

"No, ženka, daj mi kavo! je dejal, ko je videl, da kava še ni pripravljena. "Mudi se mi v urad; zaradi teh neumnih sanj bom nazadnje še prepozen!"

Kopriva pa je gledala skozi okno, kakor da ga ni slišala. Ko je odločneje zahteval kavo, se je obrnila k njemu in ga jezno zavrnila:

"Ne dobiš je, dokler mi ne poveš, kaj se ti je sanjalo!"

Kopriva pa je tudi ostal trden:

"Ne povem, ker potem bi se moral ustreliti! Sicer pa mislim, da sem ti ljubši živ kakor mrtev," je nadaljeval smehljaje se in segel na štedilnik, da bi si sam nalil kavo.

Kopriva je srdita planila k njemu, ga sunila stran in zakričala:

"Če ne poveš, tudi kave ne boš pil!" Čez trenutek pa so se ji oči zalile s solzami. "Saj vem, kaj se ti je sanjalo, da si ne upaš povedati. Gotovo si mi bil v sanjah nezvest. Saj te poznam, kakšen si."

Med tem ko se je Kopriva pripravljala na maščevanje, je Kopriva zagrenjen sedel v uradu za pisalno mizo in žaloval za prijetno dišečo kavo, ki je ni popil. Sploh mu je bilo nekam sitno in nerodno. Zdelo se mu je, da so to tudi drugi opazili; celo predstojnik ga je ošinil nekajkrat z resnim pogledom. Sprva se je jezil na svojo ženo, pozneje pa je zmirom bolj spoznaval, da je vendar sam vsega kriv. Saj se mu vendar ni sanjalo nič takšnega; mirne duše bi bil lahko razodel ženi svoje sanje in ne bilo bi jutrnega spora in zdaj bi ne bil sredi dopoldneva še tešč. Kdaj bo šele obed? No, pa tedaj ji bom vse povedal, smejala se bova in vse bo dobro, je nazadnje sklenil.

"Kaj pa je danes z Vami gospod Kopriva? Že spet ste napravili pogreško. Poprimite se vendar z resnostjo dela, lahkomišljenih ljudi imam že tako dovolj!" ga je oštel njegov predstojnik, ko je bil Kopriva sredi najlepših misli o obedu in spravi z ženo.

Tako, zdaj se to. Po tolikih letih vestnega dela so me prištel med lahkomišelnje ljudi, si je Kopriva govoril že ves zmeden. Oh, te nesrečne sanje, zakaj jih le nisem razodel svoji ženi, zdaj se venomer vračajo in me ovirajo pri delu.

Ko je zazvonilo poldne, si je Kopriva globoko oddahnil in naglo odhitel domov, da razodene svoje sanje čimprej, ker sicer se utegne pripetiti še kaj hujšega.

Zatopljen v najlepše misli je pozvonil doma. Že je hotel veselo objeti ženo, toda ta se je takoj umaknila v sobo, ko mu je odprla vežna vrata. Kopriva je sicer stopil za njo toda Kopriva ga je ostro zavrnila:

"Pusti me! Na štedilniku te čaka obed. Lahko ga poješ s svojimi sanjami vred!"

Kaj naj bi zdaj storil ubogi Kopriva? Šel je v kuhinjo, da sam poobeduje, saj je bil že pošteno lačen. Najprej je treba spraviti želedec v red, potem pa bo že potolažil svojo ženo.

Toda silno se je začudil, ko je našel na štedilniku list in na njem napisano z velikimi črkami: Ženska stavka.

To mu je bilo preveč.

Obrnil je list in napisal na drugo stran: Danes je sicer prvega, a denarja ni, ker tudi moški stavkajo!

Nato je naglo odšel, stopil v oddaljeno gostilno in si naročil najboljši obed. Ko se je dodobra nasitil, si je dal prnesti še pol litra vina in nato še pol. Vse popoldne je sedel ob vinu in čedalje bolj pozabljal Koprivco, službo, sanje. Šele na noč se mu je posvetilo, da se mora vrniti k ženi, čeprav bo huda. Prav mило se mu je storilo, ko je začel razmišljati o tem, kako ga v tem času Kopriva, s katero sta živela dvajset let v miru in slogi, išče bogve kod. Naročil si je še pol prepečan, da je grešil, hudo grešil in pripravljen je bil na pokoro.

Ves omamljen od vina in težke vesti se je dvignil in počasi odtaval proti domu. Večkrat se je sicer nevarno opotekel, toda naposled je vendar otipal domačo hišo.

No, doma sem, zdaj bo konec tega strašnega dne in vse bo dobro, si je govoril, se povzpel po stopnicah in pozvonil. Dolgo je čakal, a vrata se niso odprla. Pozvonil je še enkrat, toda zaman.

Torej je odšla, je skoraj zahtel. Tako hudo sem se pre-

grešil! O, te nesrečne sanje! Vse bom popravil, tudi denarji bom dal, ves denar kakor navadno, samo naj pride, se je razjokal, sedeč na stopnicah pred vežnimi vrati.

Tedaj pa je zaslisl nad seboj mili glas svoje žene:

"Hvala Bogu, da te spet imam!" vzkliknila Kopriva in prišla Koprivo za roke. "Čeprav mi nočeš povedati svojih sanj, samo da si prišel."

"Takoj ti bom vse povedal, ljuba ženka," se je razveselil Kopriva. "Samo čakaj, najprej ti bom izročil denar!"

Dvignil se je in segel v žep po denarnico. Toda v tistem žepu, kamor jo je navadno shranjeval, je ni bilo. Nestrpno je začel iskati po ostalih žepih. Slekli si je plašč, suktnjo, a denarja ni bilo nikjer. Obupan se je spet sesedel na stopnice, se prijel z obema rokama za glavo in zajokal na glas:

(Pripovedka)

"Na meji pod gozdom strši. . . Stari Ferlan je moral imeti nekaj na vesti, kar ga teži še zdaj na onem svetu. . . Tako so menili prebivalci samotne gorske vasice.

"Bog mu daj nebesa!" so želeli svojemu mrtvemu sosedu. "Najbrž ni bilo kaj prav pri tisti nesrečni pravdi zaradi zemlje."

"Ali kaj govori?" so se plaho vpraševali.

"Vzdihuje," je vedel povedati Grebenc, postaven možak, ki je prikazen že večkrat videl. "Glas pa ni razločen."

Radovedni so bili, ali se prikazen premika. Nekateri so trdili, da stoji mirno kakor kip na oltarju.

"Sklanja in pripogiba se kakor človek, ki nekaj meri," je pravil Grebenc. "Ni pa nihče drugi kot rajni Ferlan, saj je sijala luna, ko sem šel mimo njega."

"Kdor bi ga nagovoril, bi ga morda rešil," so modrovali vaščani. Izkušeni Pelin je vedel, kako je treba začeti. "Vsak dobri duh Boga časti, ti pa, kaj potrebuješ?" Tako moramo govoriti z duhovi.

Grebenc si je zapomnil te besede. Nikomur ni omenil, kaj je sklenil v svojem sreću. Tri dni se je postil in četrto noč se je odpravil na mejo, ko je odbila enajsta ura. Nič ga ni bilo groza, ko je zagledal temno postavo, ki se je sklonila in spet vzravnila. Spoznal je starega Ferlana.

"Vsak dobri duh Boga časti," ga je nagovoril, čim se mu je približal. "Ti pa, kaj potrebuješ?"

Prikazen je spregovorila. Čulo se je kakor iz daljave: "Kdo si, ki mi hočeš pomagati?"

Povedal je svoje pravo ime in duh je nadaljeval svečano: "Poslalo te je usmiljenje, zakaj tisoč let že trpim in ko bo minilo tisočkrat tisoč stoletij, se večnost še ne bo pričela. . ."

"Kako dolgo bo še trajalo vaše trpljenje?" je vprašal sočutno.

"Dokler ne najdem rešilca. Ako si poslan od Boga, mi boš odprl nebesa. . ."

"Storil bom vse, kar bom mogel," se je častno zavzel.

"Tedaj prestavi tale mejnik za tri sežnje navzdol proti vasi. . ."

Grebenc je pomišljal: "Prestavljanje mejnikov je po zakonu prepovedano. . . Zemlja bo razkopana. . . Brez sledi ni mogoče kaj takega izvesti. . . Zares, nevarno opravilo. . ."

"Ne boj se, prijatelj! Med namá in med svetom leži ne-

"O, te sanje! Zjutraj sem se jim smejal, zdaj jih pa imam, zdaj jih pa imam! Do pičice so se uresničile. Vidiš, Kopriva, vse to se mi je sanjalo. Zbudim se, ti hočeš vedeti moje sanje, jaz ti jih pa ne povem. In potem vse, kakor se je danes zgodilo: brez kave v urad, predstojnikov opomin, obed v gostilni in nazadnje izguba denarja. Samo konec je bil srečnejši, denarnico si ti našla in jo prinesla. . ."

Kopriva je še pretresljiveje zajokal, tedaj pa ga je objela Kopriva in se zasmejala:

"Ljubi moj, glej, saj je tudi konec takšen, kakršen je bil v sanjah," in pomolela mu je denarnico pod nos.

Kopriva je ves blažen objel ženko in ji obljubil, da ne bo nikdar več zamolčal svojih sanj.

Anton Ingolič

lja ga je potegnila vase do polovice ter ga tesno objela.

"Zdaj sem rešen!" Na obrazu prikazni je zasijalo blaženstvo. "Pojdi domov in povej mojemu sinu, pa tudi drugim sosedom, kaj se je zgodilo."

Grebenc je ugovarjal: "Mladi Ferlan mi ne bo hotel verjeti. . ."

"Ferlan dobro ve, kaj sem mu naročil, preden sem umrl. Pa mi ni hotel pomagati."

Duh je bil izginil, kakor bi bil ugasnil svetilko.

Mejnik je bil drugi dan res prestavljen za tri sežnje. Sosed, ki je po krivici izgubil zemljo, je prejel povračilo. Duh se ni od takrat več prikazal.

MIR LJUDEM

Sveta noč skrivnostno sanja, angel mir ljudem oznanja; v hlevcu blizu Betlehema mati Detece objema.

Sveta noč — bežijo sence, zvezde zbirajo se v vence, raj se čudežno odpira, zbor krilatecv bajno svira.

Sveta noč skrivnostno sanja, angel se nad zibko klanja. Blagoslavlja rajsko Dete, Vse, ki v Njem so volje svete. Soteščan.

(Pripovedka)

Na travniku pod Sotesko je še danes udrtnina, ki je pa že delno zasuta. Nekdaj je bilo na tem kraju globoko brezno, kjer je ponoči strašilo. Stari Lesjak je srečal tukaj neznanca v lepi črni obleki. Voščil mu je dober večer ter ga vprašal, koliko je ura. "Jaz nikdar ne vem, koliko je ura," je odgovoril s čudno odmevajočim glasom in izginil v temo.

Ponoči se je čulo iz brezna obupno klicanje. Marsikdo, ki je šel mimo, se je pogljal v beg in tresčil doma ob vrata. Škrjanec iz Soteske pa je bil korenjak za tri enake. Prav nič ga ni pogrelo, ko je prišel neke noči mimo brezna in slišal iz globine: "Pomagajte!"

"Ali si noter padel?" Mož se je pogumno ustavljal. "Pa ne moreš venkaj?"

"Ne morem," je ječalo nekje v globočini.

"Kdo pa si?" se ni bal vprašati. Spomnil se je zgodbe, katero je čul že tolikokrat. Pred davnimi leti tu še ni bilo brezna. Udrlo se je šele pod jezdecem, ki je prijezdil po dolini nekega temnega večera. Samo obupen krik, pa ni bilo več ne konja ne jezdeca, oba je pogoltnila zemlja.

Stal je na robu brezna in čakal odgovora. "Ako ne moreš venkaj, ti pomagam." Škrjanec ga je imel tisto noč pod kapo.

"Pomagaj! Sezi globoko, kar moreš in me potegni iz jame." Mož je iztegnil svojo krepko desnico. Tedaj ga je spreletela groza. Roka, katere se je dotaknil, je bila trda in mrzla. Nekaj silno težkega se je oklenilo njegove roke. Čudno, da ni omahnil v globino.

Senca, katero je potegnil iz

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem gostom in prijateljem želi

GEORGE TUREK

SLOVENSKA GOSTILNA in RESTAVRACIJA

16011 Waterloo Rd.

Najfinejši legalni likerji, pristna vina in najboljše pivo. Lepe in prostorne dvorane za svatbe, društvene seje, prireditve, party itd.

SLOVENSKA TRGOVINA Z ŽELEZNINO, VSEM ORODJE IN NAJBOLJŠO BARVO.

JIM SEPIC

16009 Waterloo Rd.

Član Progressivne trgovske zveze

Želi vsem rojakom vesele božične praznike in srečno novo leto v toplem priporočilu nadaljne naklonjenosti v slučaju potrebe.

PRESKRIBITE SI PREM OG!

V gorki in udobni sobi so prazniki veliko prijetnejši, kakor pa da človek prezeba v mrzli zimi in mrzlih prostorih.

Mi imamo najboljši premog vseh vrst. Pokličite nas po telefonu, da vam ga pripeljemo.

Pri našem slovenskem podjetju v Clevelandu dobite najnižje cene za dobro blago.

BLISS COAL CO.

22290 St. Clair Ave. Tel. KEnmore 0808

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem rojakom.

MIDLAND DAIRY

SLOVENSKA MLEKARNA

682 E. 162d St.

FRANK PETROVČIČ, lastnik

želi vsem svojim odjemalcem in prijateljem vesele božične praznike in srečno novo leto.

Če hočete dobro in okusno mleko, postanite še danes naš odjemalec.

FRANK J. KRAMER

SLOVENSKA MESNICA in GROCERIJA

15454 Calcutta Ave.

Želi vsem svojim odjemalcem, prijateljem in znancem veseli božič in srečno novo leto.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem odjemalcem in prijateljem želi

JOHN MAVSAR

Slovenska grocerija, mesnica in konfekcijska trgovina.

23751 St. Clair Ave., Euclid, O.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem našim klientom in prijateljicam iz srca želi

MARGIE'S BEAUTY SHOPPE

MARJORIE A. KRANZ, poslovođkinja

Najfinejša dela za dame po najnižjih cenah. 15706 Holmes Ave.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želi vsem prijateljem in znancem

JOHN DANE

SLOVENSKI BRIVEC

15614 Waterloo Rd.

AMERISKA DOMOVINA

AMERICAN IN SPIRIT FOREIGN
IN LANGUAGE ONLY

AMERICAN HOME

SLOVENIAN MORNING
DAILY NEWSPAPER

NO. 297 — PART III.

CLEVELAND, OHIO, TUESDAY MORNING, DECEMBER 20, 1938

LETO XLI. — VOL. XLI.

Mary Hudolin,
Cleveland, O.

Neutolažljivo hrepenenje, da bi zopet videla preljubo mamico, drage sestre in prelepe domače kraje, me je privedlo do sklepa, da sem odločila za obisk v staro domovino. Prvega aprila se napotim k zastopniku Mr. A. Kollandru vprašati, ako je še mogoče, da bi dospela domov za velikonočne praznike. Malo se nasmehne, pa pravi: "Ako se znaš kaj hitro opraviti, lahko, ker 6. aprila odpluje ladja Queen Mary iz New Yorka." Velja! Brez mene ne bo odšla.

Ker je bilo ravno prvega aprila, so vsi mislili, da se norčujem, kar verjeti niso hoteli, da res grem. Kakor načete, sem rekla in hitela spravljam vse potrebno za pot. Dne 5. aprila se že odpeljemo na postajo v spremstvu mnogih sorodnikov in prijateljev. Dne

itd. Moje srce je kar vriskalo od veselja, da se tako naglo bližamo zaželjenemu cilju.

V Parizu smo prenočili, zjutraj pa zopet na vlak, kateri nas bo pripeljal prav na slovensko zemljo. Nekaj krasnega je bila zadnja noč, ko smo se vozili po bivši Avstriji. Čisto modro nebo, tisočere zvezdice, vrhovi snežnikov so se blešketali v luninem svitu. Vsaka, najmanjša gorska koba je okrašena z venci in zastavami v počast Hitlerju. Še visoko vrh snežnikov so žareli njegovi električni znaki. Kar čudili smo se, kako so vse to napravili. Na postajah so godbe igrale krasne nemške valčke. Na videz je bilo vse v veselju, a kako je bilo pa ljudem v srcih?

V sredo zjutraj ob sedmih se ustavimo na Jesenicah. Ka-

nočne počitnice. Poleg mene se vsede dijakinja. Malo jo opazujem, potem pa vprašam, kam se pelja. Pove mi, da v Sodražico. Potem tudi ona mene vpraša, kam se peljam. Povem, ji da tudi v Sodražico. Potem jo malo natančneje pogledam: "Ti si pa Levstkova, kaj ne, nečakinja dr. Franca Trdana, ki je bil na obisku v Ameriki?"

Na postaji v Zlebiču je čakal brat dr. Trdana, ki je prišel po šolarje. Ker ni bilo drugega voza v bližini, pa še našo prtljago in nas naloži. Malo sem se bala, da se vse skupaj ne prevrne pod cesto. Pa so mi zatrtili, da se vsak dan tako vozijo, pa se niso še nikdar prevrnili.

Še nekaj hitro smo se ustavili pred našo hišo. Hitro skočim z voza, pa v hišo. Toda vrata so bila zaklenjena. Grem na dvorišče in zagledam sestro Ivanko, ki se je ravno napravljala, da bo prašiče krmila. Še danes ne vem, če so takrat dobili večerjo ali ne. Sestra začne vpiti na vse grlo: "Jej, Mary, Mary je prišla! Zakaj pa nisi pisala, da prideš?" Povedala sem ji, da sem jih hotela presenetiti in videti, kaj delajo, ko ni mehe doma.

"Kje so pa mama?" jo vprašam. "Še na polju!" Hitro stečem v hišo ter pregledam vse kote, če je kaj dosti spreminjenega, odkar mene ni bilo doma. Pa že zakliče Ivanka iz kuhinje, da gre mama. Z vrta se prav lepo vidi steza, po kateri je prihajala mama z najmlajšo hčerko Zinko. Vsa je bila videti utrujena od naporenega dela na polju. Jaz pa se spravim na dvorišče in začnem hitro pobirati "žehtjo" ki se je sušila. Mama so se že precej približali hiši, pa opazijo, da to ni Ivanka, ki pobira perilo. Pa ugibljejo: morda je prišla Francka domov. Ne, tudi ona ni. Najbrže bo Lojzka, nak, ta tudi ni. Pridejo malo bližje in si pravijo, jej, kaj pa če je Mary?

Takrat se nisem mogla pa več premagati, stečem k nji in ji zakličem: "Po dolgih dvanajstih letih sem zopet pri Tebi, moja ljuba mamica!"

Srečni, nepozabni trenutki! Zinka se nekaj boječe drži bolj od strani. Saj ko sem bila odšla z doma, je bila komaj dve leti stara.

"Me kaj poznaš?" jo vprašam.

"Seveda vas!" Na, ta je pa lepa, da bi me sestra vikala. No, pa sva bili kmalu veliki prijateljici. Kadar je prišla od kje s polja, me je vedno razveselila z šopkom cvetlic, jagod, malin, lešnikov itd. Si bila že pridna, Zinka!

Prihiteli so sesedje, saj vsak rad izve kaj od svojcev. Kako veselji in hvaležni so bili, kateri so dobili kaj za pirhe. V Ameriki se lažje pogrši kak dolar, doma pa tako prav pride vsak najmanjši dar. Z solznimi očmi so se zahvaljevali rekoč, kako skrbni in dobri so njih sorodniki, da jih ne pozabijo. Ako kateri ne more poslati, naj vsaj piše. Tudi pisma so veseli, samo da vedo, kako se godi njih dragim v tujini. Napačna je misel čes, ako ne morem poslati, pa še pisal ne bom.

Drugi dan, na veliki četrtek, sva šli z mamo v cerkev. Kako srečni sva bili obe. Kako

sem hvaležna Bogu, da mi je dal čakati te srečne ure. Zalostna pa je bila pot na kopalnišče, kjer počiva moj oče Frank Hudolin že 13 let. Ker sem bila odšla kmalu po njegovi smrti v Ameriko, sem si kar nehote domišljala, da bom tudi njega še našla doma pri ostalih svojcih. Sedaj sem pa morala priznati bridko resnico, da sem hotela varati samo sebe in da morem obiskati le njegov grob. Počivaj v miru, ljubi oče, Naj Ti bo dobri Bog obilen plačnik za ves Tvoj trud in delo.

Poleg očetovega groba počiva moja stara mati Franciška Nosan roj. Oblak. Ko sem odhajala v Ameriko, so rekli: "Mene vem, da ne boš več videla. Poišči moj dom na kopalnišču, kadar se vrneš." In res, dve leti po mojem odhodu so mirno v Gospodu zaspali v 86. letu starosti. Koliko lepih spominov se mi je obudilo na dobro mater. Upam, da se enkrat zopet vidiva nad zvezdami.

Velika sobota! Kako milo zvonovi vabijo k vstajenju. Dekleta se veselo odpravljajo, da ponesejo velikonočni žegen. Godba igra, ljudstvo prihaja od blizu in daleč, da počasti od smrti vstalega Zveličarja. Kamor se ozrem, sami znanci in prijatelji, ki te veselo pozdravljajo na desno in levo. V cerkvi se pa oglašajo veličastna pesem: Zveličar naš je vstal iz groba.

Na velikonočno nedeljo ob štirih zjutraj se odpravi članstvo Prosvetnega društva k Novi Stifiti in tudi midve s sestro greva. Malo je bilo bolj hladno, pa nič zato. Pri hitri hoji in veselem petju malokdo misli na mrz. Za vse tiste, ki ste se pripravili v molitev pri Mariji, sem prav lepo molila zanje in jo prosila, da bi tudi vi sami mogli čimprej

MRS. IVANKA HUDOLIN iz Sodražice, mati Mary Hudolinove, ki je tako lepo napisala o svojem bivanju v stari domovini.

priiti na to lepo božjo pot. Domov sta prišli tudi moji sestra, Francka z možem in Lojzka, da je bila res najbolj srečna velika noč za našo družino.

Na velikonočni ponedeljek so vprizorili igro "Domen," pri kateri je sodelovala v vlogi matere tudi moja sestra. Tudi jaz sem šla z veseljem v dvorano, v kateri sem tudi jaz preživela mnogo lepih uric kot bivša Orlica pri telovadbi, drami, gospodinjskem tečaju itd. Sami lepi spomini so se vrstili pred mojimi očmi.

Drugi dan se napotim peš čez hribe in doline k mojim sestram, katerim sem hotela vrniti obisk. Koliko veselja, ko stopam po znanih stezicah in uživam krasoto narave. Ka-

mor se oko ozre, povsod se mi svet odpre. Najprej sem se ustavila pri Turkovih v Robu. Po dobri malci, s katero mi je postregla sestra Francka in kratkem počitku, katerega sem prav potrebovala po pet urni hoji, si ogledam njih trgovino. Ker se na denar še nisem dobro razumela, je prinesel svak Ivan več drobiža, pa sem dobro preštudirala tiste "nežice," "kovače" in drugo. Tisti dan je močno snežilo in krasen je bil pogled na bele snežinke, ki so padale med zelenim smrekovim drevjem. Kar od okna nisem mogla odveselja, da vidim zopet doma zimo.

V četrtek sem se odpravila na Purkarče k teti Ani Strle in sestri Lojzki. Tam sem se spravila kar na peč in med veselimi kramljanjem in dobrim prigrizkom so urce kar hitro bežale.

V soboto se odpeljem na Bled, da obiščem še eno sestro, katere še nisem videla. Ko sem odhajala v Ameriko, je bila učenka meščanske šole v Šmihelu, sedaj je bila pa sestra Anuncijata DND, učiteljica otroškega vrta na Bledu. Bog ve, če se bova poznali? Sedaj je bila vrsta na meni, da sem bila v zadregi, kako naj jo nazivljam. Pa je bilo vse dobro in strah pred častito sestro je izginil prvo minuto. Pri njej sem preživela krasne dni in se navžila blejskih krasot. Potem sem jo še štirikrat obiskala ter sem ostajala kar cele tedne pri nji.

Od tam sem napravila več izletov v okolico, na Vrbo, rojstni kraj pesnika Prešerna, v Vintgar itd. Ko sva s tovarišico stopali po soteski v Vintgarju, je rekla: "Toliko krasot še nisem videla, ampak na sodni dan pa ne bi bila rada tukaj, ko se bo rušilo vse to velikansko gorovje in skalovje."

Pred par leti sem bila sprejela od uprave "Glasnika" za nagrado krasno sliko Marije Pomagaj. Odtokrat sem vedno želela, da ji vrnem obisk. In res sem bila tako srečna, da sem bila trikrat na Brezjah pri Mariji. Samo do Bohinjskega jezera nisem mogla priti. Večkrat smo se bili odpravili, pa nas je vselej kaj zmotilo. Zadnje nedelje še enkrat poskusim. Iz Bleda se odpeljemo z motornim kolesom po krasni cesti v romantično pokrajino. V Bohinjski Bistrici se ustavimo. Sofer pokliče še svojega prijatelja dr. Lojzeta, ki se takoj odpravi z nami. Še nekaj kilometrov, pa bomo pri tako opevanem Bohinjskem jezeru. Prehitro sem se veselila sreče in delala račun brez krčmarja. Kar na lepem se ustavi naš motor in nikamor ga niso mogli spraviti. Tudi "dohtar" ni mogel pogruntati, kakšna bolezen se ga je prijela. Kaj naj storimo? Ne kaže drugače, da gremo peš do Bohinja, odtam pa z vlakom do Bleda. To je bila edina nezgoda na vsem mojem potovanju, pa še to ni bilo nič hudega. Vseeno smo videli lepe kraje in se dobro zabavali.

Ljubi maj, krasni maj, kako nebeško lep je. Drevje vse odedo v snežnobe cvetje, vrtovi polni modrih spominčic, livade pa kar posute z belimi šmarnicami. Moj najljubši izprehod je bil na planine trgati šmarnice. Po grmevju so

prepevale ljubke ptičke, v bukovju se je oglašala kukovica. Jaz sem pa vsa vesela in srečna trgala cvetje za majniški oltar. Tudi sestrici na Bled sem jih bila poslala s pripombo: cvetoči pozdrav z domačih planin! Pozneje je rekla, da bi jo z ničemer bolj ne razveselila.

Obiskala sem bila starše moje drage prijateljice Josephine Klančar v Zakraju pri Blokah. Ata so ravno brali Ameriško Domovino. Ampak to ti je res "zakraj," ker sem ga komaj našla.

Na Rači sem se bila ustavila pri Domen Tomazinovi materi, v Ponikvah pri J. Malovičevih, starih Mrs. Tomazin. Tam sem si ogledala zdravstveni dom za ostarele in onemogle ljudi. Letos so začeli graditi še svetišče Gospe zdravja. Mnogo ljudi pride tu sem na počitnice, ker je prav prijazen in miren kraj s čistim, gozdnim zrakom.

Ustavila sem se tudi v Vel. Laščah, na Mali in Veliki Slivici, kjer je zgodovinska cerkev iz turških časov. Na pragu še danes pozna odtis podkve turškega konja, katerega je

veselja in petja po poti. Začetek je bil z sv. mašo na prostem, potem so se vrstili pa lepi govori, telovadba in nazadnje pa prosta zabava. Lep dan je bil to med slovensko mladino.

Tudi zeleno Štajersko sem si hotela ogledati. V Mariboru sem se oglasila pri Bizjakovih, sestri Frank Verbiča. Prijazna družina mi je razkazovala zanimivosti mesta. Posebno krasen je park in kopalnišče ob Dravi.

Ko sem se vračala, sem našla ljubljanski gl. kolodvor ves v zastavah. Tisti danso bili pripeljali iz Rima truplo mučenca sv. Andreja Bobole, rodom Poljaka. Deli so truplo v cerkev sv. Jožefa, zvečer ga je pa ogromna množica spremljala nazaj na kolodvor, odkoder so ga odpeljali na Poljsko.

Velike priprav se so vršile med mladino za mednarodni mladinski tabor v Ljubljani, ki se je vršil od 26. do 29. junija pod pokroviteljstvom kralja Petra II. Osebnost se je udeležil tabora namestnik knez Pavle. Veliki stadion je množica napolnila do zadnjega kotička in z radostnimi vzkliki

PLEVICE

Slika je vzeta pri vasi Purkarče pri Robu. Plevice so dve sestri in teta od dopisnice tega članka.

hotel spraviti jezdec v cerkev, pa ni hotel dlje ko do praga. V Dobropoljah se je vršila lepa slovesnost, blagoslovitev vogelnega kamna za bodoči Jakličev dom. Jaklič, slovenski pisatelj, je bil tam doma. Bil je vzoren krščanski učitelj in vzgojitelj. Njemu v počast hočejo zgraditi dom, v katerem se bo vzgajala mladina v krščanskem duhu.

Pri sv. Gregorju so bili napravili lepo uspelo telovadno akademijo. Najbolj se mi je dopadla simbolična vaja deklet v narodni noši, katero so imenovali "Slovenka sem." To bi bilo nekaj lepega za naše vežbalne krožke od Slovenske ženske zveze. Lepa je bila tudi članska vaja z spremljevanjem petja "Mi smo pogumni tvoji mornarji."

Na binkoštno nedeljo sem se odpeljali z velikim avtom v Stari trg pri Ložu na prosvetni tabor. To vam je bilo

je pozdravljala tisočero mladino, katera je proizvajala lepe telovadne vaje v sijajnih novih krojih. Tudi narodnih noš je bilo dosti, med tem sem bila, seveda, tudi jaz.

Zelo mi je bilo žal, da niso naše sestre Amerikanke dospele pravčasno, da bi videli, kako navdušeno deluje mladina in kakšne velike manifestacije prireja.

Na 10. julija je bilo pa zopet nekaj posebnega, namreč nova maša g. Ivana Janeža. Dekleta so hitele plesti vence, fantje so pa postavljali mlaje. Vsa fara se je radovala, ker je Gospod izbral iz naše fare delavca za svoj vinograd. Tudi jaz sem prav pridno pomagala pri venci in krašenju cerkve. Dosti je bilo dela, a ob pogledu na dogotovljeno delo smo bile zadovoljne, da nam je tako lepo uspelo. Povabljen sem bila za tovarišično (Dalje na 2. strani.)

KOSCI

Kosci na Sinoval nad Sodražico. V sredi pa grabljica čaka, da bo mešala pokošeno travo.

PRI KOLOVRATU

Marija Tomazin iz Rače pri Vel. Laščah; mati Damjana Tomazina iz Clevelanda. Mati so stari 80 let, pa je še čvrsta in prsti ji spretno sučejo predivo.

6. aprila, ravno opoldne, je zaplavala po širokem oceanu krasna ladja Queen Mary. Kako lep je bil pogled na pisano množico, katera je ostala za nami na pomolu.

Čeprav sem se podala na pot čisto sama, pa sem takoj dobila izvrstno družbo, da je bilo potovanje prav prijetno. Morje je bilo precej viharo, pa smo vseeno srečno prišli čez. Na 11. aprila smo zapustili ladjo. Z vlakom smo se vozili proti Parizu. Travniki in polja so že zeleneli in vse je bilo v spomladnem cvetju: trobentice, vijolice, cvetoči grm

ko milo lepo se sliši slovenska govornica na domači zemlji. Kar verjeti nisem mogla, da sem bila še pred sedmimi dnevi v Clevelandu, sedaj pa že na prekrasni gorenjski zemlji. Ob pol devetih smo bili pa že v Ljubljani. Hitro uredim glede prtljage in ker je bilo še nekaj ur časa, obiščem nekaj znancev. Ob pol dveh sem bila že zopet na vlak. Vsaka minuta se mi je zdela kot debela ura dolga, ker bi že rada zagledala domači trg Sodražico. Na kolodvoru je bilo jako živahno in veselo, ker so dijaki odhajali na veliko-

SENO NAKLADAJO

Za Hudolinovo hišo v Sodražici so prav pridni pri nalaganju sena. Tretja od desne so Hudolinova mama.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vam želita

FRANK in PAULINA ZEFRIN

8101 Aetna Rd.
SLOVENSKA GOSTILNA

Pivo, vino, mehke pijače.
Vsak petek ribja pečenka.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želi vsem odjemalcem in prijateljem ter se topla priporoča

ANTON ZELEZNIK

SLOVENSKA
MLEKARNA

1368 E. 53d St.
HEnderson 6653

Vesele božične praznike in srečno novo leto odjemalcem in prijateljem želita

FRANK POJE in SIN

Krojačnica in čistilnica oblek.
Iz trpežnega blaga obleke po meri doma izgotovljene

631 E. 185th St.
KEnmore 4720

Vesele božične praznike in srečno novo leto želita vsem gostom in prijateljem

JOHN in ANGELA KLAUS

SLOVENSKA GOSTILNA in RESTAVRACIJA

641 E. 185th St. KEnmore 5033

Najfinejši likerji, pristna vina in izborna domača kuhinja.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem odjemalcem in prijateljem želi

JOSEPH PERME

SLOVENSKI KROJAC

15515 Waterloo Rd.

Najfinejša izdelane obleke, trpežno blago in domače delo od \$20.00 naprej.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem gostom, prijateljem in znancem želi

FRANK MOČILNIKAR

SLOVENSKA GOSTILNA in RESTAVRACIJA

837 E. 185th St.

Pozabite skrbi, bodite veseli, stopite v našo gostilno in našli boste vedno zabavo, veselje in prijazno družbo. Najfinejši likerji, dobro pivo in okusen prigrizek.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želi vsem svojim klientom

LUDWIG SANABOR

SLOVENSKI BRIVEC

15801 Waterloo Rd.

Frank Opaškar, St.,
Cleveland, O.

Zelo čuden pogreb

Zares čuden pogreb se je vršil nekje v moravski fari. O tem dogodku sem slišal od drugih, zato ne morem garantirati, da je čisto resničen. Nekaj je pa le moralo biti, drugače bi ljudje ne govorili o tem.

V Moravski lepi dolini sta živela dva zidarja, ki sta bila znana po vsej fari kot dobra delavca. Vedno sta skupaj delala in ljudje so rekli, kar naredita ta dva, je gotovo trdno in dobro narejeno.

Delala sta skupaj, pa tudi popivala sta skupaj. Ljudje so rekli, da sta dobra delavca, pa tudi dobra pivca. Sicer pa ni sta bila ob iz istega kraja doma, eden je bil prišel od drugod, in sta se pri delu spoznala ter postala nerazdružljiva prijatelja. Tudi hiše sta si bila postavila skupaj. Eden teh zidarjev je imel kos zemlje, pa jo je dal polovico drugemu, da si je tam postavil svojo hišo.

Ljudje so jima hitro dali imena in sicer so enemu rekli "Pri zgorenjem," drugemu pa "Pri spodnjem." Eden je bil Janez, drugi Matevž. Ljudi so si večkrat rekli, kdo da jim bo delal, kadar bosta ta dva umrla. Pa smrt ne vpraša, kdo bo delal, ko ti umreš.

Tako se je zgodilo, da se je bil Janez prehladil in je moral ostati v postelji. Matevž je bil pri njem noč in dan. Sklical je vse žene, ki so se razumele na domača zdravila, pa vse skupaj ni nič pomagalo. Janez je umrl ravno dva dni pred božičem.

Eni so godrnjali, češ, zakaj da je umrl ravno pozimi, ko je tako težko kopati grob. Drugi so pa rekli, da poleti sploh ne bi imel časa umreti, ko je toliko dela. Pozimi zidarji bolj malo delajo in imajo več časa za umiranje.

Pa naj bo to že tako ali tako, Janez je bil mrtev in treba ga je bilo pokopati. Spadal je k podružnični cerkvi, ki je bila oddaljena več kot eno uro od farne cerkve. Dan po božiču je bil pogreb. Dva sta naprej odkopavala sneg, za njima so pa štirje nesli krsto. Za pogrebom je šlo dosti ljudi, saj so ga vsi imeli radi. Eni ženski so naložili v cekar tudi kruh in žganje za pogrebe, ker pot je bila težavna v hrib po snegu.

Ko so prišli pogrebci nekako na pol pota, postavijo krsto na zemljo. Eni sedejo nanjo, drugi pa stojijo okrog. Vsak je dobil nekaj kruha in žganja. Ko se okrepejajo, vstanejo in eden reče: "Molimo tukaj, ker po poti ne moremo." In glej čudo! ko pogrebci stojijo in molijo, pa zdrkne krsta z Janezom po strmih stehi nizdol. Pogrebece prevzame strah in groza, ko gledajo, kam drvi krsta. Na prvem ovinku se krsta zaleti v grmovje in se ob štoru deske razlete, Janez se pa postavi pokonci v grmovju.

Pogrebece prevzame ob pogledu na pokonci stoječega mrliča tak strah, da ne vedo, kaj bi počeli. Bežati niso mogli, ker je bil prevelik sneg pred njimi, nazaj pa niso hoteli, ker bi morali mimo mrliča. Pa se ojujaci njegov prijatelj Matevž in reče: "V dolini tihi."

Nekaj krasnega so doma poletni večeri, ko se sliši fantovsko petje in vriskanje. Vse tako romantično, da človek pozabi na vse skrbi.

Potem sem sklenila, da bom ostala eno nedeljo doma v Sodražici. Domov so prišle moje sestre in jaz sem začela pripovedovati od Amerike, domači so pripovedovali pa o doma-

nesli mrliča k večnemu počitku.

Tako so pokopavali Janeza, najboljšega zidarja v Moravski fari. Naj počiva v miru. Kot zidar se je že pozabil, toda dogodek o pogrebu pa še ne. Še danes se govori v zimskih večerih pri peči o tem čudnem pogrebu.

LEPI DNEVI

(Nadaljevanje s 1. strani)

co pri novi maši in sem se prav rada odzvala. Kako vabljivo je, ko zadoni večno lepa pesem "Novomašnik bod pozdravljen." Novomašnik je sodrnik dobra poznane Mary Otoničar.

Za 17. julija so odločili izlet pevskega in dramskega kluba iz Roba, h kateremu spadajo moje sestre. Seve, tudi jaz sem morala z njimi. Navsezgodaj zjutraj se naložimo na velik avto, pevci, harmonike, tamburice. Torej že lahko nganete, da nam ni bilo dolg čas. Najprej smo se ustavili na Zaplazu pri Čatežu, sloveči božji poti, kjer smo se udeležili sv. maše. Od tam smo se odpeljali v Malo Loko, kjer je znana državna gospodinj-ska šola. Č. sestre so nam radevolje razkazale zanimivosti njih šole. Ogleдали smo si Novo mesto, Črnomelj, Matliko in končno dospemo do našega cilja v Semič. Tam sem obiskala Ano Jakša, mater od Mrs. Ane Bandj in njene sestre. Tu se mi je tako dopadlo, da sem šla pozneje še enkrat, ko je bilo grozdje zrelo. Imajo namreč lepe vinograde, kar je nekaj novega zame grozdje trgati ali brati, ker pri nas v Sodražici ni vinogradov. V Sodražici in sploh Ribniški dolini izdelujejo raznovrstno suho robo in so že kar pravi umetniki za izdelavo raznih igrač, spominkov, rešet, škafov. Rada sem jih opazovala, kako hitro jim gre delo izpod rok. Posebno pri škarfarijih sem se prav rada ustavila. Kaj me je pa zanimalo, delo ali delavec, pa sami uganite, če hočete in če vam kaj mar.

Lepega sobotnega dne smo se odpeljali po beli cesti v Loški potok. Bilo je sedaj prvič, da sem bila tam. Se mi je prav dopadlo. Prijateljica, trgovka Mici Zbačnik nam je prav dobro postregla. Sploh, kamor prideš, napravijo kar celo gostijo. Potočani morajo biti posebno veseli ljudje, ker so skoro vsi noč veselo vriskali in prepevali, da še na spanje ni bilo misliti. Najbolj se mi je dopadla pesem "V dolini tihi."

Nekaj krasnega so doma poletni večeri, ko se sliši fantovsko petje in vriskanje. Vse tako romantično, da človek pozabi na vse skrbi.

Potem sem sklenila, da bom ostala eno nedeljo doma v Sodražici. Domov so prišle moje sestre in jaz sem začela pripovedovati od Amerike, domači so pripovedovali pa o doma-

čih razmerah. Naša Zinka je rekla, da je bilo tisto nedeljo prav prijetno pri nas.

Prijateljica me povabi, naj grem z njo v Skofjo Loko, kjer se vrše duhovne vaje. Visoko gori na gradu smo stanovale. Grad ima obširne vrtove in stoletne lipe dajejo hladno senco. Svež zrak, tiho-ta, mir, vse to tako blagodejno vpliva na človeka, da se lahko odpočije telesno in duševno. Vse prenovljene smo se vračale po štirih dneh zopet domov.

V Smihelu pri Novem mestu sem prisostvovala slovesnosti redovne preobleke. Šestnajst mladih deklet je dalo slovo svetu, zapustilo starše in vse ter se odzvalo klicu Gospodovem. Kako pomembni in ganljivi so ti obredi.

Ogledala sem si tudi ljubljanski velesjem, kjer sem videla mnogo zanimivih stvari, tudi ribniške robe ni manjkalo in tudi ameriške ledenice Frigidaire so bile razstavljen. Pa so bile drage, od 16 do 17 tisočakov ali "jurčkov." Najbolj sem bila presenečena, ko sem zaslišala angleško pesem "Rose in Your Hair," katero sem slišala na radiu. Večkrat sem slišala na radiu petje Josephine Lausche in Mary Udovich; igrali so seve plošče.

Večkrat sem srečala kako Amerikanko in tudi pri nas se jih je več ustavilo. Mama je bila prav posebno vesela ge. Albine Novak, urednice Zarje, ker pozna njeno mamo. Seznanila se je tudi z go. Marie Prislana, gl. predsednico SZZ in več drugih članic SZZ. Naša mama sploh rada govori o Ameriki, čeprav je že dolgo, odkar je odšla domov. Prav vesela sem bila, ko je prišla iz Clevelanda moja draga prijateljica Mary Gornik, da sva skupaj preživeli nekaj lepih dni.

Da pa ne boste mislili, da sem okrog hodila, se moram pohvaliti, da sem prav pridno delala na polju in travnikih, okopavala, kosila, grabla, žela. Pa še kako hitra sem bila, kaj ne, mama? Še proso sem šla met. Fantje in dekleta so veselo prepevali, gospodinja je prinesla pa dober povečerk. Potem se je oglasila še harmonika in zavrteli smo, da je vse v kraj letelo.

V sreči in veselju so hitro, prehitro potekali dnevi. Treba se je bilo vrniti. Z lastovkami sem bila prišla, z njimi naj tudi odidem. Tisočkrat Bog plačaj mami, sestricam, mnogim prijateljem, posebno Frančetu in Vilgotu, ki sta me vozila z motornim kolesom, da sem lahko obiskala več ljudi in več krajev. Mnogo ste se trudili, da ste napravili moje bivanje doma čim prijetnejše. Mislim, da tako veselih in prijetnih domačih počitnic ni imel nihče drugi kot jaz. Niti eno minuto ni bilo časa za dolg čas po Ameriki, čeprav sem bila skoro šest mesecev doma.

Zadnji večer so fantje zapeli v slovo lepe poslovilne pesmi, med njimi nad vse ganljivo "Hišica očetova, Bog živi te," katera melodije mi še danes zvone po ušesih.

Odšla sem. . . Čeprav sem se vozila po tujih deželah, pa me slovensko cvetje: nageljček, roženkraut in rožmarin, podano mi na ljubljanskem kolodvoru, spominja, da odhajam od dragih, ljubljenskih src. Čeprav sem daleč od vas, v mojem rojstnem mestu Clevelandu, pa so moje misli vedno pri Tebi, moja dobra mamica in pri vas, dragi domači. Ločitev je pač usoda, svidenje je pa naše upanje.

Končno želim vsem sodrnikom, skupaj in vsakemu posebej, da bi vas božje Detece osrečilo na sveto božično noč s tihim mirom in svetonočnim blagoslovom. Sprejmite iskreno božične pozdrave.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem prijateljem in znancem želi

ACME DRY CLEANING

FRANK JUREČIČ,

672 E. 152d St.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem odjemalcem želi

JOSEPH KAPLER

SLOVENSKA GROCERIJA in MESNICA

952 E. 207th St.

KEnmore 0920-J

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem skupaj želi

JOSEPH KERN

GASOLINSKA POSTAJA

Blue Sunoco Gas in olje. Vsa postrežba za avtomobile. Razvažalec ledu in premoga.

351 E. 156th St., vogal Arcade Ave.

Član Progresivne trgovske zveze.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem odjemalcem in prijateljem želi

FRANK KEPIC

14301 Sylvia Ave.

Vedno sveža grocerija, najboljša meso in nizke cene.

JOSEPH PIŠKUR

SLOVENSKA GROCERIJA in MESNICA

16801 Waterloo Rd.

Tel. KEnmore 3170

Želi vsem odjemalcem, prijateljem in znancem vesele božične praznike in srečno novo leto.

Naše blago je vedno sveže in po najnižjih cenah.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem odjemalcem in prijateljem želi

GROVEWOOD BAKERY

Lastnica MARY HABJAN

17203 Grovewood Ave.

Vedno sveži kruh, pecivo in slaščice.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želi odjemalcem in prijateljem

FRANK LAVRICH

15601 Holmes Ave.

KONFEKCIJSKA TRGOVINA

KOMIN'S PHARMACY

Prva slovenska lekarna v Clevelandu
JOHN KOMIN, lastnik

6430 St. Clair Ave., vogal Addison Rd.

želi vesele božične praznike in srečno novo leto vsem odjemalcem.

ANTON ANZLOVAR

6202 St. Clair Ave.

SLOVENSKA MODNA TRGOVINA

za
ZENE in DEKLETA, MOSKE in FANTE

Izberite si pri nas lepo zimsko suknjo.
Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem!

LOUIS LAUTIZAR

1195 E. 71st St.

HEnderson 0675

GROCERIJA in MESNICA

Vesele božične praznike in srečno novo leto želim vsem odjemalcem in prijateljem ter se topla priporočam še za bodoče.

John Dolčič,
Girard, O.

Moj prvi božič v novi domovini

Spomini se mi obujajo nazaj na čas pred 18. leti, ko sem prvokrat obhajal ta najlepši in pomenljivi praznik v tej naši novi domovini. Na dan 30. novembra sem se poslovil z ljubeznijo v srcu od naše prelepe slovenske zemlje, iz prijazne vasice Črnuče pri Ljubljani. Težka je bila ločitev od družine, od staršev, brata, sester in prijateljev. Toda mi kazalo drugače. Se ena solza se mi je utrla na sredi črnuškega mostu. Tu se mi je zdelo, da me opominja kristalno čista Sava, naj v tujini ne pozabim naših lepih narodnih običajev ter naj jih s ponosom kot zaveden slovenski sin ponesev v daljni svet.

Se enkrat sem z mostu zaklical: zbogom mati domovina, ki si mi dala prvi košček kruha. Vedno te bom nosil kot zaklad v svojem srcu, dokler bo bilo v meni slovensko srce. Se en pogled na mogočno Šmarno goru in na Črnuško vas, pa tje preko Kamniških planin, potem sem se začel pa kot v sanjah pomikati proti kolodvoru.

Ko sem prišel do vasi Stožice, sem se ustavil pri gospodu, ki je bil v pokoju in je maševal v cerkvi v Stožicah. Prosil sem ga, naj za moje dolgo potovanje daruje nekaj sv. maša, da bom srečno dospel do cilja. Dal mi je svoj blagoslov in mnogo tolažilnih besed, za katere sem mu še danes hvaležen.

Na kolodvoru sem dobil mnogo drugih potnikov, ki so tudi potovali v Ameriko. Ni bilo dolgo, pa smo postali kot stari znanci. Mlada gospodična, ki je sedaj, če se ne motim, gospa Rus, zastopnica Francoske linije, mi je izročila kuverto, v kateri so bile vse potrebne listine za potovanje zame in za druge potnike. Tako sem postal kot nekak voditelj te skupine, čeprav sam nisem imel nobenega pojma o potovanju.

Pride čas odhoda. Vlak za brizga, še enkrat smo z rosnimi očmi zaklicali: zbogom naša prestolnica bela Ljubljana in naš nikdar pozabljeni rojstni kraj in odpeljali smo se. Mrak je polagoma pričel zagrinjati lepoto naše slovenske zemlje. Solza nam je zdrknila po obrazu pri misli, da ne bo dolgo, ko bomo z domače zemlje v tujini.

Sprevodnik nas je opozoril, da se bomo kmalu ustavili v zadnjem mestu naše dežele, v Mariboru, prestolici zelene Štajerske. Tukaj smo morali čakati kake tri ure na drug vlak. Železniški promet po vojni je bil namreč še zelo slabo urejen. Nestrpno smo sedeli v čakalnici in čakali na vlak. Ko bi bilo vsaj podnevi, da bi si šli ogledat mesto. Drug drugega smo bodrili, da pridemo vsaj za božične praznike v Ameriko, kjer bomo pri znancih obhajali božične praznike. No, končno smo sedli na vlak

in ob treh zjutraj smo bili že v Gradcu. Tukaj smo zopet čakali kake tri ure na drug vlak. Proti večeru smo se pripeljali do Brucka ob Muri, kjer smo morali vsi izstopiti in čakati na drug vlak. To je bilo že blizu Leobna.

Ker smo bili vsi lačni, sem peljal vso skupino v kolodvorsko restavracijo. Tem nam natakar pove, da pač lahko dobimo juho in meso, kruha se pa za noben denar ne more dobiti. Bilo pa je nekaj žen in deklet v naši skupini, ki so nam priskočile na pomoč z okusno potico. Že tam sem sklenil, da bom v Švici nakupil kruha za vso skupino, kajti brez kruha nobena jed ne diši in tudi ne zaleže.

Vso noč smo morali čakati na vlak. Jaz sem za silo lomil nemščino, da sem spraševal za to in ono. Tukaj smo dobili za en dolar 400 avstrijskih kron in konjaka se je dobilo za tiste kronce ko vode. S tem smo si delali poguma, da smo bili vsaj na videz nekoliko korajžni, a v srcu nam je bilo tužno.

Železnica nam je dala poseben voz in v tem smo čakali, da so nas priklopili k vlaku. Drugo jutro smo izstopili v Inomostu na Tirolskem. Bilo je zgodaj zjutraj in gosta megla je ležala nad pokrajino. Tukaj smo dobili nekaj zajtrka in potem smo nadaljevali pot do Buchsa v Švici. Tukaj nas je pozdravil zastopnik linije, g. Romelj, kateremu sem izročil vse naše listine. Najprej sem ga vprašal, če imajo v Švici kaj kruha. Da ga je dovolj tukaj, je rekel. Preiskali so nas radi kake morebitne golazni, pa ni bilo nič sitnosti, saj Slovenec je vedno snažen in čist.

Po preiskavi smo šli v hotel na večerjo in prenočišče. Denar je bil tukaj zelo drag in dobili smo samo pet frankov za en dolar. Za večerjo in prenočišče smo plačali po tri franka.

Zjutraj smo odrnili naprej in še isti dan dospeli v Basel. Po poti smo občudovali lepoto te krasne švicarske dežele, katero je Bog tako bogato obdaril z naravnimi lepotami. Tukaj nas je pozdravila gospa Romelj, ki je zastopala parobrodno črto. Bila je prav tako prijazna kot njen soprog v Buchsu. Povedala nam je pa, da ne bomo mogli naprej več dni, ker so vsi parniki prenapolnjeni. Tako smo stali tam tri dni in šele četrty dan smo se odpeljali proti Parizu. Vožnja po Franciji je bila tudi zelo zanimiva. V Parizu smo se ustavili le za nekaj ur in se odpeljali proti Cherbourgu. Tukaj smo pa morali zopet čakati šest dni na parnik Imperator. Nastanili smo se v mali restavraciji, kjer smo dobili hrano in stanovanje za 16 frankov na dan, za dolar smo dobivali po 26 frankov. Restavracija sta vodila dva brata, še

mlada. Eden teh je bil v svetovni vojni in vsak večer nam je pripovedoval o grozotah vojne, katere se je udeležil na belgijski fronti. Končno je pa le prišel dan odhoda, kar je bilo že skrajni čas. Od doma smo bili že 14 dni, pa nismo še skoro nikamor prišli. Razumese, da smo postali že kar malodušni.

Ob enajstih dopoldne smo se vkrcali na ogromno ladjo in na 20. decembra zvečer smo zagledali boginjto svobode v newyorškem pristanišču. Pa nismo smeli naprej še tri dni, sam ne vem kajaj. Tretji dan so nas z malimi čolni prepeljali na Ellis Island na preiskavo, za zadostimo zakonom naše nove domovine. Vsi smo bili priznani, da smemo naprej. Dobili smo nekake številke, katere smo si pripeli na suknje.

Bili smo vsi srečni, ko smo se vsedli v krasne železniške voze. Sedaj se nam je izpolnila srčna želja in končno bomo le dospeli na naš cilj. V duhu sem se zahvalil božji Previdnosti, da sem srečno dospel na suho zemljo in da sem končno na svobodnih ameriških tleh.

Od vse skupine nas je bilo v vlaku samo še pet rojakov, ki smo vsi potovali v eno državo, v Pennsylvanijo. Vsi očarani smo bili nad udobnostjo na ameriških vlakih, česar nisemo bili vajeni v stari domovini.

V Altoona, Pa. pove sprevodnik mojim sopotnikom, da morajo izstopiti ter jim je pobrajal vozne listke s klobukov. Poslovil sem se od njih. Bili so doma iz Doljne vasi pri Logatcu. Podali smo si desnice, v upanju, da se še kdaj vidimo v življenju.

Potem je tudi name kmalu prišla vrsta, da mi je sprevodnik povedal v nemščini, da je prihodnja postaja Irvin, Pa., kjer bom moral izstopiti. Sreča zame je bila, da je bil sprevodnik nemške narodnosti, ker sicer bi me bilo zelo skrbelo, kako in kam. Mož je bil zelo prijazen in mi je celo pomagal znositi prtljago iz vlaka.

Vlak oddrda naprej, jaz se pa na postaji ogledujem na vse strani, kam bi se obrnil. Naslov sem sicer imel do enega daljnih sorodnikov in sicer na Valentin Zajc, Irvin, Pa., ki je bil doma iz Zgor. Zdobrovo pri Dev. Mar. v Polju. Ves zalušen gledam okrog sebe in premišlujem, kako bi prišel na ta naslov. Sveti večer se približuje, pa sem sam v daljnem tujem svetu. Spominim se na domači kraj, kjer sedijo naši dragi zdaj pri goriki peči in se gotovo pogovarjajo o meni, pa ne vedo, kako sem sam v daljni tujini, ko niti ne vem, kje bom prenočeval. Zatopim se v svetotajstvene božične trenutke, katere sem tako srečen prživiljal v stari domovini.

Kar nankrat nekdo položi težko roko na mojo ramo. Zdrznem se in se ozrem. Pred seboj vidim orjaškega stražnika, ki me nekaj sprašuje. Ker ga nisem razumel, mu tudi odgovoril nisem, a mu pomolim naslov od Tineta Zajca. Stražnik si ogleda naslov, potem me pa odpelje do čuvaja, ki je zapiral zatvornice preko ceste. Ta čuvaj je bil pohabljen, imel

je samo eno roko. Ta mi v poljsčini pove, da pozna Tineta, ki da dela v premogorovu in da živi kakih deset minut od postaje. Pokliče malega fantka in mu naroči, naj me pelje na Tinetov naslov. Kar po slovensko sem se zahvalil stražniku in čuvaju za njiju prijaznost. Nista me sicer razumela, pa najbrže sta vedela, kaj bi rad rekel.

Tudi dečko, moj vodnik, je bil poljske narodnosti in sem ga razumel sem pa tje kako besedo. Pripelje me do male lesene hišice in pove, da sem na cilju. Fantku dam nekaj drobiža in se mu zahvalim. Hišica je bila skromna, stisnjena med dvema gričema, da se ni videlo drugam kot v nebo. Prtljago položim poleg vrat in potrkam. Iz hiše se zasliši osoren ženski glas, ob spremljevanju prilične kletvice, da me je kar zasukalo. Vrata odpre postarna ženica in jaz ji kar po domače povem, da bi rad videl Tineta Zajca, katerega sorodnik sem. Ženica se je opravičila nad svojo osornostjo, ker je mislila, da sili v hišo državni agent, ki stiče za opojno pijačo.

Povabi me v hišo in pove, da bom kar tukaj lahko stanoval in delal pri enem njenih sinov, ki ima lasten premogorov. O Tinetu se ni nič kaj povoljno izrazila. Rekla je, da je poročil njeno hčer, s katero se pa nič kaj ne razumeta. Doma je bila nekje iz Dolenskega in se je pisala Hren. Takoj je prinesla namizo pijače, potice in drugih jedi. Takoj sem se dobro počutil in si mislil, da bom prebil sveti večer vendar v pošte-

ni slovenski hiši, moje misli bodo pa plavale daleč tje čez morje.

Ženica mi je prigovarjala, naj se kar domačega naredim in jem. Bil sem ji zelo hvaležen za njeno prijaznost in še danes sem jih hvaležen za lep sprejem, čeprav blaga ženica že počiva v hladni zemlji.

Kmalu potem jo primaha Tine domov. Bil je zamazan, saj je prišel z dela iz premo-

govora. Bil je črn kot pri nas dimnikarji, na čepici je imel pa svetiljko. Tudi on je bil presenečen nad mojim obiskom, saj se mu niti sanjalo ni, da bi prišel. Prvo njegovo vprašanje je bilo po materi, ki je takrat še živela in po ostalih sorodnikih. Potem se je pa preoblekel in mi nato rekel, da bom zdaj pa z njim obhajal božične praznike in sicer ves teden.

Najprej je prinesel nekaj pijače, potem mi je pa eno igril na harmoniko. Bil je izvrsten godec. Toda tega, kar sem želel, nisem dočakal, namreč domačnosti svetega večera. Vprašal sem Tineta, kje da imajo jaslice. Tine mi pove, da se s tako rečjo ne peča več. Gospodinja mi pa pravi, naj grem k njenemu sinu Tonetu, kjer bom videl jaslice in bo-

(Dalje na 4. strani)

ZAHVALA GOSTOM IN ŠPORTNIKOM

Najlepše se zahvaljujem vsem športnikom, kegljačem in kegljačkam za obilen poset na kegljišču, kakor tudi obilnim gostom in prijateljem za obisk gostilniških prostorov v tekočem letu.

Toplo se priporočam v bodoče, ker sem prepričan, da bom prihodnje leto lahko radi moderno opremljenih prostorov, kegljišča in gostilne najboljše postregel.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem prijateljem in gostom želi

JOSEPH POZELNIK
LASTNIK

moderno zgrajenega kegljišča, gostilne in restavrant z najboljšo postrežbo.

15721 WATERLOO RD.

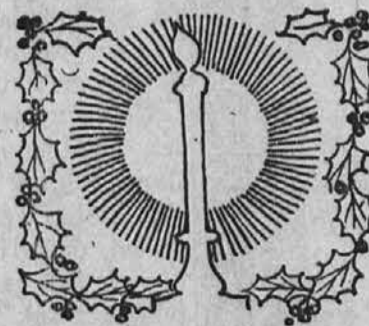
Drenik's Beverage Co.

razvažaja najboljšo pivo

ERIN BREW
OLD SHAY ALE
VIENNA STYLE PIVO IN ALE

Vljudno se priporočamo vsem slovenskim in hrvatskim gostilničarjem, kakor tudi društvam in posameznikom v Clevelandu in okolici za naročila pive pri prireditvah in piknikih. Hitra postrežba!

Podpirajte domače podjetje, ker s tem boste podprli sami sebe.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem našim odjemalcem, prijateljem in znancem v toplem priporočilu velike naklonjenosti v prihodnjem letu.

23776 ST. CLAIR AVE., EUCLID, O.

Kenmore 2739

Kenmore 2430

Vesele božične praznike in srečno novo leto želi naša
tvrdka vsem svojim prijateljem in klientom.

Se priporočamo

Haffner's Insurance Agency

6106 St. Clair Ave.

JOHN BRESKVAR

A. HAFFNER

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem gostom, prijateljem in znancem širom Amerike in stare domovine želita

MR. in MRS. JOSEPH PLEVNİK

BRIDGE TAVERN

694 E. 152d St.

Izborna restavracija, izvrstna kuhinja, legalna vina, žganje in pivo.

Vsa najboljša postrežba posetnikom Clevelanda.

RAZVESELITE SVOJCE!

Velika izbira in zaloga najtrpežnih čevljev, moderno krojene ženske obleke, fini in moderni moški klobuki, srjace in ovrtnice.

Velika zaloga moškega, ženskega in otroškega perila. Blago na yarde. Cene nizke in blago najboljše.

ANTON OGRIN

Slovenski delavski dom
15333 Waterloo Rd.

GREETINGS

Vesele božične praznike

in

srečno novo leto

želi vsem Slovencem in Hrvatom

JOHN O. McWILLIAMS

OKRAJNI INŽENIR

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem odjemalcem in prijateljem želita

FRANK in ALBINA VESEL

Vedno sveže in doma presušeno meso najboljše kvalitete. — Vsa grocerija po najnižjih cenah.

787 E. 185th St.

KEEnmore 2765

Popolna zaloga božičnih daril, cigar, cigaret, mehke pijače, sladoled, razglednice, Shelf Groceries.

Se toplo priporočam in želim vsem skupaj vesel božič in srečno novo leto.

PERKO'S

6304 St. Clair Ave.
poleg St. Clair kopaljšča

Veseli božič in srečno novo leto želi

KUHL HARDWARE

17218 Grovewood Ave., vogal 173. cesta

Velika izbira železnine, orodja, barv in drugih hišnih potrebščin.

Mary Modrian,
Cleveland, O.

**pomini iz življenja ob 25-letnici
mojega bivanja v Ameriki**

Dne 24. oktobra leta 1913 sva se jaz in moja pokojna hči Angela pripravljali za odhod v daljno Ameriko. Prijatelji in sosedi so naju zadnji dan ves čas obiskovali in izpraševanja ni bilo ne konca ne kraja, kakor če naju nič ne skrbi iti na morje in če se ne bojiva morskih viharjev, in kaj ako bi se ravno ta parnik, s katerim bova midve potovali, potopil. Ker je iz našega kraja jako malo ljudi v Ameriki, zato se ljudstvo tem bolj zanima za vsakega, ki ide na to daljno pot.

Moja hči, kateri ni bilo takrat še niti šestnajst let, si je vbila v glavo, da hoče iti za fantom, ki si ga je izvolila. Zaman je bilo vse prigovarjanje in odvrčanje od nas vseh, da je še premlada, da naj si ga izbije z glave, in da sploh ne ve, kaj je zakon. Toliko časa je prosila svojega očeta, da se je končno vdal in dovolil. Seveda, ne da bi šla sama. Rekel je, da moram tudi jaz iti, ker je bila še pol otrok in naju je skrbelo, da bi se ji kaj zalega zgodilo. Njen fant je bil tukaj že par mesecev in ji je vsak teden dvakrat ali trikrat pisal, da mora priti za njim. Tako sva se odločili.

Jaz in mož sva se dogovorila, da bom tu prosila dovoljenje za babiški posel in da če bi tistega dobila, bi prišla vsa družina za menoj. Ker pa je ravno tisti čas izšla postava, da mora vsaka babica znati angleško čitati in pisati, mi je bilo nemogoče dobiti pravice. Obljubila pa sem, da ako ne dobim dovoljenja za ta posel, da bom šla nazaj v stari kraj.

Bila je nedelja 15. novembra 1913, ko smo izstopile na collinwoodski postaji jaz, moja hči, Francka Plevnikova in še en moški, katerega pa nisimo potem več videle. Sprevodnik nam je še rekel v slovo, no, sedaj si pa pomagajte, kakor veste in znate.

Pa smo šle do Saranac Rd. Vstopimo se sredi ceste in gledamo kam bi se podale. Okorajžim se jaz in stopim v pisarno premogarske družbe ter vprašam po nemško, kje je kak hotel, da bi se dobilo prenočišče. Tam je bila neka žena, ki nas je toliko razumela, da je poslala sina z nami, ki nas je peljal na naš naslov, ki smo ga imele s seboj.

Ki smo danes v minilo polnih 25 let, četrto stoletja, pa nas še danes vidim tam na Saranac Rd. Dolgo je od tega, vsakovrstni doživljaji so minili in čas je šel naprej. Vsak začetek je težak in tudi tukaj je bilo težko dobiti delo takrat.

Prišli sva sem in ko sem videla, kako je, sem seveda sklenila, da se v kratkem vrnem. Le denarja mi je nekoliko primanjkovalo, pa sem šla delat v neko pralnico v Collinwoodu, da si prislužim, kar mi je manjkalo.

V tistem času pa sem prejela pismo, čigar vsebina me je zadela kot strela iz jasnega — v stari domovini mi je umrl mož. Dobil je pljučnico in bilo je po njem v treh dneh. Lahko si vsak misli, kako mi je bilo. Mislija sem, da bom ob pamet. Ni mi šlo v glavo, da bi to mogla biti resnica. Saj je bil še tako mlad, in bil je tako čil in zdrav, ko sva odhajali z doma. Ko sva usodnega dne dobili pismo s črnim robom, ga nobena nikakor ni hotela odpreti, ker to sva vedeli, da je nekdo umrl — ali kdo? Potem se je vseeno opogumila Angela in ga je odprla. Ko sva zvedeli trpko resnico, sem

zgubila zavest. . . . Kdo bi si bil takrat tudi mislil, da bo tudi ona tako kmalu šla za njim! Naj vama bo blag spomin, draga moja ljubljena. . . .

Naj omenim, da ko sva bili gotovi za odhod, se nikakor nisva mogli ločiti, kakor da bi slutili, da nje več ne vidimo. Dne 25. oktobra je parnik Belvedere odplul iz Trsta. Bil je tako slabo opremljen, da se mi še danes stadi, ko se zmislim, čeprav je že 25 let minilo. Še živini bi bil človek kaj boljšega privoščil. Tudi viharji so bili na morju in kot so mi nekega jutra povedali, bi se bila kmalu zgodila velika nesreča. Delavci so baje zaspali in malo je manjkalo, da niso kotli eksplodirali. Pri vsem trpljenju — ker jaz sem bila zelo bolna na morju — pa smo vseeno imeli tudi nekoliko zabave. Med potniki smo namreč imeli človeka, ki je bil 28 let, oziroma, od svojega rojstva, oblečen kot ženska. Rečeno je bilo, da je bila temu njegova mati kriva. Imela je enajst fantov in se je zaklela, še predno je bil on rojen, da če bo zopet fant, da ga bo, dokler bo živa, v žensko obleko opravljal, in tako so ga tudi za Marijo krstili, tako silno si je žena želela hčere. Ker je bil velik in poleg tega tudi pokrit s starokrajsko ruto, je bil tako smešen, da se nam je zdel kot kakšna pustna šema. Čevlje je imel gotovo št. 12 tukajšnje mere. Trpel je tudi dosti, ker je spal med nami, ker takrat še ni bilo kabin v tretjem razredu in smo bile same ženske v velikem prostoru. Moral se je vsak dan briti. Seveda je imel vso posteljo izdelano, da ga nismo mogle videti. Poljakinje so ga klicale "muski." Kar pa nas je še najbolj zanimalo, je bilo to, da je imel lepe dolge rmenne lase v kite spleteno. Neke kočevarice so ga spletele in mu delale vsakovrstne frizure in seveda imele dosti zabave pri tem. Ime mu je bilo "Micka." Meni se je ta čudna Micka smilila in sem ga večasih kaj spraševala, misleč si, naj je sirota, ko "ji" je narava dala tako nerodne oblike in obraz. Imel pa je, kakor so povedali, okrog tri tisoč goldinarjev v krilu zašitih in smo ga imeli za jako bogatega. Ko smo dospeli v New York, pa so ga vzeli na vizit ter pronajdli, da je "Micka" moškega spola. Sprva so mislili, da je mogoče kaj nepostavnega napravil, ko pa so videli njegove lase, so ga ostrigili, preoblekli ter poslali nazaj v stari kraj. Tam so ga prekrstili iz Micke v Jožeta, kakor je šel k vojakom in je bil tudi v vojni. Prišel je zdrav domov in se oženil. Sedaj ima že kopicico otrok. To mi je sam povedal pred 18 leti, ko sem zvedela, da dela v neki pivovarni v Ljubljani in sem ga iz radovednosti ša obiskat. Ko sem mu povedala, kje smo bili skupaj, ga je rdečica občila in se je jako začudil, da sem že prišla v stari kraj na obisk. Rekel je tudi, kako rad bi bil ostal v Ameriki, pa kako so se ljudje čudili, ko je prišel nazaj tako fest fant, ker celo sosede so ves čas mislili, da je ženska.

Mnogo smo sedeli skupaj na parniku in se pogovarjali in ugibali o naši bodočnosti — kaj bomo vse doživeli v Ameriki in kdo bo bolj napredoval. Da bi bil mogel človek takrat raztrgati zagrinjalo bodočnosti, bi bil vse drugače ukrenil. Sredi morja bi se bili vrnili nazaj, pa bi bila hči še danes

živa in zdrava in bolje bi bilo za obe. Največja sreča na svetu je čista vest. Moj pokojni oče so mi rekli, predno so umrli: "Hči moja, nikdar v življenju ne stori krivice nobenemu človeku in ne škode, pa boš ravno tako lahko umrla kakor jaz, ko bo prišla tvoja ura. . ." Tega sem se vedno držala in ni mi žal. Dosti krivice so mi že drugi storili, toda sama imam lahko vest.

Torej, naj nadaljujem s spomini.

Po moževi smrti sem se namenila ostati tukaj in si prigraniti čim več mogoče denarja. Bila sem dve leti vdova, ko me je neki dan moj sedanjí mož vprašal, če ga vzamem. Dobil da je pismo, da mu je v starem kraju žena umrla in vprašanje, kaj naj naredi z denarjem, ki sta ga imela na neki banki v Ljubljani. Pozneje je prišlo na dan, da je bila vse to izmišljotina. Žena, ki je bila zelo vdana alkoholu, je dobila človeka, ki je pisal zanjo, da je umrla, in da naj pošlje na njeno sestro tisto skrivno ime, ki ga je dal na banki, ko je denar vložil. Ker ni znala, kako bi prišla do tistega denarja, si je izmislila to zvijačo. Seveda, midva, nič hudega sluteč, sva se poročila. Pismo o njeni smrti je pri-

MOJ PRVI BOŽIČ V NOVI DOMOVINI

(Nadaljevanje s 3. strani)
zično drevesce. Pa vzame Tine harmoniko in greva k Tonetu, ki je imel udobno zidano hišo. Tam me Tine predstavi in pove, da sem pravkar prišel iz stare domovine. Vsi so bili zelo gostoljubni napram meni in so mi razkazali bogato obloženo božično drevo in jaslice. Bil sem ginjen do solz, ko sem se ob tem pogledu spomnil na svoj rojstni dom.

To je bil moj prvi božični večer v tej novi domovini. Pri tem božičnem drevescu sem izrazil in srcu iskreno željo, da bi mi božično Dete pomagalo na novi poti mojega življenja, da bi mogel tudi jaz kdaj, kot ta družina, obhajati v svojem lastnem domu srečen božični večer.

Ko se je bližala ura polnočiči, pravi Tone, da je zdaj čas k polnočnici. Vsi skupaj smo se podali v cerkev, ki je bila sicer lesena, vendar zame imenitna kot največja katedrala. Tukaj sem iskreno molil za srečo v tej domovini, ki sem si jo izbral za svojo novo domovino.

Danes obhajam 18. božič v tej novi domovini. Hvaležen sem Bogu za vse, kar sem dosegel in želja mi je bila izpolnjena, da v krogu svoje družine lahko slavim rojstvo Gospodovo, kot ga je moj prvi božični večer v tej deželi obhajala Hrenova družina v Irvin, Pa. Ako te vrstice dosežejo njih ali Tineta, naj vedo, da še danes nisem pozabil tistega večera in še danes sem jim hvaležen za tisti res lep večer. V resnici nam tukaj ne pojo božični zvonovi in ne slišimo tiste božje besede v materinščini, kot jo slišijo naši bratje in sestre v naši rodni grudi, pa kljub temu se bomo tudi mi spominjali na božični večer v duhu tistih lepih detinskih let, ko smo šli s starši k polnočnici, ko so nam svetle mogočje baklje, z neba so nam pa migljale srebrne zvezdice.

Končno prosim tudi našega dušnega pastirja, prevzv. nadškofa dr. Gregorija Rožmana, da bi se tudi on na nas spominjal ob tretji obletnici, kot je bil kot gost naše naselbine. Ravno tako se bomo spominjali mi Vas, kajti pozabiti Vas ne moremo. Sprejmite vsi skupaj mojo skromno željo, da bi vsi skupaj z radostjo in veseljem praznovali božične praznike in nastopili novo leto z upanjem na boljše bodočnost.

MARTIN in MARY KOŽAR

GOSTILNA

689 E. 200th St.

želim vsem svojim prijateljem in znancem vesele božične praznike in srečno novo leto. Priporočata se za obisk.

Pri nas dobite vedno fina jedila in izborno pijačo. Vsak petek Fish Fry in vsako soboto igra dobra godba.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem odjemalcem in prijateljem želi

ANTON BARAGA

WINERY
15322 Waterloo Rd.

Velika zaloga najfinejših doma izprežanih vin. Zalagamo s pristno kapljico naše gostilne, narodne domove ter prodajamo vsevrstno vino na drobno. Kozarec dobrega vina vse naredi srečnega in veselega. V iskreni zahvali velike naklonjenosti v tekočem letu se toplo priporočam za poslugo naše izborne kapljice v letu 1939.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem gostom in prijateljem želi

MIKE VRANEŽA

SLOVENSKA GOSTILNA in RESTAVRACIJA

17105 Grovewood Ave.

Najfinejši likerji, vina in pivo. — Postrežba vokusnih jedilih. — Postrežba točna in cene nizke.

Veseli božič in srečno novo leto želi vsem klijentom in prijateljem

DANIEL STAKICH

15813 Waterloo Rd.

Zavarovalnina proti požaru, nesrečam in nezgodam. Posredovanje pri prodaji hiš in zemljišč. Naše posle izvršujemo z vso natančnostjo, točnostjo po željah onega, ki se na nas obrne.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem odjemalcem, prijateljem in znancem želi

ANTON GUBANC

Slovenska modna trgovina s polno zalogo perila, blaga in obleke.

BLAGO TRPEZNO CENE NIZKE

16725 Waterloo Rd.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem odjemalcem in prijateljem želi

COLLINWOOD BAKERY

JOHN ZALLAR, lastnik

16006 Waterloo Rd.

Najfinejše in okusno pripravljeno pecivo. Vedno sveži in priznani najboljši kruh. Cenjenim rojakom in trgovcem se najlepše zahvaljujem ter se tudi za prihodnje leto toplo priporočam.

ANTON PETKOVSEK

SLOVENSKA GOSTILNA
965 Addison Rd. ENdicott 4893

ŽGANJE -:- PIVO -:- VINO

Vesele božične praznike in srečno novo leto želim odjemalcem in prijateljem

Frances Dolinar,
Cleveland, O.:

o osmih letih zopet doma

V domovini me je marsikdo vprašal, če bom kaj napisala v časopise, kako sem potovala in kako se mi je dopadlo doma med svojci. Odgovorila sem, da morda bom res. Kakor jaz, tako marsikdo drugi rad bere o potovanju in kako je v domovini. Napisala bom več o domačih razmerah, saj gotovo vsakega to najbolj zanima.

Odhod iz Clevelanda je bil 17. maja. Lepo število Slovencev nas je bilo, ker je imela ravno takrat zlet v staro domovino SSPZ. Na glavnem kolodvoru v Clevelandu smo se zbrali ob šestih zvečer. Prej je tako veselje, ko si pripoveduješ: domov, domov, domov, ko pa pride čas odhoda, te pa vse veselje mine. Polasti se te otožnost in nekak strah se te polasti. Okrog tebe je zbranih veliko prijateljev, od katerih se moraš posloviti. Naročujejo ti: pozdravi tega, pozdravi onega doma. Gotovo jih je bilo dosti na kolodvoru, ki so si mislili: blagor vam, ki greste v rojstno domovino! Pa ni vse tako rožnato s potovanjem. Če nesreča tako hoče, te sploh nazaj ni več.

Se en poljub in skrben: srečna hodi, pa kaj piši! Solze so nam tekle vsem, ki smo se poslavljali, tem, ki so ostali tukaj in onim, ki smo odpotovali. Se zadnji gubaj možu in že je drdral vlak v temno noč.

Nekaj časa je bilo vse tiho, pa kmalu smo se spoznali med seboj in pozabili tudi na ločitev od svojcev. Moja sopotnica Josie Trček in J. Rogelj sta nas kmalu spravila v dobro voljo. Še predno smo bili v New Yorku, smo bili največji prijatelji.

V New Yorku smo se vsedli na avtobus, ki nas je peljal v pristanišče. Jaz sem bila vedno nekako v strahu, kaj vse nas čaka, ko sem zagledala naš voz, ki naj nas bi peljal čez široko lužo. Pa če bi takrat kdo rekel: Francka, pa pojdi nazaj v Cleveland, bi bila takoj šla. Pa vseeno sem bila vesela, da mi ni nihče kaj takega rekel.

Parnik Normandie je krasna ladja. Kmalu smo bili vsi na parniku in tudi naša pr-

ljaga je kmalu prišla za nami na določeno mesto. Ko je parniška sirena zatulila v znamenje odhoda, nam je postalo nekam tesno pri srcu. Parnik se je premaknil in kmalu smo zavozili brazde po globokem morju. Kmalu nam je izginila tudi boginja Svobode izpred oči in okrog nas ni bilo drugega kot voda, izročeni smo bili morskim valovom na milost in nemilost.

No, kaj pa sedaj? Treba je bilo urediti naše stvari v kabini. Kabina je imela štiri postelje, dva spodaj, dve zgorej. Štiri Slovenke in Clevelanda smo bile skupaj in sicer Mrs. Stokel, A. Bohinc, J. Trček in jaz. Seve, vse štiri nismo mogle biti na spodnjih posteljah, čeprav bi bile rade. Pa sta rekli Mrs. Stokel in J. Trček, da se njima rado zvrti v glavi, če bi spale visoko, torej sva jima dali z Angelo spodnji postelji. Kar privaditi se je bilo treba temu novemu kvartirju.

Drugo jutro smo se spraševale druga drugo, kako smo spale. Vse so se še precej pohvalile, jaz sem bila pa še vedno nekako v strahu in nisem mogla spati. Pa tudi, ropotanje strojev me je motilo. Ušesa sem si zatisnila z rokami in oči sem z silo skupaj tiščala, pa ni nič pomagalo.

Pa zakaj sem bila tako v strahu? Veste, na vratih vsake kabine je bilo pribito naznanilo, kako se je treba potnikom ravnati v slučaju nesreče, kakšno številko ima rešilni čoln za potnike te kabine. Zraven je bila pa še slika človeka, ki ima rešilni pas okrog sebe. Zato sem vedno imela pred očmi, kako se bom ravnala, da bom prva prišla v čoln, če ladja guzne. Večkrat sem ponoči pogledala skozi okno, če smo še na vodi ali smo že pod vodo. Včasih sem tudi pokukala pri vratih na hodnik, če ni kaj napek. Pa sem se potolažila, ko sem videla stražnika, kako je lepo sedel v svojem kotu.

Moje tovaršice so me pa ongavile, češ, da jim ne dam miru, da vedno kolobaštrim okrog, mesto da bi spala.

Od sedmih do devetih zjutraj se je serviral zajtrk. Kdor

je prišel pozneje je moral biti ob svojem. Če hoče biti pa kdo bolj komod, je lahko poklical strežnika, ki mu je prinesel zajtrk v kabino. Josie Trček se je vsako jutro držala tega gospodskega običaja in dobivala kofetek na posteljo. Kosilo se je serviralo ob polpoldne in ob pol ene. Takrat smo bili pa že bolj razpoloženi. Slovenci smo bili prvi skupini, za kar se moramo zahvaliti Mr. Kollandru, ki je potoval z nami. Bil je kakor skrben oče svoji družini in vedno na razpolago vsakemu pomagati.

Ves tretji razred ima pod svojim nadzorstvom na Normandie Slovenec g. Vrhovšek. Nam Slovencem je bil zelo naklonjen in je gledal, da smo bili Slovenci vedno prvi v obednici ali kje drugje, pa da smo bili vsi skupaj. Želela bi, da bi vsi tisti še enkrat skupaj potovali, kot smo takrat. Na Normandie se človek počuti kot v najmodernejšem hotelu.

Morska bolezen je le redka prikazen na takih parnikih. Morje je bilo večinoma mirno, le parkrat nas je spravilo iz dobre volje. Na ladji se že par ur prej ve, da se bliža vihar. Moštvo začne pospravljati stvari, ki bi se lahko poškodovale ali razbile. Tako pospravijo tudi stole, ki so na krovu za potnike, da se sončijo. Seve, kdor hoče imeti svoj stol, si ga mora kupiti. Stane dva dolarja in potem nima nihče drugi pravice do tistega stola. Midve z Mrs. Trček sva dali vsaka po en dolar in sva si kupili pravico do enega stola. Vsaka nekaj časa sva tam sedeli, včasih pa obe.

Ob večerih smo šli v kino ali igrali razne igre. Tudi jaz sem stavila na loterijo in dobila za 25c steklenico šampanjca, ki sem ga prinesla možu v Ameriko, ki ga je bil prav vesel. Kaj ne, da sem bila pridna! Vsak večer igra tudi godba in pleše se tudi. Tako nam ni bilo prav nič dolg čas. Saj res, 33 Slovencev nas je bilo skupaj, pa bi nam bilo dolg čas? Josie Trček jih je imela precej zabavnih v glavi, zato je bilo vedno dosti smeha. Mr. Kollander je rekel, da še na nobenem potovanju ni bilo tako prijetno.

Kadar nam je zmanjkalo druge zabave, smo začeli pa peti. Takrat so se nam pridružili tudi tujci, ki sicer niso peli z nami, so pa toliko bolj poslušali. Videli so, da je slovenski narod rad vesel. Takrat smo imeli vedno par steklenic šampanjca in še danes ne vem, kdo ga je plačal. Pa naj ga kdor hoče, mi smo ga pa le pili.

Tako nam je res hitro tekkel čas in marsikateremu je bilo kar hudo, da bo moral zapustiti ladjo in družbo. Meni se je zdelo, da bi bilo najlepše, če bi se peljali vsi v en kraj, kot smo potovali skupaj. Vsej naši družbi pošiljam prav tople pozdrave.

Po petdnevni vožnji smo zagledali zopet suho zemljo. Veselje je zavladalo v naših srcih in srce je vzklikalo: doma, doma! Na 23. maja ob sedmih zvečer se je parnik zasedral v Havrah. Po pregledu naših potnih listov in prtljage smo se kmalu znašli na vlaku proti Parizu.

Naj omenim, da se nahaja blizu Pariza moja sestra, ki je tam omožena. V pismu sva se dogovorili, da me pride svak čakati v Pariz na kolodvor. Svaka pa nisem drugače videla kot na sliki. Ko se pripelejemo okrog enajstih zvečer v Pariz, sem bila malo v skrbeh, če bom svaka zagledala in kako ga bom spoznala. Ko stopim iz vlaka, seveda prva kot najbolj a'тна, zagledam prihajati proti meni človeka, ki me po slovensko vpraša, če smo v tem vlaku Slovenci iz Ame-

rike. V glavo mi šine misel, kaj pa če bi bil to moj svak. Pa me že vpraša, če je med potniki tudi Francka Dolinar. Takrat sva bila pa že skupaj. Moji sopotniki so pa vpili name: "Glej jo, štramo, komaj si stopila na evropska tla, pa že moške objemlješ." Kajpak, pove-

SPOMINI IZ ŽIVLJENJA
(Nadaljevanje s 4 strani.)

šlo ravno nekoliko poprej ko se je pošta med Ameriko in Avstrijo ukinila. Potem nisva nobenega pisma več prejela, dokler ni minila vojna. Tedaj sem dobila pismo od matere, da kakšnega moža sem vzela, da ima menda še živo ženo. Kakor strela iz jasnega me je zadela ta novica. Zbolela sem od žalosti. Bilo mi je radi moje dobre matere, ki so bili tako pobožni. Kaj mi je bilo stori?

Ali naj pustim moža, ko sem živela z njim že pet let srečno in poleg tega sva si že tudi precej prihranila? Omenila sem parkrat, da pojdem v stari kraj, pa mi je rekel: "Dobro. Mary, jaz ti ne morem braniti, ker ti si prosta, ko jaz žalibog nisem. Toda pomisli, če me zapustiš, da to storiš radi pikanke, s katero nimam nobenega otroka, in da še preje nisem mogel živeti z njo, ker nisem imel nobenega reda, in sem si največkrat moral sam skuhati, če sem hotel jesti, a v hiši je bilo vse narobe; ko sem prišel izmučen od teškega dela domov, in ni bilo nič počiščeno, sem bil včasih tako nervozen, da bi jo bil najhujše pretepel, pa če beseda ne pomaga, tudi tepenje ne. Potem mi je pa še to prevaro napravila, da se je lagala, da je umrla, in da sva se midva poročila. Neumna si, če me zapustiš."

Pa sem ostala. Dobil je potem razporoko tu in v starem kraju od nje.

"HALF THE FUN IN HAVING FEET"

Perfect harmony between "good looks" and longer wear—the keynote to the popular demand for RED GOOSE ALL-Leather Shoes.

ZELIMO VSEM ODJEMALCEM VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE IN SREČNO NOVO LETO

BUTALA'S
SHOE STORE
6410 St. Clair Ave.

TEXACO SERVICE STATION

CHARLES WICK in SIN

vogal E. 185th St. in Neff Rd.

KEnmore 5797

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem odjemalcem in prijateljem.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem odjemalcem in prijateljem želita

MR. & MRS. PAVEL JANC

SLOVENSKA DELIKATESNA TRGOVINA

775 E. 185th St.

Vedno sveže pecivo, grocerija in meso za sendviče.

E. 61st ST. GARAGE

GENERAL REPAIRING

Rich in Klun, lastnika

Se zahvaljujemo za naklonjenost in se priporočamo še za naprej.

1109 E. 61st St.

HEnderson 9231

vogal St. Clair Ave.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želimo vsem skupaj.

J. C. MUCHITZ

BONDED WINERY
1031 Addison Rd.
HEnderson 0782

Se zahvaljujem za naklonjenost in se priporočam še

za naprej za fina vina, na drobno ali na debelo.

Vesel božič in srečno novo leto vsem skupaj!

JOHN in STEFKA

PAULICH

GOSTILNA

5238 St. Clair Ave.

Vse vrste pijače in prigrizek.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želimo vsem skupaj.

FRANK VIDMAR

1038 E. 74th St.

ENdicott 4362

GROCERIJA in MESNICA

Priporočamo se za nakup raznega svežega in doma posušenega mesa, šunk, klobas ter fine sveže grocerije po zmerni ceni.

Zelim vsem skupaj vesele božične praznike in srečno novo leto.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želim vsem odjemalcem in prijateljem ter se lepo zahvaljujem za naklonjenost in se priporočam še za naprej.

ANTON OGRINC

SLOVENSKA MESNICA

6414 St. Clair Ave.

ENdicott 3713

VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE IN SREČNO NOVO LETO VAM ŽELIJO SLOVENSKI ČEVLJARJI IN SE TOPLO PRIPOROČAJO

JOS. GRBEC, 6026 St. Clair Ave.

FR. URANKAR, 7226 St. Clair Ave.

F. LONGAR, 6630 St. Clair Ave.

RUDY KOZAN, 6530 St. Clair Ave.

JOS. SERCEL, 6214 St. Clair Ave.

JOHN TUSAR, 1102 E. 63d Street

(Nadaljevanje z 5. strani)

PO OSMIH LETIH ZOPET DOMA

dala sem jim, da je to moj svak, mož moje drage sestre. Kmalu je bil avto pripravljen in vsedli smo se notri, da gremo k sestri. Z menoj je šla tudi Josie Trček in pa vsa najina prtljaga. Šofer je sicer nekaj postrani gledal najih šest kovčegov, pa rekel ni nič. Poslovili sva se od drugih potnikov in jim objubili, da se vidimo v Jugoslaviji.

Ob eni zjutraj smo se že vozili iz Pariza proti severu. Vsa vzhicena sem bila, da bom zopet videla svojo drago sestro po tolikih letih. Neprestano

sem klepetala in izpraševala, samo da sem ohranila Josie Trček pri brihtu, ker je vedno hotela malo zakimati.

Cesta je bila res široka, toda vozili smo po samotni in kar malo bala sem se. Avto je pa nemoteno drčal naprej. Kmalu se je pričelo daniti. Zelo sem bila radovedna, kakšen svet je tukaj. No, pokrajina je bila zelo lepa. Peljali smo se mimo nešteti pokopališč v svetovni vojni padlih vojakov. Pa glej ga kleka, ravno najbolj romantično sem se počutila, pa se je naenkrat zadnje kolo pri avtomobilu zbosilo. Kaj se ne bo, ko je vozil ta-

ko težo. Svak in voznik sta kolo kmalu popravila in nadaljevali smo pot.

Vozili smo se kakih sedem ur, ko se končno avto ustavi. Na cilju smo. Stopim iz avta in že vidim sestro, ki hiti proti meni in že sva si bili v tesnem objemu. Pa naglas sva jokali samega veselja. Pa pri svidenju bi se moral človek smejeti, ne pa jokati, pa menda vsak od veselja joče. Šli smo v hišo in sestro sva se kar gledali. Potem mi je sestra pokazala hčerko, kateri naj bi bila jaz drugi dan za krstno botro. "No, saj bo šla lahko kar sama z mano v cerkev, ki je že tako velika," sem rekla. Jej, kako luštkan otrok je.

Potem smo se pa pogovarjali o tem in onem. Sestra je hotela vse zvedeti od Amerike, jaz pa o njenih razmerah. Svak je prinesel na mizo finega francoskega vina, ki ga tam ne manjka. Lepe dneve sem prebila tam pri sestri. Svak naju je z Mrs. Trček peljal tudi v mesto Lyons. Šli so na bus. Pa kakšni so ti francoski busi. Človek bi si skoro glavo potolkel, ko vstopiš notri, če se ne bi priklonil.

Pred trgovinami smo videli blago kar po zunaj razstavljenno. Če hočeš kaj kupiti, se ne smeš izdati, da si iz Amerike, ali bo pa cena poskočila za polovico. Nazaj proti domu smo jo bili udarili pa kar peš. Nič zato, saj jutri bo krstija, na 26. maja, ko je bil praznik Vnebohod.

Zvečer prej sva šla z svakom v mesnico, da nakupiva potrebni stvari za drugi dan. Vse drugo sva dobila, samo orehov za potico pa ne, pa magari če bi vso Francijo narobe obrnil. Torej bodo morale biti same cvebe v potici. Povabili smo na krstijo še nekaj drugih Slovencev. Brat mojega svaka je bil pa za botra in, kot sem že omenila, jaz pa za botro. Kaj človeka vse zadevne. Krst je bil napovedan ob enajstih v bližni cerkvi. Prišla sva v cerkev malo prezgodaj, ker še maša ni bila končana.

Krstil je francoski duhovnik, ki je bil zelo prijazen mož. Pajpak, jaz nisem razumela nič, boter pa. Po krstu naju je povabil v zakristijo. Tam mi je po telmačih povedal, da je bil tudi on v Ameriki pred leti in sicer pri svoji sestri v Chicagu.

Ko sva prišla z botrom iz cerkve, nas pa obsuje kopica otrok, da sem se kar ustrašila. Povedali so mi, da je tam taka navada, da mora vreči

boter med otroke pest drobiža, da se pulijo zanj.

Tisti večer smo imeli prav pošteno gostijo. Delavske razmere so bile takrat še precej ugodne. Večina delajo tam naši delavci po premogovnikih. Imajo tudi 14 dni plačanih počitnic. Stanovanje jim daje pa kompanija za malo odškodnino, 15 frankov na mesec, kar je v ameriški valuti komaj pol dolarja.

Po šestdnevem bivanju na Francoskem sva se z Mrs. Trček odpravili proti Jugoslaviji. Ločitev od sestre je bila težka, ne toliko zame, kot za sestro, ker jaz sem si želela domov.

Na 28. maja se odpraviva na postajo in sicer sva se odpeljali najprej do Pariza. Naročali so nama, naj paziva, da se ne bove izgubili. Precej smo jokali na postaji, ko smo se postavljali. Bodita mi iskreno pozdravljena, sestra in svak, saj bosta tudi vidva brala te vrstice.

Po par ur vožnje, sva se zopet znašli v Parizu. Nekoliko naju je skrbelo, kako bova našli zastopnika Francoske linije, pa nama je šlo vse gladko. Na kolodvoru naju obsujejo postrežki, katerim pripovedujeva: French lajn (Francoska linija) in kmalu je bil pri nama zastopnik te linije. Odpeljal naju je v hotel, kjer sva prenočili, drugo jutro ob sedmih smo šli pa na vlak in se odpeljali proti zaželjeni Jugoslaviji. V torek 31. maja smo bili že na Jesenicah. Ne morem popisati, kako srečnega se človek počuti, ko zopet zasliši slovensko govorico na domačih tleh. Kmalu je odpeljal vlak proti Ljubljani. Z mojo sopotnico sva postali nekam tihi in zamišljeni, vsaka je bila v mislih že doma pri svojih dragih. V Ljubljani sva poiskali najprej bratranca od moje matere, ki je železničar v pokoju in se piše Janez Čamerik. Potem greva na Francosko linijo vprašati, kdaj odpelje vlak proti Trstu. Gospa Rusova nama pove, da ob dveh popoldne. Čas nama je hitro potekel in zopet sva bili na vlaku, da se odpeljevi do Logatca. V Logatcu sprašujevi, če bi se do bil kak avto, ki bi naju peljal v Rovte, vas, ki leži tik ob italijanski meji. No, dobil se je in kmalu smo drčali proti domu po prašni cesti. Kar kmalu smo se znašli pred domom Mrs. Trček, ki je bila zopet doma in po trinajst letih zopet v objemu svoje mame. Poslovim se od prijateljice in sopotnice in se odpeljem proti svojemu domu.

Marija Kurnik, Cleveland, O.

zino Žust, Hlaviše in sploh vse, katerim sem kaj poznana. Želim vam vsele božične praznike in zadovoljno novo leto.

Marija Kurnik, Cleveland, O.

Presrečna noč, božična ti

Presrečna noč, božična ti, srce nam k jaslicam želi, v domači kraj, v drago vas hiteli bi božični čas.

Nocoj, nocoj se nam zazdi, da zlata mama še živi; na svet večer iz groba vsaj vrnite dragi se nazaj.

Spomini vsi nam tje hite, kjer ljubi, dragi še žive; v presrečni noči vse želi, vas videt srce koprni.

Božično pesem zvon zapoj, pozabljen nihče ni nocoj! Mi zlivamo v zvona glas ljubeč pozdrav hiti do vas.

Presrečna noč, božična ti, k jaslicam hitimo vsi... Z božično srečo v srcu naj poklekimo pobožno zdaj.

Marija Kurnik, Cleveland, O.

Božični pozdrav na gomilo Mary Kobal

Pretresla nas je žalostna novica, da so Vam v daljnem Chicagu zapeli zvonovi smrtno pesem, da Vas ni več med živimi. Naj Vam zapišem, blaga Mrs. Kobal, v slovo v božični številki Ameriške Domovine par vrstic, katere naj poromajo v drago domovino, k sorodnikom in dobrim znancem v dokaz, da ste mi bili dragi.

Zvezve nad grobom nocoj vam zarijo, zvonovi božično vam pesem pojo...

Naj moji spomini na grob po hitijo, božične pozdrave na grob ponese.

Draga Mrs. Kobal! Ne morem Vas pozabiti. Z solzo v očesu se spominjam Vas spominjam se srečnih uric, katere sem preživela tam na lemontski trati, v družbi naših Slovencev iz Collinwooda z Vami.

Le lepe, samo lepe spomine hranim nas Vas. Vaša slika mi je srčno draga, sedaj še bolj, ko počivate v gomili. Nikoli nisem opazila česa, kar bi zatemnilo le za trenutek slika Vaše lepe duše. Občudovala sem Vas v marsičem, posebno se je povsod svetila v besedi Vaša velika ljubezen do nebeške Matere. Kako ste zdaj srečni pri Njej.

Kako navdušeno ste znali pripovedovati o svoji mladosti, o dragi domovini, pa od svojih dragih. In sedaj počivate v svobodni ameriški zemlji...

Solza se mi je zalesketala letos v juliju, ko sem se poslavljal od Vas v Lemontu. Kdo bi mislil takrat, da boste tako kmalu odpoklicani. Kdo bi le mislil, da boste Vi že v večnosti praznovali letos svetih božičnih večer.

Sedaj ste tam na večni trati. Bog daj, da vse naše slovenske matere, tako srečne in mirne, pa dobro pripravljene, poromajo, poromamo vsi za Vami tje, k Vam v nebeške višave, da praznujemo skupaj večno srečni božični večer nad zvezdami.

Odhiteli srečni ste z lemontske trate, večno pri Mariji živite zdaj vi pomlad, Prosite, da nas vse med večne vrste pokličete Bog pripravljene enkrat.

Voščilo in zahvala

Ob zatonu leta 1938 se želim iskreno zahvaliti vsem volivcem in našim rojakom v 32. vardi za lojalno podporo pri mojem odgovornem delu v mestni zbornici. V polni zaupnici in prepričanju, da sem po svojih močeh najboljši zastopal ljudsko-delavske interese mi je narod poveril zaupanje ter me z veliko večino izvolil v council mestnega zastopstva.

Obljubujem, da bom po svoji moči in svoji čisti vesti tudi v bodoče stal na braniku človeških pravic ter branil delavčev pravo, boril se za izboljšanje njegovega položaja ter zahteval, da najde in prejme svoj delež, ki mu pripada.

Bogate izkušnje, katere sem si pridobil v mestni zbornici bom uporabil v korist onim, ki so mi z zaupanjem mestno zastopstvo poverili. Zavedam se v polni moči, da mi je ljudstvo in nikdo drugi dal najlepšo zaupnico s tem, da sem bil v milijonskem mestu z največjo večino glasov posameznih vard izvoljen v mestni council.

Izrečena naj vam bo ob praznovanju božičnih praznikov in novega leta najprisernejša hvala za izkazano zaupanje v toplem voščilu lepših in boljših dni ob praznikih in novem letu 1939.

ANTON VEHOVEC

MESTNI ZASTOPNIK V 32. VARDI

ZELIMO NAŠIM ODJEMALCEM VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE IN SREČNO NOVO LETO!

Zahvaljujemo se cenjenim odjemalcem za naklonjenost in naročila v preteklem letu ter se toplem priporočamo tudi za v bodoče.

Vsak čas vam lahko postrežemo z našimi vedno svežimi ter zdravimi MLEKARSKIMI IZDELKI ali finim SLADOLEDOM. Prepričajte se o kakovosti našega blaga.

Povejte svojim prijateljem, naj postanejo naši odjemalci in zadovoljni bodo z našo postrežbo in našim blagom.

Race's Dairy & Ice Cream

1028 E. 61st St.

HENDERSON 1786

ICE CREAM

MLEKARIJA

FRANK RACE, ml. lastnik

Vesele božične praznike in srečno novo leto želi vsem odjemalcem in se toplem priporoča za nakup jestvin

ANTON PONIKVAR

3769 E. 93d St.

Diamond 1632

GROCERIJA in MESNICA

JERRY GLAVAČ

1052 Addison Rd.

HENDERSON 5779

TINNING — ROOFING — FURNACE WORK

Se zahvaljuje za preteklo naklonjenost in se priporoča še za naprej.

Zelim vsem mojim odjemalcem in prijateljem veseli božič in srečno novo leto.

Veseli božič in srečno novo leto želi

GEORGE KUCHAR

3846 St. Clair Ave.

ENDICOTT 0586

GROCERIJA in MESNICA

Se lepo zahvaljuje za preteklo naklonjenost in se priporoča še v bodoče.

ROSEDALE DAIRY

JAMES J. MACEROL

lastnik

SLOVENSKA MLEKARNA

1083 E. 68th St. HENDERSON 4926

Zelim vsem skupaj veseli božič in srečno novo leto.

FRANK GABRIEL

1383-85 E. 53d St.

ENDICOTT 2058

GROCERIJA in MESNICA

želi vsem svojim odjemalcem in prijateljem vesele božične praznike in zadovoljno novo leto.

Najboljše sveže in prekajeno meso ter vsa grocerija po nizki ceni.

Se toplem priporoča.

JOHN LUPSINA

10201 Prince Ave.

MICHIGAN 0746

GROCERIJA in MESNICA

Priporočamo se za nakup raznega svežega in doma posušenega mesa, šunk, klobas, ter riževih in krvavih klobas in fine sveže grocerije, po zmerni ceni.

Zelim vesele božične praznike in srečno novo leto vsem odjemalcem in se toplem priporočamo še za bodoče.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem prijateljem in znancem želi

ST. CLAIR BEER GARDEN

23126 St. Clair Ave., v Euclidu

Okusen prigrizek in vsake vrste pijače.

Vsak petek in soboto igra dobra godba.

Se priporočamo za obilen obisk.

FRANK in ANA ZUPANČIČ, lastnika

Anton Meljač,
Cleveland, O.:

skrbah za svoje na tujem

Pred mnogimi leti so začeli Slovenci odhajati iz rojstne domovine. Šli so v tuje kraje, tedaj še ne tako znane kakor so danes. Po širnem svetu so šli za boljšim kosom kruha. Večina je šla, da si nekaj zasluži in prihrani in da se potem vrne nazaj med svoje in si ustanovi boljši dom. Večina je bila to cvet naroda, zdravih in krepkih mladeničev. Največ so šli v Severno Ameriko. Pisarili so domov, da zaslužijo po toliko in toliko kron na dan. To je vplivalo še na druge v domačem kraju in odpravili so se še drugi na tuje.

Pridno so delali in domov denar pošiljali. Domači so si opomogli in dolg poplačali, pa nove hiše so si gradili. V nekaj letih so se prvi naseljenici že začeli vračati v svoj rojstni kraj, da bi tam uživali sad svojega truda med svojimi dragimi. Toda ne za dolgo. Večina je šla zopet nazaj na tuje po par letih in tako so se menjavali sem in tje. Nekateri so pa tudi za stalno ostali v tujini, pozabili na svoj rojstni dom za vedno, ker se jim je v tujini boljše godilo.

Pri delu so trpeli, ker povsod je bilo naporno delo. Seveda tujec, ki pride v druge kraje, mora opravljati najtežja dela. Ti naši krepki mladeniči so bili kos svojemu delu in ostali so. Mladike in žene so prihajale za njimi v Ameriko. Ustanovljale so se družine, množil se je narod. Prišli so slovenski duhovniki, ustanovile so se župnije, zidale cerkve in začele slovenske farnne šole. Slovenski naseljenici so se namreč zavedali, da morajo gojiti poleg svoje katoliške vere tudi svoj materin jezik vedoč, da se družine večajo, otroci odrasčajo, gledali so za bodočnost. Skrb za svoj rod jih je navadajala. Učiti je treba mlajše tudi materinega jezika. Posebno gg. duhovniki so to vedeli, pa so ustanovljali in učili slovenske razrede. Po vseh slovenskih naselbinah, kjer je bila farna šola, se je vršil slovenski pouk.

V Zed. države je prihajalo vedno več slovenskega naroda. Ustanovljali so si društva, katoliška in posvetna. Sčasoma so se iz teh razvile velike in močne orvanizacije. To vse so si napravili naši prvi naseljenici.

Naši naseljenici so se zbirali v skupine in si v potrebi in sili pomagali drug drugemu, v veseljih in žalostnih slučajih. Da so bili vedno veseli in korajžni je že v krvi slovenskega naroda. Zato so tudi gojili slovensko pesem in pevskih zborih in izobraževalnih društvih gojili dramatiko. Tako so v tujini nadaljevali, kar so že imeli v rojstni domovini. Ti naši naseljenici so se zavedali, da so Slovenci in taki so hoteli tudi ostati. To je dobro znano nam, ki so prišli za njimi pred tridesetimi leti ali več. Ko so naš prvi pionirji pomrli, smo poprijeli mi in z delom nadaljevali. Zavedali smo se tudi mi, da smo del kulturnega slovenskega naroda, ki je štet med najizobraženejše narode v Evropi, čeprav najmanjši po številu.

Začeli so se graditi narodni domovi, posebno v večjih naselbinah. In danes imamo v največji slovenski naselbini, v Clevelandu, kar sedem narodnih domov, kjer se prirejajo slovenske igre in raz katerih odrov se slišijo melodije naše slovenske pesmi in to že od naših mladeničev in mladenk tre-

tje generacije.

Vprašanje imamo pred seboj, ali bomo mi Slovenci kot taki še obstali? Sedaj ni več novih naseljencev iz Slovenije. Mi starejši bomo šli v večnost. Slovenska društva in jednote imajo svoja pravila in tudi seje že v angleščini. Naša mladina sedaj zboruje samo v angleščini. Zadnjih dvajset let, odkar se je opustil slovenski pouk v naših farnih šolah, se naša mladina bolj in bolj potaplja v amerikanizem in slovensčina izginja iz naših domov. Da se je to opustilo, je naša krivda. So slučaji, kjer sin ne razume očeta, ker oče ne zna angleščine, sin pa ne zna slovenskega. To je v tistih družinah, kjer jim je slovensčina deveta briga. Sicer je pa takih družin malo. Splošno je slovenski narod zaveden in si prizadeva učiti svoje otroke slovenskega jezika. Tak oče in mati sta vse hvale vredna.

Zadnja leta se ustanovljalo mladinska pevška društva skoro po vseh naselbinah Amerike. In to poleg odraslih pevskih društev, ki jih že imamo od prej. Pa tudi v odraslih pevskih zborih so že naši mladeniči in mladenke, ki lepo prepevajo slovenske narodne pesmi. V našem Clevelandu imamo takih odraslih pevskih zborov dvanajst, mladinskih pa sedem. Vsak mladinski pevski zbor šteje približno sto dečkov in deklic. Vsa čast zavednim staršem in tudi otrokom in, seveda, pevovodjem, ki se trudijo pri učenju teh naših mladih. To nas navdaja z upanjem, da Slovenci ne bodo še tako kmalu utonili v amerikanizmu. To bo priznal vsak, ki jih je gojiti prepevati.

Stara domovina je v skrbah za svoje na tujem. Je prav, da skrbijo za nas, saj smo mi njihovi in oni so naši. Bratje in sestre smo enega naroda. Rafaelova družba v Ljubljani se je zavzela za svoje izseljenice in po širnem svetu gleda za svojimi, v skrbah, da se ne bi izgubili ali se potopili med tujci.

Da, mati domovina je naša rojstna gruda. Od tam smo prišli vsi in že dolgo se ne vrnemo več. Ostali smo v tujini. Pozabili pa nismo in ne smemo, odkod smo prišli. Tudi mi, tokraj morja, mislimo na vas. Kar smo od tebe, ljubljena domovina prejeli in s seboj prinesli, to skrbno čuvamo. Svetinjo svete vere smo ohranili, kar pričajo naše lepe cerkvice po številnih ameriških naselbinah. Našo kulturo in slovensko izobrazbo smo pred tujimi narodi večkrat pokazali in se v ugledu tujcev visoko dvignili. To priča naš kulturni vrt, to pričajo naše žene in dekleta v sijajnih narodnih nošah.

Mati domovina! Številni narodni domovi, kjer poje mladi ameriški slovenski rod že tretje generacije, naj ti bo dokaz, da tvoj narod še živi.

Prav imaš, rojstna mati domovina, da skrbiš za nas. Še nam pošlji takih mož na obisk, kot smo jih že imeli: nadškofa ljubljanskega, dr. Rožmana in drugi gg. duhovniki, dr. Adlešič, župan ljubljanski in njegova soproga. Takih obiskov je treba za boljše vez med staro in novo domovino. Večkratni obiski predstavnikov iz Slovenije nas bo spodbujalo in nam vzbujalo upanje in ljubezen do rojstne domovine.

Te dni smo čitali, da so na 11. avgusta zborovali pri Novih Štifti nad Ribnico sloven-

ski dijaki, ki so bili mnenja, da naj bi si mladina stare in nove domovne dopisovala. Ideja je dobra. Za naše ameriško mladino bi bilo to velike vrednosti. Izmed toliko tisočev tu rojenih, jih bo gotovo nekaj sto, ki si bodo želeli obiskati domovino njih staršev. Saj nas ti malčki vedno sprašujejo o Jugoslaviji. Slovenska mati jim pripoveduje o lepoti Slovenije, o lepih holmcih in livadah, o gričkih, na katerih se bleščijo lepe cerkvice. Od tam smo prišli mi. Vse to malčki radovedno poslušajo in si želijo, da ko dorasejo, si bodo ogledali te prelepe slovenske kraje.

Zato, dajmo jim poguma in viijmo v njih mlada srca ljubezen do materinega jezika, da bodo tudi oni ljubili naše rojstne kraje.

Torej stara domovina je v skrbah za svoje na tujem. Glejmo, da bomo tudi mi skrbeli za svoj rod, da ne bo izumrl, ampak da bo živel še in še.

Veliko smo delali in žrtvovali Slovenci v Ameriki. Neprecenljive vrednosti je naša slovenska zgodovina: jednote, društva, cerkve, narodni domovi. Vse to je zgradil slovenski narod v tujini zadnjih 50 let. In to naj tudi še in še slovensko ostane.

Dragi starši in voditelji naroda, imejmo pred očmi zgodovino slovenske društvene knjige in zapisnike naših ustanov zadnjih 50, 60 in več let. Vse to si štejemo v čast ko vidimo, koliko lepega smo zgradili. Kam bi potem vse te knjige in zapisnike deli, če bi ne bilo več našega naroda? Zato pa skrbimo sedaj, ko je še čas.

Tebe, slovenski narod moj, ki čuvaš svoj rod, te lepo pozdravljam po širnem svetu, kjerkoli se nahajaš. Želim ti srečo in Bog naj te blagoslovi. Tisočletja si bil preganjan, ali danes si bolj združen kot si bil. Lepše sonce naj ti sije. Srečen bodi vekomaj!

MELHIJORJEVA KRIVA POTA

Melhijor Hlačon pride iz Škofje Loke v Ljubljano. Ker ne dobi vsega blaga naenkrat, mora ostati v Ljubljani več dni. Kaj naj počne uboze te večere sam v Ljubljani. Pa se seznanji z lepo mlado Ljubljancanko Dragico ki je bila prav dovzetna za Melhijorjevo dvorjenje.

Po končanem opravkih se Melhijor vrne nazaj v Škofjo Loko k svoji dragi ženi.

Ko spi Melhijor prvo noč po končanem ljubljanskem veselju spet v domači postelji, sanja tako živahno o svojo ljubici, da v spanju večkrat glasno zakliče: "Dragica, Dragica..."

Melhijorjeva boljša polovica se spričo tako glasnega klicanja zbudi in vsa prestrašena reče možu: "Za pet let sva poročena, a še nikdar nisi govoril v spanju. Zdaj pa naenkrat glasno sanjaš. Kdo pa je tista Dragica?"

"Ah, draga ženka," razlaga Melhijor, "nikar si ne misli ničesar hudega! Bil sem v Ljubljani pri prijatelju, ki ima krasne konje. Zlasti mi je ugajala kobilica Dragica. Saj veš, da me konjereja zelo zanima."

Ženka se je s to razlago zadovoljila in obe zakonski polovici sta spet zaspali.

Po več dneh, ko se je Melhijor iz pisarne vrnil opoldne domov, ga je žena sprejela s kislosladkim obrazom, češ: "Pomisli Melhijor, tista krasna kobilica iz Ljubljane ti je danes pisala..."

NAZNANILO IN ZAHVALA

Jadnega srca naznanjamo sorodnikom, prijateljem in znancem tužno vest, da je po kratki in mučni boleznii v Bogu za vedno preminul naš nadvse ljubljeni soprog in dobri oče

Jos. Mlakar

Blagopokojni je bil rojen dne 22. februarja leta 1893 v St. Rupertu na Dolenjskem. Preminul je predviden z tolažili svete vere dne 3. novembra 1933 ob 7:30 uri zjutraj v Painesville bolnišnici ter bil prepeljan na željo mnogih prijateljev v A. F. Svetkovo kapelo, kjer je ležal pri zadnjem zemeljskem izpočitku. Blagopokojni je bil položen k večnemu počitku po opravljeni zadušnici v cerkvi Marije Vnebovzete na Holmes Ave. dne 7. novembra ob 9. uri popoldne na Kalvarijo pokopališče. Pokojni je bil član društva V Boj št. 53 SNPJ, član Euclid Rifle & Hunting kluba ter delničar narodnih in gospodarskih ustanov. Poleg tukaj močno žalujooče soproge, sina, sorodnikov in mnogo prijateljev zapušča v stari domovini sestro Ano poročeno Škarje.

V globoki hvaležnosti se želimo najlepše zahvaliti številnim darovalcem cvetja, ki so ga položili ob krsti blagopokojnega soproga in očeta ter s tem izrazili globoko sožalno sočutje. Našo najlepšo zahvalo naj prejmejo sledeči: Mr. in Mrs. Anton Prijatelj in Emma, Mr. in Mrs. Malenšek, člani Euclid Rifle & Hunting kluba in sicer: M. Kozar, Joe Setina, F. Clark, L. Hoffart, F. Kastelic, F. Močilnikar, L. Podpavec, F. Sober, J. Dolenc, F. Serschen, J. Zabukovec, J. Debevec, J. Janzevic, Chas. Lampe, Chr. Mandel, F. Jazbec, Al. Filipic, A. Baraga, A. Gubanc, J. Klaus, V. Plesec, J. Sepic, L. Starman; nadalje družina F. Fortuna, Miss Millie Tomšič, Mr. in Mrs. Joe Metlika, venci Slovenskih groceristov in mesarjev v Collinwoodu, Mr. in Mrs. F. Sershen, Mr. in Mrs. L. Urbas in družina Asseg, The North American Bank, Mr. in Mrs. Anton Dolgan in družina, Mr. in Mrs. Tony Hrovatic, Mr. in Mrs. Skoff in hčerka, Mr. in Mrs. Kalan, družina Frank Lah, E. 185th St., venci sosedov iz Hubbard Rd., Madison, O., družina J. Zabukovec, društvo V Boj št. 53 SNPJ, Lovski klub Barberton, Ohio, Mrs. Uršula Jursek, družina Bruss, Mr. in Mrs. Joseph Cebular, družina John Drenik, Mr. in Mrs. Frank Belaj, Mr. William in Helen Jeraj, Mr. Jim in Angela Mlakar, Mr. Martin Snider, družina Frank Laurich, Holmes Ave., Mr. in Mrs. John in Mary Sedory, družina Anton Mah, Madison, O., družina Anton Ogrin, družina Frank Krolnik, družina Mihael Telich, družina Anton Fidel, Unionville, O., družina Henry Juvan, družina John Bartel, družina Mike Podboy, družina John Logar, Mr. in Mrs. A. F. Svetek, družina Frank Jelerčić, Rainbow Hunting Club (Newburg), družina Mary Skoda iz Pa., The Hildebrandt Co., venci solovcev (članov) Euclid Rifle & Hunting kluba.

Iskrena hvala številnim darovalcem za svete maše, katere bodo darovane v mirni pokoj blage duše. Velikodušni darovi so nam bili dokaz izraza velikega sočutja od mnogih prijateljev. Našo iskreno zahvalo naj prejmejo sledeči: Mr. in Mrs. Edward Prijatelj, Rev. Ludwig Virant, Madison, O., družina Mrs. Perko, Mr. in Mrs. Jack Janc, E. 142 St., Mr. in Mrs. John Janc, družina Frank Paulin, Mr. Louis Urbas, družina John Asseg, Mr. in Mrs. Matt Mavko, Madison, O., Mr. Joe Ceglar, Madison, O., Mr. in Mrs. Louis Drašler, Mrs. Louise Koren, Mr. in Mrs. Anton Struna, Mr. Anton Avsec, Thames Ave., Mr. in Mrs. Suhadolnik, Mr. in Mrs. F. Fritz, Mrs. Rose Fritz, Mr. in Mrs. Anton Bartol, Mrs. Fanny Odlazek, Mr. in Mrs. F. Surtz, Mr. in Mrs. Mike Zernic, Mr. in Mrs. Jevnik, Mrs. Mary Vrečko, L. Gustinčić, Perry, O., Mrs. Mary Bradač, Mr. in Mrs. Leopold, Madison, O., Mr. Frank Verbič, Mrs. J. Klinek, Mr. in Mrs. Anton Gubanc, družina George Kuhar, Mr. in Mrs. Anton Zallar, Mrs. Mary Vincek, Mr. Krist Mandel sr., Mrs. Margaret Marolt, družina Kozlevčar, Mr. Ignacij Salehar, Mrs. Mary Jerman, Wickliffe, O., Mr. in Mrs. Vidensek, Mr. in Mrs. Frank in Jennie Jerič, Mrs. Rose Surtz, Mr. F. Grlica, Mr. Anton Babich, Madison, O., Pauline, Mr. F. Kozely, Mr. in Mrs. V. Mavko, Madison, O., Mr. in Mrs. Bizinvec, Madison, O., Mr. in Mrs. Močilnikar, Mrs. Terzin.

Najlepša hvala vsem onim, ki so dali svoje avtomobile za prevoz spremljevalcev na pokopališče brezplačno na razpolago. Našo najlepšo zahvalo naj prej-

mejo sledeči: Mr. Jos. Metlika, Mrs. Frank Strauss, Mr. Frank Leskovic, Madison, O., Anton Fidel, Unionville, O., Mr. Mike Speh, Mr. Frank Lah, Mr. Mart'n Kozar, Mr. Anton Gubanc, Mr. Martin Snider, Mr. Frank Clark, Mr. Frank Cinkola, Mr. Anton Babich, Madison, O., Mr. Jos. Kmett, Mr. Anton Bartol, Mr. John Zallar, Mr. L. Hoffart, Mr. Valentin Plesec, Mr. Frank Fortuna, Mr. Jack Fisher, Mr. Jim Šepic, Mr. John Asseg, Mr. Frank Dolšak Mr. Felix Surtz, Mr. Jim Mlakar, Mr. Anton Dolgan, Mr. Peter Rostan, Mr. Anton Mah, Madison, O., Mr. Edward Prijatelj, Mr. Frank Sershen, Mr. Joseph Zabukovec, Mr. Anton Malenšek, Mr. John Dolenc, Mr. Louis Urbas, Mr. Louis Podpavec, Mr. M. Vojšak, Mr. Frank Močilnikar, Mr. M. Mavko, Madison, O., Mr. Frank Mullec, Mr. John Russ, Mr. Frank Rich, Mr. John Breskvar, Mr. Frank Skedel, Mr. John Rosel, Cergol & Ogrinc, Mr. John Prišel, Mr. Joe Žužek, Madison, O., Mr. Anton Ogrin, Mr. Louis Starman, Mr. Anton Baraga, Mr. L. Prebevšek, Mr. Louis Marn, Mr. John Russ, Eaglesmere Ave., Mr. John Lapuh, Mr. Frank Gerlica, Perry, O., Mr. Blaž Godec, Mr. Andy Dehner iz Pa.

Iskrena hvala prijateljem pokojnega, članom Euclid Rifle & Hunting kluba in članom kluba Slovenskih groceristov in mesarjev v Collinwoodu za prenos krste blagopokojnega iz mrtvaškega odra v cerkev in na pokopališče. Našo zahvalo naj prejmejo sledeči: Mr. Fred Jazbec, Mr. Krist Mandel, Mr. Ludwig Raddell, Mr. Jos. Modic, Mr. Joseph Janžević, Mr. Frank Sober.

Najlepšo zahvalo naj prejme pevski zbor Ilirija za zapete žalostinke ob krsti pokojnika pred večerom dviga krste k večnemu počitku po naročilu kluba Slovenskih groceristov in mesarjev. Iskrena hvala pevovodju Mr. Martin Rakarju za vodstvo zbora.

Našo najlepšo zahvalo naj prejme častita duhovščina fare Marije Vnebovzete na Holmes Ave. za opravljene cerkvene pogrebne obrede ter Rev. Ludwig Virant, Madison, O., za podelitev svetih zakramentov, tolažilne obiske in soudeležbo pri cerkvenih pogrebnih obredih.

Iskrena hvala Mr. John Tomaziću za ginljiv govor in slovo ob krsti pri odprtem grobu v imenu kluba Slovenskih groceristov in mesarjev v Collinwoodu ter pred dvigom krste v Svetkovi kapeli.

Iskrena hvala vsem lovskim klubom za izkazano poslednjo čast svojemu solovcu posebno pa Euclid Rifle & Hunting klubu za krasne trojne vence poklonjene svojemu pokojnemu sočlanu. Hvala St. Clair Rifle & Hunting klubu za uniformiran nastop ob krsti blagopokojnega.

Najlepšo zahvalo naj prejme pogrebni zavod August F. Svetek za lepo urejen pogreb, vso najboljšo postrežbo, veliko naklonjenost in lepo dekoracijo mrtvaškega odra.

Hvala številnim prijateljem, ki so prišli pokojnika kropit, so pri njem čuli, nas tolažili ali ga spremili na pokopališče k večnemu počitku.

Hvala družini Anton Prijatelj in Mr. in Mrs. Matt Mavko za veliko pomoč ob času boleznii in smrti blagopokojnega soproga in očeta.

Končno hvala vsem za vse tudi onim, če je pomoč toma njih ime v zahvali izostalo, kar so nam ali pokojniku dobrega storili.

Dragi in ljubljani soprog ter dobri in skrbni oče! Na Tvojem grobu kleči izjokana soproga, Tvoj in njen sin ter tužno zreta v grudo, pod katero počiva v večnem snu dobri soprog in ljubljani oče. Iz oči jima pada žgoča solza na trato in odejo večnega miru. Srce koprneče kliče sladko ime — grob molči, iz njega ni odmeva. Čarobno prihaja in odhaja preko groba brneči veter in suši solze žalujoočima, ki sta bila in ostaneta vsa Tvoja. Ob svezem grobu, Tvojem novemu in večnemu domu, Ti močno žalostna kličeva: Spočij se v Bogu do skupnega svidenja v večnosti!

Zalujooči ostali:

ANTONIJA MLAKAR, soproga
JOSEPH, sin

Madison, Ohio, 19. decembra, 1933.

Tončka Kolegar,
Cleveland, O.:

B ožični čas, presrečni ti . . .

Vsako leto čitam z največjim veseljem v božični izdaji tega lista prelepe dopise izpod peresa preprostega naroda. Pa sem sklenila tudi jaz napisati nekaj vrstic, prvič v ta naš priljubljeni list. Saj se spominjam dosti dogodiljavev, ki sem jih doživela še doma v mladih, cvetočih letih pod ljubo očetovo streho.

Ne bom opisovala na dolgo kako so naša mama ves dan pekli potice in včasih tudi malo positnarili, ker so imeli dela čez glavo. Te izkušnje imam sedaj sama, pa nimam tolike družine, kakor nas je bilo doma in rada kaj pogodrnjam. A naš ata so nas znali tako komandirati, da smo mami z največjim veseljem ustrezali.

"Otroci, le pridni bodite, danes je zadnji dan, naša mati imajo dosti dela in glejte, da je ne boste jezili," tako so nam ata lepo na srce govorili.

Božičnih praznikov smo se veselili vsi, najbolj pa mi otroci. Pri naši hiši smo imeli, ko smo otroci že bolj odrasli; poleg lepih jaslic tudi božično drevesce. Največja skrb je bila, kje bomo dobili lepo smreko, kajti naša vas je obdana le z lepimi rodovitnimi njivami. Do naših gozdov smo imeli pa do eno uro hoda in še domače smreke je bilo škoda sekati, kakor smo otroci v svoji nagajivosti mislili. Z brator Francetom sva se dogovorila, da bova midva preskrbela drevo. Komaj sva čakala, da se je storil mrak in po skrivnem in na tihem sva se

podala krast. Seve, ata in mama nista o tem nič vedela, ker sva bila gotova, da bi nama tega ne dovolili in bi bili tisto leto brez božičnega drevesca. Ko prideva v najbližji gozd, je bila že popolna tema. Mene je bilo kar strah, brata menda pa še bolj, ker je bil par let mlajši od mene. Odsekava prvo smrekco, ki sva jo dosegla. Ni bilo bogve kako lepo drevesce, a samo da je bilo smreki podobno. Takoj se obrneva zopet proti domu.

Snega je bilo tisto leto veliko in zelo mrz je bilo. Ker je bil sneg zmrazjen, sva lahko šla kar po snegu vprek proti naši vasi. Sneg je škripal pod nogami, midva sva se pa v strahu ozirala, če naju kdo vidi. Vedno sva si domišljala, da gre nekdo za nama in si niti ozreti nisva upala. Šele blizu domače hiše sva imela toliko poguma, da sva se ozrla nazaj in sva videla, da ne gre nihče za nama. Sklenila sem pa že takrat, da ne bom šla nikdar več krast. Mrz je bilo, pa sva se vseeno potila, menda radi slabe vesti.

Na sveti večer smo drevesce okinčavali. Vsi smo bili razigrane volje. Ker nismo imeli dovolj nakupljenih stvari za na drevesce, so pa sestre napekle še konjičkov, zvezdic in Bog ve kaj še vse. Toliko lepih stvari smo obesili na drevo, da so se veje kar šibile.

Bilo je ravno tisto leto, ko smo imeli ukradeno drevo, da

bi se bila moja sestra Francka skoro ubila. Bilo je na novega leta jutro. Ata in mama sta šla k prvi maši, me dekleta smo imela pa vsaka svoje delo kot navadno v kuhinji, pri prašičih, v hlevu pri kravah itd. Francka je imela pa nalogo pospravljati po sobah. Pa se je namenila, da bo prižgala svečice na drevescu. Lepo se spravi na stol in poje: Sveta noč, blažena noč. Takrat se pa stol nagne in zapropota po tleh s takim ropotom kot bi se svet podiral. Vsa krvava in potolčena je bila. Ko sta prišla ata in mama domov, bi je skoro ne poznali, tako je bila zatečena v obraz in njen nos je bil trikrat večji kot navadno. Francka, saj nisi še tega pozabila?

Se to moram povedati, kako je bilo ravno pred božičem. Z bratom sva se dogovorila, ker sva mislila, da sva najbolj brihtna, kako bi polovila tiste jerebice, ki so hodile na Skupčev vrt po snegu razkopavati. Prišle so vsak dan proti večeru in najmanj dvajset jih je bilo. V mislih sva že kar obirala jerebična bederca, ker sva bila gotova, da nama tudi ena ne uide.

Ves dan sva se z bratom kunštvala, kako jih bova vjela. Jaz sem svetovala tako, on pa zopet drugače. Končno sva prišla do zaključka, da bo najboljše, če greva kar z jerbasmom do njih in jih kar pokrijeva z njim. Previdno zlezava čez plot na sosedov vrt. Brat z jerbasmom naprej, jaz pa za njim. Že sva bila tako blizu, da bi jih lahko pokrila. Malo še oprezujeva, potem se pa brat zakadi z jerbasmom proti jerebicam. Takrat pa frrrrr . . . in jerebičke so zletele, midva sva pa žalostno gledala za njimi. Pa so jih bederca po vodi. Potem sva nisva pa več lovila. Francka, ko

Apolonia Kic,
Cleveland, O.:

O b zatonu leta

Zopet se eno leto nagiblje k zatonu. Med nami so tako ljubljeni božični prazniki, katerih se veseli vsak zemljan. Veseli se jih reven v borni hišici pri skromnem življenju, kot se jih veseli bogatin, ki ima vsega, kar poželi njegovo srce.

Vse se raduje božične noči. Zveličar je rojen, v jaslicah ljudem po širjavi, kateri so dobre volje. Drug drugemu si voščimo, da bi v veselju in zadovoljstvu praznovali božične praznike. Da bi v dobri volji in ljubezni do bližnjega premjeli mir, katerega rosi božična noč.

Prav radi se zamislimo daleč nazaj v naša najsrečnejša leta, v brezskrbno mladost, ko smo še kot otroci veselo živeli v krogu svojih staršev, bratov in sestric pri jaslicah v svoji rojstni hišici. Kako nam je ljub ta spomin, kako globoko je vdelen v naše srce.

Takrat nam niso naš božični mir še kalili naši sovražniki s svojim lažnjivim jezikom.

boš to bral tam v daljni Kanadi, se boš gotovo spomnil na ta lov.

Sedaj pa želim vsele in srečne božične praznike Vama, dragi domači, ata in mama, sestre in sosedje in Tebi, ljubbi brat v Kanadi. Želim, da bi se še enkrat videli in obhajali spomine na našo mladost, kot se tu s sestrom Francko vedno spominjavi in pogovarjavi le od doma in naših dragih.

Nismo še poznali njih škodoželjnosti, ko v njih hudobnih srcih kujejo načrte, kako bi nam škodovali in sebe povzdigovali. Vse to nam je bilo takrat še nepoznano. Pred nami so se lesketale le čuječe oči naših mamic, iz katerih je žarela sama ljubezen za nas in sama dobrota za nas.

Zato ne moremo pozabiti naših brezskrbnih dni, čeprav nam je mnogim minilo že dolgo vrsto let, odkar smo praznovali zadnji tak srečen božič v domači hišici, kjer nam je tekla zibeljka, kjer nam je naša mamica pela božične pesničke na našo prvo božično noč. Tako dolgo je že od tega, da včasih kar pozabimo v svojih skrbih za obstanek. Toda ko začujemo božično pesem, se nam obude sladki spomini na lepe priprave božične noči.

Kako vesela je bila dekle, ko je delala umetne cvetlice, da okraši hišo za praznike. Radostno je krepak mladenič odmetaval sneg, da nabere mahu za jaslice. Oče so delali okrog hleva in živine, mati so se vrteli pa okrog peči. Vsak je imel svoje delo. Ko se je pa stemnilo, se je vsa družina zbrala v hiši. Mati so z blagoslovljeno vodo poškrkofili vsa gospodarska poslopja. Zatem smo molili večerno molitev, po molitvi pa smo začeli postavljati jaslice v kotu za mizo. Na deski smo iz mahu napravili mal hribček, pod hrib pa smo postavili jaslice. Iz papirja smo narezali pastirke, ovčice, kamele, slone,

jih prilepili na klinčke in jih zataknili po zelenem mahu. Na strop smo obesili veliko zvezdo in obesili belega golauba z pozlačenimi peruti. Okrog zvezde smo nalepili verižice, narejene iz papirja, pa pozlačene orehe in lešnike.

Ko smo končali, je bilo seveda potrebno, da smo šli do sosedov, da smo ugotovili, pri kateri hiši imajo najlepše jaslice. Pri vsakih jaslicah se je gotovo tudi oglasila božična pesem.

Zunaj je pa mrzla burja gonila čez hribe in doline glasove zvonov, ki so vabili zemljane k polnočnici. Zvonovi dvignejo človeškega duha in srce se raduje, da je zopet dočakalo božič.

Vse iz vasi se napoti v farne cerkev k polnočnici. Stara mati so rekli, da kateri fant se misli poročiti prihodnji predpust, da si nevesto izbere pri polnočnici. Zato ni čudno, da so dekleta zahtevala nove rute za božič, čizme, da so škripali in lase so si škrapljale. Fantje so prižgali pripravljene baklje, da so svetili z njimi po poti. Pod nogami je škripalo. Ivje po drevu v gozdu se je lesketalo, na nebu se je bleščalo milijone zvezdic. Videti je bilo, da se celo nebo raduje veselih ljudi, ki hite k polnočnici.

Kako lepo zadone orgle v cerkvi. Pevci nikdar tako radostno ne prepevajo kot pri polnočnici. Petje povzdigne srca, naša vera se poživi v božični noči, ko se je odprlo nebo in se je zaslialo petje angeljev, ki so oznanjali mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje. Upanje nas utrjuje, da dosežemo po božjem Detetu, ki se je rodilo za nas v betlehemski štalici, krepost, da potrpežljivo prenašamo zopernost življenja in v ljubezni do božjega Deteta, ki je bilo za-

ničevano od rojstva do smrti, zaslužimo, da dosežemo po dokončanem življenju večni božič, kjer bo donelo večno petje angeljev. Mir božji bo počival v naših dušah.

Mislim, da sem že precej zavlekla z mojim pisanjem. Moram nehati, da bodo tudi drugi imeli prostor, ki znajo mogoče boljše sestaviti kot pa jaz. Iskrene pozdrave vsem čitateljem. Naj vas božje Dete blagoslovi. Sprejmite pozdrave tudi vi onkraj morja v mili naši domovini, ki nam ne gre iz spomina.

Tončka Jevnik,
Cleveland, O.

Sv. Jožef ob jaslicah

Dete božje je dobrota, ki gladilo vsem bo pota. Dete večno je pravico, vsi se bodo mu klonili, revni in vsi odlični.

Kdo je meni Dete dal, sin ga bom imenoval. Sin nebeškega Očeta, ali čuješ, Mati sveta? V strahu in gorečnosti sem te hotel zapustiti, ko bi čudo božjih del, tajno mogel zaslutiti. Nisem vedel, da zaklad dragocen si sprejela, da deviški sveti sad,

v svetem Duhu si spočela. Oh najrevnejši takrat, danes sem nad vse bogat. Prednik David si nadel veličanstvo si kraljevo, jaz izgubil sem sijaj in objel uboštvo revo; mesto kronani vladar, skromen nepoznan tesar. Zdaj pa mi je krona dana, Mati mi deviško vdana, dala je nebeško Dete, v blaženih rokah leži, Jezus krona mojih dni, krona moje večnosti.

ČLANI

SLOV. GROCERIJSKEGA IN MESARSKEGA KLUBA V COLLINWOODU

ŽELE VSEM SVOJIM ODJEMALCEM VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE IN SREČNO NOVO LETO

Gospodinje, če hočete razveseliti svoje z dobrim kosilom, pecivom in jestvinami, kupite blago pri članih tega kluba, ki nudijo k praznikom znatno nižane cene.

Ker naši trgovci podpirajo narodne ustanove slo-odstočno je dolžnost naroda, da jim delno vrača. "Bodimo sebi najbližji."

ASSEG JOHN
15613 Holmes Ave.
BERNOT VICTOR
16001 Holmes Ave.
BOLDIN BLAŽ
14401 Thames Ave.
CERGOL & OGRINC
412 E. 140th St.
ČEBUL FRANK
14615 Sylvia Ave.
DOLENC JOHN
573 E. 140th St.

FABIAN FRANK
399 E. 152d St.
GODEC BLAŽ
16903 Grovewood Ave.
GABRIEL FRANK
595 E. 140th St.
HABINC MAX MRS.
542 E. 185th St.
JANES JOE
632 E. 222d St.
JAZBEC FRED
821 E. 222d St.
JANŽEVIČ JOE
542 E. 152d St.

KUHEL MARY
16321 Arcade Ave.
KAUSEK JOHN
19313 Kewanee Ave.
KAUSEK LEO
15708 Saranac Rd.
KASTELIC FRANK
19300 Shawnee Ave.
KUCHAR JOE
15607 Waterloo Rd.
MULLEC FRANK
16811 Waterloo Rd.
MODIC JOE
315 E. 156th St.

METLIKA JOE
14516 Sylvia Ave.
PETRICH JOE
27919 Lake Shore Blvd.
PIBERNIK LOUIS
830 Babbitt Rd.
RADDELL LUDWIG
15802 Waterloo Rd.
SPEHEK JOHN
16226 Arcade Ave.
ŠKOF JOHN
1170 E. 174th St.
SOBER & MODIC
544 E. 152d St.

ŠETINA JOE
692 E. 185th St.
TOMAŽIČ JOHN
16821 Grovewood Ave.
TISOVEC JOE
16224 Arcade Ave.
TEKANČIČ ANTON
19302 Chickasaw Ave.
URBAS LOUIS
17305 Grovewood Ave.
VIDENSEK JOHN
486 E. 152d St.

Knjipic SL-čko,
Ljubljana

AMERIŠKA DOMOVINA

AMERICAN IN SPIRIT FOREIGN
IN LANGUAGE ONLY

AMERICAN HOME

SLOVENIAN MORNING
DAILY NEWSPAPER

NO. 297—PART IV.

CLEVELAND, OHIO, TUESDAY MORNING, DECEMBER 20, 1938

LETO XLI. — VOL. XLI.

Anton Grdina,
Cleveland, O.

Kako smo v Clevelandu praznovali

Praznovanje dvajsetletnice ujedinjenja kraljevine Jugoslavije in obenem odlikovanje, ki ga je vlada v Beogradu določila uradnikom Jugoslovanskega kulturnega vrta lahko rečemo, da je izpadlo sijajno, če vzamemo kratak čas, ki je bil določen, da se praznovanje izpelje.

Na akcijo štirih jugoslovanskih kulturnih društev se je odbor zavzel za stvar in sijajno uspel. Dasi se kaj sličnega dozda še ni vršilo, je izpadlo vse to narodu po veselju in volji. Narod se je odzval tako častno, da je primanjkovalo prostora. Navzoči so bili številni častni gosti, med njimi tudi dr. Vladimir Ribar iz poslaništva, v imenu ministru Fotiča in v imenu vlade iz Beograda, ki je prinesel in pripel odlikovanje. Navzoči so bili tudi trije odlični gospodje duhovniki: Rt. Rev. msgr. Vitus Hribar, Rt. Rev. msgr. B. J. Ponikvar in Rt. Rev. Oman, podkonzul Michael Cerrezin, Mr. John L. Mihelich, Mr. John Jerič, urednik A. S., Mr. Wallena, kot zastopnik clev. župana in mnogi drugi.

Program dneva je bil sledeč. Dopolodne se je vršila v cerkvi sv. Vida služba božja ob desetih, kateri so prisostvovali člani pripravljalnega odbora in mnogi iz organizacij ter polna cerkev faranov. Rev. Matija Jager, kaplan, je imel v ta namen govor o praznovanju ter je v navdušenih besedah poudarjal ljubezen do domovine in udanosti do vlade. Rev. Jager je znan fin govornik.

Po službi božji se je delegacija odpeljala v kulturni vrt, zatem na kosilo in potem na razne druge kraje. Zvečer se je nadaljeval program v hotelu Statler ob veliki udeležbi občinstva ter govorih, glasbi in petju.

Program se je pričel takole. Ko so bile vse mize zasedene, so prikoralali v dvorano k glavni mizi, ob zvokih orkestra, slavljenici, govorniki in gostje. Navzoči so jih burno pozdravljali. Po kratkem nagovoru, ki ga je imel predsednik pripravljalnega odbora, Mr. William Vidmar, ki je predsednik Jug. univerzitetnega kluba, odvetnik in mestni policijski pravdnik, je godba zaigrala ameriško in jugoslovansko himno. Zatem je opravil molitev msgr. Vitus Hribar, nakar se je pričel banket. Da je bilo med okusno večerjo še prijetneje, je skrbel orkester Newburg Six Stars, pod vodstvom g. Bečaja.

Po večerji je predsednik omizja, Mr. Vidmar, v daljšem govoru pojasnil pomen praznovanja in čestital vsem navzočim za tako lepo in obilno udeležbo, za lep red in sodelovanje. Nato je Mr. Vidmar imenoval za stoloravnatelja g. Ivana Zorman, slovenskega pesnika, ki je govoril o pomenu večera v slovenskem in angleškem jeziku. Da zna g. Zorman fino skladati pesmi to vemo in da mu teče beseda gladko, to tudi vemo. Čast komur

domovini in vladi v Beogradu, ki je prva izmed vseh drugih tujezemskih držav, ki je potom kulturnega vrta odlikovala uradnike, dasi ima 22 narodnosti svoje kulturne vrtove poleg našega.

Zatem je bil pozvan častni gost iz Chicaga, Mr. John Jerich, urednik A. S. in Novega Sveta, ki je imel daljši govor, zlasti namenjen prijatelju A. Grdini za mnoga dopisovanja na polju katoliške akcije.

Ker se je bil kazalec na uri pomaknil že precej čez polnoč, je g. Ivan Zorman zaključil program in prosil msgr. B. J. Ponikvarja, da je opravil zahvalno molitev.

Toda s tem pa niso ljudje zbežali, kot je sicer navada, ampak se je razvilo še veliko in živahno veselje med narodom. Vsak je želel izraziti svoje zadovoljstvo, vsak stisniti roko v priznanje. Mlad in izobražen, tu rojen moški je rekel: "Navadno smo mi tu rojeni protestirali radi dolgih govorov. Nocoj pa niso bili predolgi, niti jih ni bilo dovolj. Še dolgo bi jih bili radi poslušali!"

V dolžnost mi je in sicer velika dolžnost, da se za vse to v imenu kulturnega vrta zahvalim vsem, ki so pripomogli, da se je to praznovanje tako častno in tako slovesno izvršilo. Graditev Jugoslovanskega kulturnega vrta je povzročila to slavnostno praznovanje. Vrt gradimo Jugoslovanci na ime naše države, v kredit našim sobratom v domovini, ker v vrt postavljamo one velike in zaslužene buditelje jugoslovanskega naroda. Odkar smo pričeli graditi vrt, smo vselej pozvali tudi zastopnike naše države potom poslaništva iz Washingtona ali postom generalnih konzulatov. Ti so se vedno rade volje odzvali in prisostvovali, da so nam pomagali moralno in idealno graditi naš narodni vrt.

Imeli smo iz naše mile domovine častne goste, ki so dopeljili sem v sporazumu in z dovoljenjem jugoslovanske vlade v Beogradu. To nam je bilo v veliko pomoč, da se je narod bolj navdušeno zavzel za kulturni vrt.

Imeli smo iz naše mile domovine častne goste, ki so dopeljili sem v sporazumu in z dovoljenjem jugoslovanske vlade v Beogradu. To nam je bilo v veliko pomoč, da se je narod bolj navdušeno zavzel za kulturni vrt.

Zatem je dr. Ribar pripel odlikovanje podpredsedniku Jug. kult. vrta, g. Mile Marinkovichu, namreč sv. Save, 4. reda. Zatem je pripel enako odlikovanje tajniku Jug. kulturnega vrta, Mr. Jožetu Grdini in blagajničarki, Mrs. Marion Kuhar.

Nato so govorili odlikovanci, ki so se zahvaljevali za tako veliko priznanje od strani vlade v Beogradu, kakor tudi od strani poslaništva v Washingtonu. Prizor odlikovanja je bil poln ginutja, ne samo za te, ki so bili odlikovani, ampak prav tako za vse navzoče.

Naj omenim, da smo sprejeli to odlikovanje za ves jugoslovanski narod v Ameriki, posebno še v namenu, da dela čast onim, ki so nam pomagali graditi Jugoslovanski kulturni vrt. Brez pomoči zavednih Jugoslovancev bi mi uradniki ne mogli vrta dograditi. Zato pa naj delimo naše priznanje s temi, ki so nam pomagali. Vrt pa, ki bo ostal za vedno spomenik v mestnem parku, naj dela čast in bo v priznanje

Na podlagi tega je moja velika dolžnost, da izrazim svoj globoko in tudi iskreno zahvalo potom poslaništva, katero zastopa našo domovino in vlado ujedinjene Jugoslavije. Zahvala predsedniku jugoslovanske vlade, dr. M. Stojadinoviču in ministru dr. Antonu Korošču za odlikovanje in priznanje našega dela za jugoslovanski narod v Ameriki. Tako se zahvaljujem tudi sedanjemu poslaniku, dr. Konstantinu Fotiču, kakor tudi prejšnjemu, dr. Božidarju Stojanoviču, ki je nadomestoval ministra Leonida Pitamica in vselej rad in z veseljem prihital med nas, ko smo gradili naš narodni vrt.

Nikoli ne bo pozabljen med nami dr. Leonid Pitamic, ki je zasidil prvo lopato, ko se je pričel graditi kulturni vrt. Naj se on danes z nami veseli našega uspeha. Živel naš veliki prijatelj!

Ker je bil poslanik dr. K. Fotič zadržan na enaki proslavi v Pittsburgu, je pooblastil in poslal našega tržaškega rojaka in visokega uradnika v poslaništvo, g. svetnika dr. Vladimira Ribara, ki je na sijajen način izvršil svojo nalogo. Iskrena zahvala dr. Ribaru in še mnogokrat se pokazite med nami.

Ker imam v mislih tudi preteklost, v kateri smo gradili naš narodni vrt, ne smem pri tem pozabiti še enkrat poseči nazaj v nezabne čase, ko so nas posetili častni gostje iz domovine in sicer ljubljanski vladika dr. Gregorij Rožman, zatem župan ljubljanski dr. Juro Adlešič z gospo soprogo. Dalje so bili med nami gostje: dr. France Trdan, profesor v škofskih zavodih v št. Vidu nad Ljubljano, g. Julij Slapšak, šolski ravnatelj. Z škotom dr. Rožmanom je bil dopel tudi misijonar preč, g. Jakob Ponikvar.

Vsi ti so bili prinesli za naš narodni vrt dovolj moralnega priznanja, da smo zamogli odbijati napade lastnih rojakov, katerih namen je bil iz sebičnosti preprečiti gradnjo zasnovanega kulturnega vrta. Hvala vam, gostje! Mnogo ste žrtvovali in potrošili za nas, toda

vam je postavljen velik spomenik, ki ne bo nehal biti rasti in zeleneti.

Ker se pa moja zahvala naša največ za ravno izvršeno praznovanje, moram dodati še to. Da smo zamogli praznovanje na tako svečan način obhajati, je bilo potreba veliko dela. Za to je bil potreben odbor mož, žena in deklet. Sledeča društva so sodelovala: Jugoslav University Club, Jugoslav Slovene Club, klub Nje-goš in Jug. kulturni vrt. Ta društva so dala najboljšje voditelje, ki so nalogo častno izpeljali. Hvala Mr. William Vidmarju, predsedniku kluba in večera. Tako zahvala Mr. Ivanu Zormanu, stoloravnatelju. Iskrena zahvala vsem govornikom.

Poleg govornikov ne smemo pozabiti na tiste, ki so delovali, da se je ta program izvršil tako povoljno. Že vsem je znano, da imamo v svoji sredini mojstra za urejevanje odrov in omizja, to je Math Grdina, ki je eden tistih, ki molči in dela. Kjer je on zraven, je vse prvovrstno.

Oba, dr. Mally in njegova soproga Johanna sta bila aktivna, prav posebno pa še Mrs. Mally, ker je z Mr. Vidmarjem skrbel, da smo dobili tako fino postrežbo v hotelu. Če bi ne bilo Frank Jakšiča, bi ne bilo prodanih toliko vstopnic. Hvala tudi njemu. Mr. George Vojnoviču se zahvalim, ker je naše praznovanje prav dobro razglasil v ameriškega dnevnikov. Ker sem pa že pri časopisih, je potrebno, da se zahvalim za sodelovanje Ameriški Domovini, ki je pomagala graditi vrt in nam vedno odstopila prostor, da smo se mogli braniti pred napadi na osebe, ki so se trudile za ustvaritev našega vrta. Vselej so nam pomagali tudi ameriški dnevnik: Plain Dealer, Press in News, enako University Bulletin. Tudi drugi naši slovenski časopisi so nam pomagali: Amer. Slovenec, Glasilo KSKJ, Glas Naroda, tednik Glasnik in mesečnik Ave Maria. Še celo v naši domovini so se za pravice našega vrta in principov zavzemali naši časopisi. Hvala za na-

klonjenost. Gdč. Frances Bogovich je pa vse zapisala, ko so odbori imeli zborovanja, da bo ostalo vknjiženo v zgodovini našega vrta. Tako so se trudile tudi naše gospodične: Emma Milavec in Genevieve Jakšič. Hvala onim, ki so v narodnih nošah spremljale goste k omizju. Hvala newburškemu orkestru Newburg Six Stars in voditelju g. Frank Bečaju. Tudi vodstvu hotela Statler se zahvalim, ker je bila res. fina postrežba.

Lepo se zahvalim nečaku L. Grdini in spremljevalki na klavir, gdč. Belaj. Prav izvrstno sta napravila. Hvala odseku bratov Srbov, ki so pomagali. Hvala tudi onim, ki so prodajali vstopnice: Mrs. Julija Brezovar, Mrs. Mary Hrstar, Mrs. Frances Oražem, Frank Stefančić, Mrs. Frances Rupert in še drugim za sodelovanje.

Vsem tem in vsem, ki ste se udeležili naj gre moja zahvala. Vrt, ki bo dalje zelenel, naj vam vašo naklonjenost obilo poplača!

NAŠI ODLIKOVANCI

Jugoslovanska vlada v Beogradu je odlikovala več naših Slovencev in Slovencek, kot smo že poročali. V nedeljo 4. decembra se je vršil v hotelu Statler v Clevelandu banket, pri katerem je zastopnik jugoslovanskega poslaništva, dr. Vladimir Rybar, izročil odlikovancem redove. Spodnja vrsta, od leve proti desni: Mrs. Marion Kuhar, dr. Vladimir Rybar, Mr. Anton Grdina. Druga vrsta: Mr. Jože Grdina in Mr. Mile Marinkovich.

Tončka Jevnik:
Cleveland, Ohio:

Božična prošnja

Samotno dihajo stene štiri med njimi sedim z obrazom v dlaneh, in hrepenenje se širi v duši moji, ker sveti večer je nocoj v vaseh.

Božič in jaz sva si tuja postala, kriva le temu so čas in tujina, oh le kam sta mi radost božično pregnala, da mi v srcu tli le še skrivna bolečina.

O božje Dete, naj bodem nocoj spet enkrat nekdanji otrok tvoj: daj mi otroški jok in smeh, z vero prečisto v mojih očeh.

Ponižanje, zmote in tudi spoznanje izbriši iz mene ko težke sanje, napolni praznoto, izgine naj mraz, da zblizava se skupaj ti in jaz.

O Jezušček sveti, odpusti mi zdaj, in pelji me zopet k sebi nazaj, za nič drugega nocoj mi ni mar, samo to te prosim v božični mi dar.

Mary Modrijan,
Cleveland, O.

O 20-letnici smrti moje sestre

Gotovo se še marsikateri spominjate tiste grozne epidemije influence, ki je razsajala leta 1918. Največ smrtnih slučajev je bilo med ljudmi srednjih let. Koliko trpljenja in žalosti je povzročila ta bolezen, ko sta v več slučajih umrla oče in mati ter pustila kopicico otročičkov. Tako je pokosila smrt tudi mlado življenje moje edine ljubljene sestre.

Dvajset let je že, kar žalujem za Teboj, sestra, in ni Te moč pozabiti nikakor, ker bila si kakor angelj. Tvoje zadnje p'smo hranim kakor zaklad svoje duše.

Že ko je bila stara štiri leta je bila na smrt bolna. Še danes vem, kako sem jokala okrog njene postelje in jo klicala: "Ivanka, kaj ne, da ne boš umrla?" Ko je bilo njeno telo v vročinski agoniji, sem klečala in prosila Boga, da naj ji zopet da zdravje. In res je ozdravela.

Klonjenost. Gdč. Frances Bogovich je pa vse zapisala, ko so odbori imeli zborovanja, da bo ostalo vknjiženo v zgodovini našega vrta. Tako so se trudile tudi naše gospodične: Emma Milavec in Genevieve Jakšič. Hvala onim, ki so v narodnih nošah spremljale goste k omizju. Hvala newburškemu orkestru Newburg Six Stars in voditelju g. Frank Bečaju. Tudi vodstvu hotela Statler se zahvalim, ker je bila res. fina postrežba.

Lepo se zahvalim nečaku L. Grdini in spremljevalki na klavir, gdč. Belaj. Prav izvrstno sta napravila. Hvala odseku bratov Srbov, ki so pomagali. Hvala tudi onim, ki so prodajali vstopnice: Mrs. Julija Brezovar, Mrs. Mary Hrstar, Mrs. Frances Oražem, Frank Stefančić, Mrs. Frances Rupert in še drugim za sodelovanje.

Vsem tem in vsem, ki ste se udeležili naj gre moja zahvala. Vrt, ki bo dalje zelenel, naj vam vašo naklonjenost obilo poplača!

Ko je bila stara dvanajst let, jo je vzela teta za svojo, ker ni imela svojih otrok. Imela je trgovino, pa jo je potrebovala. Ker je bila teta skopa, je morala moja sestra trdo delati, ker sta vsak dan dve peki kruha spekli. Kruh mesiti je težko delo še za odraslega človeka, nikar za otroka. Torej moja sestra ni imela nič dobrega pri svoji teti. Z pridnostjo in varčnostjo sta si prihranili celih 40 tisoč gl. Pa kaj je bilo po prevratu toliko denarja? Nič!

Koliko znojnih kapelj je padlo za ta denar, pa vse za nič po krivdi tistih zveri, ki so vojno povzročili. Potem je prišla pa še kuga, da je bila mera trpljenja polna.

Ko je moja sestra odrasla, je teta na vsak način hotela, da se mora omožiti. Ker pa sestra ni imela veselja do moštve, je teta vedno prosila, naj je nikar ne sili, ker hoče ostati samska. Ker ji pa teta le ni dala miru, se je končno udala. Ni pa bila srečna, ker mi je enkrat potem pisala, da bi se lažje ječe privadila kot pa zakona. Imela je sina, ki je zdaj star 22 let.

Dvajset let je preteklo, kar sem dobila usodepolno pismo o Tvoji smrti, draga sestra. Prosila sem Te, da se mi vsaj v sanjah prikaži, ker Te hočem še enkrat videti. Ivana, sestra moja, saj sem skoro zblaznela od žalosti za Teboj. Pisala sem materi, da mi morajo pisati, da vest o Tvoji smrti ni resnična. Pa je bila in ni se dalo prdrugičiti.

Ivana, ljubljena sestra moja! Vživaj mir, nebeški mir, ki ga svet ne more dati, ker zaslužila si si ga. Še en čas bom žalovala za Teboj z upanjem, da se bova tam skupaj združili. Naj Ti sije večno sonce na Tvoje malo domovanje. Na veke Tvoja, večno žalujoča sestra. Ko bi ljubezen mogla želo smrti streti, bi ne bilo treba Tebi, sestra, v grobu že trohneti.

Joško Penko,
Cleveland, O.

NOVA DOMOVINA

V letu 1927, poznega jesenskega dneva je v rottendamskem zalivu romantične Holandske ležala gosta megla. Po zalivu in prekopi so prodrale snežni belo meglo svarilni glasovi siren vlačilcev, malih parnih ladij in klic brodarjev. Ob istoku pa je čakala potnikov natovorjena ladja Volendam, da odplove preko oceana v severno Ameriko. Sirena potniške ladje odda svari in vlačilci jo potegnejo na odprto morje. Odrezala je vsaki dan nad 300 morskih milj morske gladine in dospela v New York v desetih dneh. Bil sem na njej edini Jugoslovčan.

Nestrpno sem deseti dan pričakoval večera — reklo se nam je, da okrog enajstih dospemo v New York, svetovno znano mesto, po katerem hrepeni milijone evropskih težakov, deklet in srečolovcev. Nekateri onih, ki so izstopili v newyorškem pristanišču so bili srečni, toda mnogim je bila nova domovina kruta mačeha poleg vsega sijaja in bogastva. Uboštvo in pomanjkanje je povsod doma — najde se ga celo v bogati hiši, če ne finančne, pa možganskega. Nova domovina je poznala le fizično moč inozemca in mu dala blagostanje ob trdem delu žuljavih rok. Slabiči in bolehnici so se nad novo domovino kmalu razeočarali, — bilo je v njej bore malo socialnega sočutja. Zadnjih šest let se je pod Rooseveltovo administracijo tozadevno mnogo v korist delavca izpremenilo.

Razkrojen v domotožju — pustil sem ženo in dva otročiča nepreskrbljene v stari domovini, stopim na krov in zrem nebotičnike, ki so se poleg nizkih stavb dvigali v nebo. Kakšna disharmonija od evropskih mest. Vprašal sem se, čemu čudstvo saj sem vendar v Ameriki, deželi čudežev in dovršene mehanike?

Priznati moram, močno se mi je dopadla vljudnost ameriških vladnih uradnikov. Predno se je v stari domovini izvršil pregled 10 potnikov so jih tukaj odpravili sto, mogoče več. Ameriškemu uradniku je pač vseeno radi formalnosti, stori tako, kakor je njemu priročno in hitreje. Ameriški uradniki se polno zavedajo, da morajo biti oni na uslugo ljudem in ne ljudje njim. Znak demokracije, ki jo Evropa še ne pozna. Amerikanci bore malo dajo na to kdo poseduje višji ali nižji čin. Med seboj občujejo prijazno in rešpektivno, ne da bi komu kazali svojo avtoriteto. So pač principiellni demokratje v ponašanju in občevanju. Da bi bilo v stari domovini tako, gotovo bi marsikatera pobuna izostala med kmeti in delavci.

Newyorški pločniki mi na prvi pogled niso dopadli. Bilo je na njih preveč drena in nepotrebnega postavanja. Pozneje sem opazil, da temu ne more biti drugače — naselje je tesno, ogromne tovarne, trgovine, pristanišče in tisoči v nebotičnikih tvorijo milijonsko maso na mali zemeljski površini. New York je kolosalno človeško mravljišče, ki ga težko povprečen Evropejec iz malega mesta doume. Kaj je najti v mestu niti oni ne vedo, ki so v njem rojeni in živijo v mestu do visoke starosti.

Ameriški vlaki so veliko bolj udobni kakor v Evropi. Vse je tako urejeno, da nikdo ne more svoja cilja zgrešiti ker je pod strogo kontrolo prevoznega osebja. Vozni listek pove vse, kar hoče osebje znati, da potnika varno in pravilno pripelje na cilj. Voznja v prvem ali drugem razredu v stari domovini je enaka ameriški postrežbi, ki ne pozna nikakih prevoznih razredov. V vlakcu se dobe vse ugodnosti slične kot v modernem hotelu.

Okrog četrte ure sem se vsedel na vlak dne 21. oktobra lepega in jasnega popoldneva. Pustivši New York sem se zadržal v neprodinje daljave in gledal na njih redko posejana naselja. Čudno se mi je pač zdelo, čemu tako razsejane hiše, ko pa so pri nas kmetije združene v tesne vasice. Ni mi bilo jasno dokler se nisem pozneje uveril, da so to ameriške kmetije, imenovane farme. Vsak farmer živi sredi svoje farme, ki obstoji iz samo enega velikega kosa zemlje. Skoro ne more biti drugače kot da ima vsak na svoji zemlji hišo. Pri nas so kmetije razkosane, zato so tudi naša starokrajna naselja drugače oblikovana.

Vlak je brzel z veliko naglico preko planjav, po gozdovih, skozi mesto, mimo plantaž in tovarnen med gorami in ob vodovju. Dospel sem drugo jutro ob desetih v slovensko metropolo Cleveland. Vedno sem imel pred očmi in mislih veliko železniško postajo, kjer bom izstopil po zgledu Dunaja ali kakšnega evropskega vlemesta. Sprevednik me vlijudno opozori, da smo dospeli v Cleveland. Dvignem kovčege in izstopim iz vlaka na peron, ki je bil bolj podoben starokrajški čuvajnici, kakor pa vele mestnemu kolodvoru. Zelo praktičen izstop, toda kolodvorskih pisarni ni bilo nikjer. Ameriške železnice so v privatnih rokah, zato urede poslovanje tako, kakor je bolj praktično in prikladno. Vsi železniški uradi so bili v drugih poslopih. Danes je temu drugače. Združene železnice so zgradile veliko železniško postajo, ki je kras mesta in moderne tehnike.

Cleveland je na prvi pogled napravil name kaj čuden vtis. V centru mesta visoka poslopja, ulice nerazumljive hitrice, avtomobilski promet podoben nepretrgani verigi, pločniki nekje širši in nekje ozki ter poleg velike in lične stavbe pa male hiše, od katerih bi lahko nekatere imenoval le sene podrtije. Bil sem na St. Clair Ave. Prispevši v slovensko St. Clair naselje mi je dopadlo, ker sem ga primerjal prilično Poljanski cesti v Ljub-

ljani. Collinwoodsko okrožje mi je tudi dopadlo, toda medcestje med Lake Shore Blvd. in 200 cesto mi je bilo najljubše. Čedne, večinoma leseno izdelane hiše z prijaznimi in lepimi vrtovi so mi vrnile domač občutek domačnosti. Kaj čudno sem zrl na lesene hiše, ker jih nisem bil navajen. Manj bi se čudil slamatni strehi kakor sem se lesenim hišam. Kmalu sem spoznal in se prepričal, kako je v njih udobno stanovati in uživati vse udobnosti, ki jih človek poželi. Danes mislim, da je lesena hiša najboljša stanovanje.

Dospel sem v Cleveland, ko se je vršila v mestu velika politična kampanja za županske volitve. Opazoval sem politično gibanje s tem večjo vnevo, ker sem bil v stari domovini sam politično močno zainteresiran. Videl sem, da je tudi politična borba tukaj povsem drugačna in bolj demokratična. Slišal sem govornika, ki je slučajno v slovensčini govoril, kako je svojega nasprotnika po domače krtačil brez strahu in bojazni. V takem slučaju bi bil v stari domovini po orožnikih aretiran in postavljen pred sodišče. Čudil sem se razkošni volivni reklam, katera je včasih postala skoro otročja. Način volitve mi je bil prvotno težko umljiv. Pozneje sem uvidel, da je popolnejši nego v kaki evropski državi.

Vpisal sem se v slovensko podporno društvo, bil na seji sprejet in opazil nepriljenost domačnosti, katera je od časa do časa prekoračila mejo dostojnega izraza. Po nekaj dnevih bivanja v Clevelandu sem se seznanil z nekaterimi odličnimi rojaki, med katerimi sem se počutil domačega. Marijan Urbančič, v naselbini poznani inteligent, me je prvi informiral o naših običajih in načinu življenja tukaj. Prvotno sem dvomil, da bi bile informacije istovestne, toda imel sem kmalu priliko ugotoviti njih resnico.

Par mesecev po prihodu v Ameriko sem bil navzoč pri nekem občnem zborovanju, katero je trajalo tri večere po štiri ure. Nepoznanje položaja mi je naklonilo, da sem bil zbornični zapisnikar, kar je bilo zame nadvse mučni posel. Razni govorniki so govorili o predmetih, ki so bili meni popolnoma tuji, še posebno ker so se izražali v popačeni angleščini. Zborovalci so drugi večer menda zapisnik odobrili zgolj radi simpatij, ki so jih imeli do novega naseljenca. To občno zborovanje je napravilo name kaj čuden vtis in nikoli ne bom pozabil gotovih oseb, ki sem jih na zborovanju v dobri ali slabi strani spoznal. Bila mi je to za bodočnost dobra šola. Kmalu sem uvidel, da si nekateri svobodo napačno tolmačijo. Nad seboj pa sem razsodil, da bo treba iti razmeram nasproti in odložiti knjigo o "lepem vedenju." Težko je šlo, toda človek se dobrega kaj hitro odvadi. Kmalu sem postal drugim enak.

Delo v tovarni se mi je zdelo prijetno, toda radi neutrujenja života naporno in nevzdržno. Privadil sem se tudi temu in bil zadovoljen, čeprav sem moral delati sedem dni v tednu. Veliko mi je bila pri srcu družina, da jo dobim k sebi v Ameriko. Dve leti in pol za menoj je tudi ta srečno prispela in mi olajšala skrb in domotožje. Družinica se je kmalu oživela v ameriške razmere in bila vesela nove domovine.

Prepojen ideala narodne zavesti, še posebno, ker sem videl gorje in krivice v Primorju, sem postal močno aktiven na narodnem in kulturnem polju. V letu 1930 sem imel osem društvenih funkcij, katere sem poleg vse v redu vršil. Prvo

in drugo leto, dokler smo se med seboj nekoliko tuje gledali, smo si bili dobri prijatelji, toda pozneje pa so se vremena spremenila in mesto pobude v delu sem pričel jemati neopravičene batine od ljudi, o katerih sem mislil, da mi v prepričanju stoji najbližje. Za moje vestno društveno in narodno delovanje sem bil plačan s psovskami in zahrbnim obrekovanjem. Vprašal sem samega sebe: ali so tisti ljudje, ki se imenujejo "naprednjaki?" Da, bili so "prvaki" kadar je šlo za narodni ideal uničiti. Vsaka narodna akcija jim je bila "fašizem" naročena po nacizmu iz Jugoslavije. Postal mi je položaj po treh letih nevzdržen, umaknil sem se v enoletno zatišje ter pričel potem delovati z resnimi narodno čutečimi rojaki. Vesel uposlitve pri dnevniku Ameriški Domovini sem našel vso narodno in moralno podporo, da sem po svojih močeh sodeloval v širjenju jugoslovanske bratske ideje. Kako vendar ne bi našel pri temu distu vse podpore, ko vendar je bil njega urednik vnet in nezizprosen zagovornik jugoslovanstva že tistikrat, ko drugi niti o Jugoslaviji sanjali niso. Žal, da tudi ta, lahko bi rekli med prvimi prvi Jugoslovčan v Ameriki ima svoje nasprotnike, ki mu ne priznajo velikega in idealnega dela na narodnem, prosvetnem in kulturnem polju.

Čimdlje sem bil v Ameriki, tem več razeočaranja sem doživel. Videl nisem tiste krenovitosti, značajnosti, ki je prirojeno svojstvo našemu delavcu, kmetu ali inteligentu v stari domovini. Menda nas je zujina preličila in nam v borbi za obstanek iztrgala traditijsko dedščino naših praočelov. Danes me ne more ničesar več razeočarati, ker razeočaran sem bil v teh letih toliko, da mi je razeočaranje navadni dnevni doživljaj. Nova in stara domovina sta v praksi in življenju dva svetova, umljiva le onemu, ki pozna oba.

Amerika je lepa, v nji je življenje udobno, hitrica neumljiva in ž njo tudi uganka bodočnosti nikoli jasna. Kdor je bogat je lahko jutri velik revež in obratno revež lahko postane preko noči bogat. Amerika ima svojevrstne skrivnosti, ki so pregledne le tedaj, ko gre človek skozi nje v dvig

ali pogubo. Amerika je skrivnostna in vedno nerešena uganka, v kateri se lahko vedno sanja o skritih zakladih. Mi ameriški naseljenci se nikoli več ne moremo privaditi življenja v stari domovini, nikoli več tiste sigurne počasnosti ter se odvaditi prometne in postrežne ugodnosti. Nova domovina nas je prerodila poleg težkega dela, mnogih skrbi in vedne borbe za življenje v rahločutneže.

Nikdo da naj ne misli v stari domovini, da je Amerika raj življenja, če je človek bolan ali v brezdelju. Marsikateri rojak, če bi v stari domovini tako trdo prijel za delo kakor mora v Ameriki, bi mu bilo življenje udobnejše in boljše. Tudi v Ameriki je veliko revežev, ki so odvisni od dobre volje usmiljenih src. Posebno je mnogo onih inozemcev, ki so v mladosti brezskr-

bo živeli ter se niso pobrigali, da bi postali ameriški državljan. Ker sem prepričan, da bo mnogo popisov v božični izdaji Ameriške Domovine popisov iz življenja stare domovine, naj bodo te vrstice namenjene našim rojakom v stari domovini kot kratek popis priseljenčevega življenja v novi domovini.

Bog-li zna, koliko časa nam bo usoda mila ljubiti in spoštovati našo vedno lepo Slovenijo združeno v močni narodni državi — tujčeve roke se dvigajo, željne rop in podjarmljenja. Naša rodna zemlja je prepojena krv v borbi za narodno svobodo — bojimo se, da na grobu narodne svobode vzklije tiranija, suženjstvo in krivica.

Vesele božične praznike rojakom v novi in stari domovini.

350 POUNDS OF Solid Sentiment

For the Practical Person with a Sentimental Side!

This year make yours a gift of the heart and head—something she really wants—and needs. Give her a practical present—a beautiful, big, new General Electric Refrigerator! She'll use it and appreciate it every day—for years and years.

So Much for So Little!
The G-E, first choice of millions, is now popularly priced. It is thrifty in price, thrifty in current, and thrifty in upkeep. Present values are greatest in General Electric history!

Simple, Silent, Sealed-in-Steel
G-E THRIFT UNIT
with Oil Cooling
The original sealed-in-steel "cold maker" that revolutionized refrigeration costs. Its record for enduring economy is unmatched by any other sealed refrigerating mechanism.

V. BLAG SPOMIN
DRUGE OBLETNICE SMRTI
ZLATE MAMICE

Terezije Vrabec

IZ MOKRONOGA
Na grob sem cvetko posadila, in zraven sem pa solzila, ker zlata mamica tu leži, v svoji rodni zemlji.
Kak' srečna bi pa jaz bila, ko bi zraven Tebe ležala; pa usoda mi ni bila mila zato, ker sem se od tam ločila.
Dve leti je sedaj minilo, odkar počivaš pod gomilo; le prosil Jezusa za nas, mi tukaj molimo za Vas.
Žalujoci ostali:
Tri sinovi in tri hčere, vnuki in pravnuki in starem kraju in hči Louise Čebular v Clevelandu.

Dajte svoji materi, svoji ženi ali zaročenski električno darilo, katerega bo lahko rabila leta in leta in se vas s hvaležnostjo spominjala.

OBLAK FURNITURE
ZALOGA DARIL IN VSEH HIŠNIH POTREBŠČIN
5612-14 ST. CLAIR AVE. HE 2978

Božična darila

ki vas bodo razveseljevala in vam služila skozi celo leto in še leta naprej

ZENITH RADIO

Novi 1939 modeli
Krasno izdelani kabineti. Proizvaja godbo in petje perfektno. Dobite vse postaje sveta. Mi vam damo velik popust za vaš stari radio.

GENERAL ELECTRIC LEDENICE

Pogon teh ledenic je neslišen in brezhiben. Trpežno izdelan produkt. Jestvine ostanejo v njej dolgo ohranjene. Z njo si prihrani gospodinja več nego ledenica stane.

BOSS PRALNI STROJ

Trpežno izdelan. Pral vam bo v zadovoljstvo perilo skozi leta in leta.

ELEKTRIČNI ČISTILCI

Električni čistilec je oni sanitarni predmet, ki ga ne bi smela nobena hiša pogrešati. Poleg čistobe pobere iz preprog tudi bačile, ki povzročajo boleznin in nesrečo v hiši.

KRASNE KUHJSKE PEČI TAPPAN — GRAND

To so peči, na katero je lahko ponosna vsaka gospodinja. Opremljena z najnovjšimi izumi.

MNOGO DRUGIH ELEKTRIČNIH PREDMETOV

Električni Toaster, Električni Roaster, Električni Mixer itd.

DAMO NA LAHKA MESEČNA ODPLAČILA

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem odjemalcem in prijateljem želi

ANTON DOLGAN

15617 Waterloo Rd.

Kenmore 1299

Imamo lepe stenske koledarje

Louise Bergich,
Cleveland, O.

Misli in spomini

Nikoli nam naše misli bolj ne uhajajo nazaj v naša mlada leta kot ob božičnih praznikih. Kako smo se kot otroci veselili teh najlepših praznikov. Iz šole domov gredeč smo nabirali mah, da smo imeli vse pripravljeno za božični večer, ko smo delali jaslice.

Naša vas je oddaljena precej od farne cerkve, zato na ta večer nismo imeli preveč časa na razpolago. Oče so navadno na sveti večer molili naprej vse tri dele rožnega venca, potem so nam pa mati prinesli orehov in so jih streljali kar po tleh. Planili smo po njih, kdo jih bo več dobil, potem smo jih pa trli. Za večerjo smo imeli gorko sirovo potico in ob desetih smo se morali pa že odpraviti k polnočnici. Tako slabe noči in vremena ni bilo, da bi ostali doma. Še posebno smo bili veseli, če je bila temna noč. Starjša brata sta preskrbela brezove baklje in sta svetila pred nami. Nobena luč na svetu se nam ni zdela tako lepa kot tiste baklje na božični večer.

Ko smo prišli od polnočnice domov, so bile pa krvavice že pečene. Potem so šli nekateri v sosedno podružnico Dule, kjer je bila maša ob štirih. Kako lepo je bilo videti baklje, ki so se pomikale iz gorskih vasi proti farni cerkvi. Zvonovi so pa tako ubrano in milo zvonili. K nam se je slišalo zvonjenje iz Bučke, Skocjana, iz Dul in v lepem vremenu iz Rake in Boštanja.

Na sveti večer nismo šli kar nič spat, saj je bila potem sv. maša tudi pri naši podružnici ob sedmih. Ti kraji so se delili v tri fare: v Boštanj, Škocjan in Studenec. V šolo smo

hodili na Studenec. Od sv. Primoža in od nas smo hodili po dvakrat na teden in smo morali od doma že ob sedmih zjutraj, da smo bili v šoli ob devetih. Potem so nam pa več naloge dali za doma.

Pozimi smo hodili bolj redno, poleti so nas pa večkrat potrebovali pri delu. Učitelj, g. Cepuder, je bil potrpežljiv. Sicer je res na fantih rad palce lomil, drugače je bil pa zelo dober.

Pri nas v Hubajncih so bile leta 1889 tiste črne koze, ki so toliko ljudi pobrale. Na novega leta dan so tudi naša mama umrli. Oče so nam večkrat povedali, da je na Studencu zvonilo šestim umrlim naenkrat. Trije otroci smo ostali: Jože star 9 let, Miha pet in jaz 15 mesecev. Razume se, da je bilo težko za očeta z nami. Mama so bili doma iz Rihterjeve družine iz Vel. Hubajnce. Tukaj so se naselili leta 1848 iz Češkega.

Oče so se kmalu potem poročili z Nežo Buršič iz Planine. Dve sestri in dva brata so se še potem rodili, da nas je bilo vsega skupaj sedem. Vsi smo se dobro razumeli med seboj.

Leta 1901 je bil brat Jože potrjen k 17. pešpolku v Celovcu. Oče so ga zelo pogrešali pri delu. Ko je prišel od vojakov, je šel pa v Zavratca k Ratejčim, kjer je dobil grunt. Tam sta bila dva brata in tri sestre, pa vsi stari.

Od takrat nismo bili nikdar več vsi skupaj doma. Leta 1906 prideti na obisk iz Amerike Uršula Znidaršič, poroč. Higgis in Reza Golob. Jaz sem že prej prosila očeta, da bi mi pustil v Ameriko, pa ni hotel. Prosila sem Mrs. Higgis, če bi

ona pogovorila očeta, ker so bili prijatelji iz mladih let. Pa ga je preprosila in sicer pod pogojem, da pridem čez par let domov. Oče so mi dali denar in na 24. januarja 1907 smo šle v Zagreb, namreč: Julija Gorenc iz Radel, Rozalija Kranjc iz Macvir, Reza Zrimšek, Marija Iljaš. To je bila sestra od Mrs. Louise Flajšman in je umrla v Clevelandu leta 1910.

V Zagrebu je bilo že vse gotovo pri Frank Mislerju, ki je bil agent. Tam je bila Mrs. Higgis že vse uredila in njen brat. Še tisti večer smo se odpeljale in v nedeljo smo bili že v Bremenu. Precej nas Slovencev je bilo in ker smo nekaj doplačali, smo imeli v hotelu boljše postrežbo. Med nami so bili tudi štirje, ki so se vračali nazaj v Ameriko. Pri naši mizi se je tako prepevalo, da takega petja še nisem slišala.

V torek 29. januarja smo se vkrcali na parnik Kaiser Wilhelm II. Prvi dan je bila vožnja lepa, drugi in pa tretji dan je pa že zmanjkalo potnikov na krovu. Mary Iljaš in pa jaz sva bili tako srečni, da nisva dobili morske bolezni in nisva prav nič urha klical. Drugi so pa vsi ležali. Mornarji so pa pripovedovali, da že osem let ni bilo morje tako viharo.

Parnik je priplul šele 6. februarja v New York. Najprej smo šli na otok solza, zvečer sem bila pa že na domu Mrs. Higgis v Shellburne Falls, Mass. Tam je bilo sedem deklet in brat od Mrs. Higgis, ki je bila vdova. Par dni pozneje so se štiri dekleta odpeljale v Milwaukee, ker je bila tovarna za pletenje nogavic zaprla za deset dni. Tudi jaz sem šla delat v tisto tovarno. Plača je bila pa zelo majhna. Ves teden sem zaslužila komaj \$1.85. Potem pa več tako, da sem po preteku šestih mesecev zaslužila 7 do 8 dolarjev na teden za 58 ur dela. Tiste, ki so delale rokavice,

so zaslužile od 35 do 65 centov za 12 parov nogavic. S posredovanjem Mrs. Higgis je prišlo sem delat do 40 slovenskih deklet, ki so vse dobile delo v tisti tovarni. Imeli so nas radi, ker smo bile pač pridne. Tovarna pa ni bila preveč zaposlena. Kadar je bilo največ dela, nas je delalo do 40. Naselbina je bila majhna, večnoma Nemci in Francozi. Mesto je šlo kakih 800 prebivalcev in bile so samo tri male tovarne.

Tisto leto so bili prišli sem tudi trije fantje in sicer Avgust Znidaršič iz Macvir, Fr. Marjetič iz Radel in Anton Znidaršič iz Laze. Pa so šli kmalu naprej, ker ni bilo drugega dela kot na železniški progi.

Oktober 1908 sem šla tudi jaz od tam in sicer v Orient, Pa., od tam pa v Pittsburg, Pa. Šla sem k Mrs. Ani Garboda, ki je bila doma od Metlike. Delo mi je dobila pri sorodnikih, Mr. in Mrs. Jakob Severinski, ki so imeli mesnico. Po par mesecih sem šla pa delat v tovarno, Lutz Shrambs Co. Tam sem lupila čebulo, paradiznike in česenj. Zaslužila sem od 10 do 11 dolarjev na dva tedna.

Leta 1909 sem se odpeljala v predilnico v Springfield, Mass. Soba sem dobila pri Madžarih. Delo sem kmalu dobila, pa ker nisem zaslužila niti pet dolarjev na teden, sem šla delat v hotel. Tam sem dobivala po 6 dolarjev na teden in hrano in kmalu še več. Večkrat sem šla obiskat družino Simončič v Chicapee, ki so mi prvi svetovali naj pridem tje. Posebno sem še danes hvaležna Mrs. Simončič, ki je poleg svojih deset otrok, še vedno imela čas, da je meni postregla kot bi bila doma. Ona je porodu Poljakinja, Mr. Simončič je pa od Metlike. Pozneje so prišli tje še trije njegovi bratje, Joe, Nick in Tone.

Večkrat sem obiskala tudi Mrs. Higgis v Shellburne Falls, ki je bila pa kmalu dom prodala in odpotovala v domovino. Tam sta še ostali Julija Gorenc in Marija Kiren, poročena Schmidt, ki je umrla leta 1911. Iz Clevelanda je prišla tje tudi družina Joe in Rozalija Vogel.

V hotelu sem bila stalno zaposlena. Kuharji so bili večina Nemci, dekleta pa Poljakinja. 18 nas je delalo v kuhinji. Po enem letu sem avanzirala za prvo pomočnico v kuhinji. Dobila sem svojo sobo in 10 dolarjev na teden, kar je bila za tiste čase dobra plača.

Leta 1913 sem pa odpotovala domov. Na 14. maja sem se odpeljala. Bilo nas je dosti Slovencev na parniku Kaiser Franz Joseph I. Pa smo Slovenci in Hrvati protestirali, ker so bili vedno makaroni na mizi in pa zelene slive. Potem so nam Slovincem in Hrvatom posebej stregli. Italijanom in Grkom pa posebej. Potem pa ni bilo več makaronov.

Ustavili smo se v Algiru, Afrika, v Naplu, Italija, v Patrasu, Grčija in na 28. maja smo dospeli v Trst. Še tisti večer smo se odpeljali v Ljubljano in drugi dan sem se pripeljala v Sevnico, potem pa peš domov. Doma niso nič vedeli, da pridem. Zelo so bili veseli mojega prihoda. Še vse sem doma žive našla. Oče so mislili, da bom zdaj gotovo ostala doma, kjer je bilo dosti dela. Res sem šla delat na njive, da je bil krajši čas.

Od hotela, kjer sem bila uslužbena, sem dobila pismo, naj pridem kmalu nazaj in naj pripeljem še kaj naših deklet. Pa so šle z menoj Marija Skrajner iz Dedne gore, njena sestrična Mary Skrajner iz Laz, Ana Znidaršič iz Studenca in moja sestra Neža Ratejc

iz Male Hubajnce.

Čeprav sem mislila, da bom še prišla domov pogledat, je bilo vendar težje slovo kot pri vikrat, ker sem vedela, da ne bom več vseh živih videla. Pa jih tudi nisem. Brat Jože je izginil v svetovni vojni 1914, Janez je bil ubit na italijanski fronti in oče so umrli 1919.

Na 24. julija smo se odpeljale proti Ljubljani, na 27. julija smo se pa vkrcale na parnik Carpathia v Trstu. Bila je jako lepa vožnja. Ta parnik je bil pred letom rešil iz potopljenega ladje Titanic mnogo ljudi. Na 15. avgusta smo dospeli v New York, kjer sta nas pričakovala Mr. in Mrs. Seavers, lastnika hotela, kjer sem bila uslužbena. Odpeljali smo se naravnost v Springfield, Mass., ki je oddaljeno 136 milj od New Yorka. Takoj smo šle delat v kuhinjo. Leta 1915 sta odšle obe Skrajnerjevi v Indianapolis, kjer sta par let zatem umrli. Ana Znidaršič in jaz sva prišli pa v Cleveland misleč, da bova šli kmalu nazaj. Tukaj je šla Ana delat za hišno, jaz pa v Union klub.

Ostali sva v Clevelandu in se obe poročili na 7. februarja 1916. Ana, poroč. Katern je umrla 16. nov. 1928 ter zapustila moža, dve hčeri in sina.

Tudi moja sestra Agnes je prišla za menoj v Cleveland in se poročila s Frank Povhetom. Odšla sta v Forest City, Pa., od 1933 sta pa v Madison, O. na farmah.

Danes smo od naše družine raztreseni po vsem svetu. Sestra Rozalija Žibert je na Francoskem, brat Polde v Argentini, mati so pa umrli leta 1935.

Ob božičnih praznikih se pa spominjamo na ona srečna leta, ko smo še vsi skupaj prebivali pod očetovo streho. Težko, da bi se še vsi skupaj sešli na tem svetu in skupno praznovali sveti večer. Že 32. sveti večer bom praznovala v novi domovini, pa mi še vedno vsako leto uhajajo misli nazaj v otroška leta. Pa kaj hočemo, rojstne domovine se ne more pozabiti in tudi očetove hišice ne.

Pozdrav in vesele božične praznike želim vsem čitateljem Ameriške Domovine ter bratom in sestram, vsem sorodnikom in Slovincem po širnem svetu.

BOŽIČNA DARILA!

Kupite vaša božična darila pri nas! Ne hodite se drenjat v mesto. Saj lahko kupite prav tako blago pri nas kot v mestu in to po nižjih cenah. Lepe ženske suknje od \$10.95 naprej do \$45.00 ali boljše. Ali pa če hočete kožuasto suknjo, jo dobite lahko po nizki ceni. Gremo z vami v tovarno, kjer dobite fino suknjo po nizki ceni sedaj.

Lepe suknje za otroke, vse mere, po zelo nizki ceni. Imamo v zalogi vsakovrstno blago, ki se potrebuje pri hiši, za moške lepe kravate, spodnje perilo, nogovnice, skarfe, spalne suknje. Ravno tako za žene, dekleta in otroke vso zgornjo in spodnjo obleko. Ravno tako dobite pri nas vso posteljno opravo, blazine, rjuhe, deke, kovtre in vse, kar se potrebuje pri družini. Vse to blago vam zavijemo v lepe božične zavojčke ali papir.

Verjemite, da si prihranite denar, če kupite pri domačem trgovcu. Se vam priporočamo

ANZLOVAR'S
vogal 62. St. in St. Clair

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem odjemalcem in prijateljem želi

PLESEC'S SERVICE STATION

BATTERY SERVICE

16901 Waterloo Rd., vogal E. 169th St.
Brezplačna božična darila.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem sorodnikom, znancem in prijateljem v stari in novi domovini želim družini

KRIST in FILIP KALIN

15929 Saranac Rd.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem odjemalcem ter prijateljem in znancem tukaj in v stari domovini želim

MRS. F. MARINČIČ

15012 Sylvia Ave.

FINO DOMA PRESANO BELO IN RDEČE VINO

Vesele božične praznike in srečno novo leto želim vsem gostom in prijateljem

MISS MARY GERL

756 E. 200th St.

Najfinejša in pristna vina, dobro pivo in okusen prigrizek.

Zahvaljujem se za naklonjenost v tekočem letu in toplo se priporočam za prihodnje.

Vsem gostom, prijateljem in znancem želim vesele božične praznike in srečno novo leto

JOSEPH WALLAND

15507 Saranac Rd.

RESTAVRACIJA in GOSTILNA

Najfinejši likerji, legalna vina in pivo.

Vesel božič in srečno novo leto vsem odjemalcem ter tukaj in v stari domovini sorodnikom in gasilec in Podturnu želim

MR. in MRS. LOUIS ZDESAR

TRGOVINA Z ZELEZNINO

in

ELEKTRICNIMI PRODUKTI

687 E. 200th St.

RUDY BOŽEGLAV

1125 E. 60th St.

Se priporoča cenjenemu občinstvu za nakup finega vina za praznike.

Mi prodajamo na debelo in na drobno. Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem prijateljem in znancem.

PAULINE'S CAFE

5379 St. Clair Ave.

Ignac in Pauline Zupančič, lastnika

6% PIVO, VINO in PRIGRIZEK

Zeliva vsem skupaj vesele božične praznike in srečno novo leto.

Se toplo priporočava za obisk naših prostorov.

JOSEPH TREBEC

MESNICA

1423 E. 55th St.

Se priporoča za naročila in želi vsem odjemalcem, prijateljem in znancem vesele božične praznike.

PRIJATEL'S PHARMACY

SLOVENSKA LEKARNA

St. Clair Ave. vogal E. 68th St.

ENdicott 9571

Poslujemo na dom.

Želimo vesel božič in srečno novo leto.

Izraz hvaležnosti

Jerry Bohinc

John Sušnik

Ob zatonu leta se želimo vsem našim dobrim in obilnim odjemalcem za veliko naklonjenost in zaupanje v tekočem letu najpriskrbenje zahvaliti. S tistim zaupanjem, kakor so se naši odjemalci obračali v dobri postrežbi na naše podjetje, jim vračamo hvaležnost za zagotovilom in obljubo, da bomo tudi v naprej obračali vso pozornost in pažnjo, da jih bomo v CENI in BLAGU zadovoljivo postregli.

Tisočeri naši odjemalci so nam hvaležni in mi njim za medsebojno DOBRO in POŠTENO trgovanje.

Naš princip je in ostane: DOBRO BLAGO IN NIZKE CENE.

Kadar rabite pohištvo, električno ledenico, pralni stroj, električni čistilec ali likalnik, radio aparat ali šivalni stroj oglejte si našo zalogo, vprašajte za naše cene in prepričali se boste, da nikjer v mestu ne dobite boljše postrežbe.

Mi smo zadovoljni, če moremo postreči z malim zaslužkom.

Vsem obilnim odjemalcem, prijateljem in znancem želimo vesele božične praznike, srečnejše in boljše novo leto v topleni priporočilu nadaljnega zaupanja in naklonjenosti.

Norwood Appliance & Furniture

JOHN SUSNIK in JERRY BOHINC, lastnika
6104 St. Clair Ave. 819 E. 185th St.

Poleg La Salle gledališča

Lojzka Čebular,
Cleveland, O.

prejem v Ljubljani in doma

O sprejemu naših izlenic v Ljubljani ste že vsi čitali, zato tega ne bom ponavljala. Moji sorodniki me obsujejo in objemanja ni bilo konca in kraja. Mene je sestra odpeljala s svojim avtomobilom na svoj dom, kjer sem se najprej dobro umila in preoblekla, potem pa smo se vsedli za mizo, kjer smo dobro jedli in pili ter se razgovarjali. Potem smo šli v hotel Union, za tem še v kavarno in ob treh zjutraj smo šele prišli domov. Tu se nam pa zopet ni mudilo spat, da so nam že ptički prepevali, predno smo se podali k počitku.

Drugi dan sem obiskala ljubljanski velesjem in druge zanimivosti. Prav dobro smo se imeli. Bila sem tudi na kolodvoru, ko so pripeljali iz Rima poljskega svetnika Andreja Bobola.

V nedeljo smo se peljali na Bled, kjer ima moja sestra lepo vilo. Šli smo pozdravit tudi ministra dr. Korošča, ki je birmanski boter sinčku moje sestre. Sestrna vila je zelo lepa in okrog polno sadnega in drugega drevja. Vila nosi ime "Peregrina" in stoji prav ob cesti. Potem smo si ogledali še druge krasote Bleda, kjer se kar načuditi nisem mogla.

Drugo nedeljo je bil v Ljubljani Orlovski tabor. Koliko ljudi je prišlo na to prireditve, da ni za popisat. Tu se je videlo vsakojake narodne noše poleg slovenskih. Polno kmečkih vozov, okrašenih z smrekicami, na vozovih pa fantje in dekleta. Pa tudi stari ljudje so bili v povorki. Tako sem videla starčka, ki je bil sila korajžen, pa so rekli, da jih ima že 105 na grbi. Bil je doma od Metlike. Pa je tako vriskal in pel kot mlad fant.

V četrtek se odpravim na Dolenjsko, v Mokronog. Ker je bil drugi dan praznik Sv. Reš. Telesa, sem se hotela udeležiti tudi procesije. Okrog desetih zvečer se pripeljem domov. Že od postaje sem zagledala hribček Žalostne Matere Božje. Vsa vzhicena vzkliknem: "Pozdravljena Marija! Kako sem srečna, da sem zopet dospela v Tvojo dolinico!" Ko pridem do pokopališča, se mi pa stisne srce, saj tam počiva moja zlata mamica, kateri hočem posaditi na grob svežih rož, ki jih ne morem njej osebno dati v roke.

Nastanila sem se pri sestri Ivanki Šašelji, ki ima pekarijo v Mokronogu. Razume se, da je bilo prisrčno svidenje in

skoro do jutra sva bili pokonci, toliko sva si imeli povedati. Drugi dan sem se udeležila procesije, ki je bila sicer taka, kot druga leta. Samo ljudje so se mi zdeli bolj revni. Popoldne sem šla pa k bratu in sestri v Martinjo vas. Tukaj smo se tudi dobro imeli. Izpraševala sem jih o tamkajšnjih razmerah. Tožili so mi, da je kmet revež in več ko ima, večji revež je. Mora biti že dober gospodar, da lahko davke plača. Če jih pa ne plača, mu pridejo takoj zarubit.

V nedeljo smo šli pa k maši na Žalostno goro. Malo me je sicer skrbelo, kako jo bom rinita v hrib, pa je šlo. Gori je zelo lepo in lep razgled je na vse strani. Ljudje so me obkolili in me spraševali po svojcih, ki jih imajo v Ameriki, če sem kaj videla našega pa našo.

V cerkvi mi je kar srce zaigralo, da zrem zopet tisti oltarček, kjer sem v svoji mladosti tolikokrat preklečala in se zatekala k Mariji po tolažbo, Pevci na koru so lepo peli, kot sem tudi jaz nekdanj prepevala.

V ponedeljek večer so mi prišli delat pa ofreht, ker je bil v tork moj god. Vsi skupaj gremo k Majenu, ki ima preko ceste gostilno. Tukaj smo se prav dobro imeli in petja je bilo nič koliko.

Rada bi bila še ostala, pa mi je sestra iz Ljubljane pisala, naj pridem tje, da se odpeljem v Bogaško Slatino na Štajersko v kopališče. Pa sem šla. V Bogaški Slatini se mi je zelo dopadlo. Za zdravilo smo pili kislavo vodo, ki tam zivira in je zelo zdravilna. Razume se pa, da imajo tam tudi dobra vina, vsa drugačna kot je dolenjski cviček.

Potem smo se odpeljali v Kamniško Bistrico, ki leži pod krasnimi kamniškimi planinami. Zelo lepo je tukaj in zrak tak, da bi ga človek kar na kruh namazal.

V tork sem šla pa v Kranj k sestričnam, ki imati tam gostilne. Tudi bratranec Janko Bidovec ima dobro idočo restavracijo nasproti stolne cerkve, kjer je bil prej Majer.

Sestrična me je potem spremljala na Brezje in Radovljico. Na Brezjah sem šla, seveda, v cerkev, kjer sem se priporočila Materi božji za zdravje in obljubila, da bom še prišla. Zvečer sva se odpeljali pa zopet nazaj v Kranj. Tam sem še nekaj časa ostala in so mi razkazali vso oko-

lico. Odkar nisem bila tukaj so si ljudje postavili zelo lepe vile pred mestom. Srečni ljudje, ki žive v tako lepem kraju, kjer je tako dober zrak.

Pripovedovali so mi, kako da bi bilo zame zdravo, če bi šla tudi malo na hribe. Da ni za človeka bolj zdravega kot hribovastvo. Pa so me nalustali, da sem šla z njimi na Smarjetno goro, ki se vzpenja nad Savo precej visoko. Jej, kako sem se jaz potila, predno smo prišli na vrh. Ampak ko sem bila enkrat gori, se nisem pa nič kesala za ta trud, ker prav nekaj posebnega je razgled od tu čez vso gorenjsko stran in notri do Ljubljane.

Takoj zraven je pa tudi še druga gora, sv. Jošt. kamor so me šli. Tedaj sem se jim pa uprla in rekla, da gora je gora in da jih imam za enkrat že dovolj.

Šle smo tudi v Rateče na Gorenjsko, na dom Mrs. Urške Šepic. Prav lepo so nas tam sprejeli. V teh krajih je zelo lepo, ker prijazno dolinico obdajajo krog in krog visoke gore.

Potem sem se podala v Mojstrano, kjer me je že čakala Fanica, žena mojega brata. Tu sem videla v hotelu Triglav vse polno nagačene divjačine po stenah, gamsi, srnjaki, divji petelini in še celo medveda imajo. Hotelir je vse te živali sam postrelil. Pripovedali so mi, da je hodil na lov z umrlim jugoslovanskim kraljem Aleksandrom, kadar je prišel tu sem na lov.

Potem sem se podala zopet v Ljubljano in čez par dni v Mokronog, kjer sem bila v vili moje sestre. Z menoj je šla njena kuharica, hčerka Mija in sinček Janežek, da sta tukaj prebila počitnice. Dobro se mi je godilo, ko sem imela kar svojo kuharico. Tukaj sem ostala šest tednov. Potem sta odšla otroka in kuharica v Ljubljano, ker se je pričela šola. Ostala sem par dni kar sama v krasni vili. Potem je prišla pa k meni Mrs. Kukavitz iz Conemaugh, Pa., ki je bila tam na počitnicah. Pa sva se z njo pečali prav po ameriškansko. Prijateljica je bila zelo pridna, ko sem zjutraj jaz še ležala, je imela ona že vse pospravljeno.

Šli sva tudi na sv. Vrh, kjer smo pili prvi mošt. Sestra Ivanka in njen soprog Hinko sta prinesla pa prigrizek. Prav dobro smo se imeli do pozne noči.

Z Mrs. Kukavitz sva šle en dan v Št. Rupert, kjer je ona doma. Tam sva najprej obiskali pokopališče, potem sva šle k Frelihovim, k gospej nadučiteljici in potem pa na Veselo goro k Nečkovim. Tam so nama pa zopet tako prijazno postregli in naju zvečer tudi domov peljali. Potem sva šli pa na Bled.

Sestra Ivanka mi je dala ključke od svoje vile, pa sva bili zopet pečarici. Vozili sva se po jezeru in tudi v cerkvice na otoku sva šli. Tu sem videla plavati po jezeru tri krasne labude. Čolnar nama pove, da so to kraljevi labudi in da je enemu ime Milan. Reče nama, naj ga pokličeva. Res zakličem: Milan! in takoj priplava vžepu vsi trije k našemu čolnu. V žepu sem imela jabolko, katero sem metala po koščkih labudom. Tukaj sva se nekaj dni prav imenitno imeli. Šli sva tudi na kmete in v gozdove jurčke nabirat.

Potem sva se peljali zopet na Rateče in čez italijansko mejo. Tam sem videla, kako so laški vojaki kopali strelske jarkove. Nazaj grede sva se ustavili zopet na Brezjah in se ogledali v Kranju. Na kolodvoru v Kranju sem videla polno ljudi. Vprašam, kaj da je in mi povedo, da se morajo odpeljati Čehi, ki imajo v Kranju svoje tovarne, domov na Češko, ker jih kličejo k vojakom. Ljudstvo se je zbiralo na kolodvoru, da se poslovijo od priljubljenih Čehov. Ko so stopili na vlak, so Čehi klicali: Zdravstevajte, bratje! Na svidenje! Naši so pa klicali: Doli s Hitlerjem! Doli z Mussolinijem! Živijo Slovani!

Ko se je vlak odpeljal, so ogkorakali naši ljudje nazaj v Kranj, kjer se je povorka vila po trgu in vpila: Pfu Hitler! Pfu Mussolini! Midve sva se prestrašile in rekli, da bo treba kar hitro nazaj v Ameriko, ker tukaj bo vojna. Skoro nič nisem spala tisto noč od samih skrbi. Drugi dan pa takoj v Ljubljano, da zve- mo kako in kaj.

V Ljubljani na kolodvoru so naju pa kar prijeli in rekli: Vidve sta iz Amerike in morate takoj nazaj. V treh dneh morate oditi od tu, ker vas Amerika kliče nazaj. Tečevi!

Štampilharjevega Blaža nesrečen konec

Kadarkoli je šel Štampilharjev Blaž skozi domačo vas, se je že kje izza ogla večnih vrat prikazal kakšen paglavec, se zasmejal in zaklical: Blaž, Blaž, kam krevljaš? V Kurjo vas po par klobas!

Kmalu se je okrog paglavca nabralo še več drugih otrok, ki so nagajive besede vsakrižem ponavljali. Po navadi se Štampilharjev Blaž še zmenil ni za otročaje in je samozavestno, kakor bi ne bil ničesar slišal, korakal dalje.

Toda včasih ga je neznansko pogrelo nezasuženo zbadanje. Bliskovito se je okrenil in stekel za nagajivci. Kriče so se razgubili otroci na vse strani. Vaščani so bili že vajeni tega.

Le redkokdaj je kdo izpred hiše zakričal nad Blažem, češ naj pusti otroke pri miru.

"Saj imajo več pameti kakor ti," je še dostavil in se ni brigal več zanj.

Blaž pa je užaloščen šel proti domu.

Njegova bajta je čepela ob nizkem bregu za vasjo. Podedoval jo je bil po svoji materi, vdovi Štampilharici, ki je umrla prav na sveti večer.

Na smrtni postelji je dejala materi sinu:

"Blaž, hiša je tvoja in kraljica v hlevu. Boš že živel. Če se pa kdaj oženiš, vzemi Agato."

Tedaj je bilo Blažu že trideset let. Ni imel ne brata, ne sestre. Kakor nobenemu tudi njemu ni prizanesla svetovna vojna.

Od takrat, ko ga je neki narednik udaril s puškinim kopitom po glavi, ni bil nikoli več pri polni pameti.

Ljudje, ki v svoji zlobi ta-

k zastopniku parobrodne družbe in ta nama prav tako pove. Vprašam, katera ladja gre prva. Povedo mi, da Ile de France, ki je pa že polna, razen če se morda kaj dobi v drugem razredu. Brzjavijo v Havre in dobi odgovor, da je še kabina za tri ženske na razpolako. Agent nama pove, naj prideva drugo jutro za nadaljne informacije in zvečer ob osmih se bova pa že odpeljali.

Grem k sestri in bratu ter jima povem, da moram kar na vrat in na nos odpotovati. Rekla sta mi, da se mi ni treba bati. Če bodo oni prestali, bom tudi jaz. Jaz sem pa ne dam pomiriti in še isti večer odpotujem v Mokronog po svoje stvari. Pošljem po svoje brate, da se poslovimo in vso noč znašam skupaj svojo prtljago. Niti ene minute se nisem vlegla. Zjutraj ob šestih se s težkim srcem poslovimo in se odpeljevi z Mrs. Kukavitz v Ljubljano. Tam so me že vsi moji sorodniki čakali na kolodvoru. Teško je bilo slovo, ker težko, da bi se še vsi kdaj skupaj zbrali, saj smo že vsi v letih. Mrs. Kukavitz se je tudi poslovila, ker je šla čez Trst, jaz sem pa odšla k sestri na večerjo. Tukaj se je bilo zbralo dosti mojih prijateljev, da bi bili še enkrat skupaj. Zdelo se mi je, kot da je to moja zadnja večerja. Potem so me pa vsi spremili na kolodvor, kjer smo se zadnjič objeli. Solze so tekale v potokih. Vlak je oddrhal in lepa Ljubljana mi je izginila izpred oči. Jaz sem se pa peljala proti svoji novi domovini.

Bratje in sestre, nečaki in nečakinje, prijatelji in znanci, vam želim srečne in zdrave božične praznike in veselo novo leto. Da bi Bog dal, da bi jih jaz še enkrat obhajala med vami srečna in vesela. Ostani- te zdravi!

Po materini smrti je postal Blaž še bolj mrk in samsvoj. Kuhal in pral si je sam, sam je obdeloval zemljo okrog bajte in tudi molzel je sam.

"Čemu neki," je premišljal večkrat, "so mi mati svetovali Agato za ženo? Ančka ne mara zame, jaz pa Agate ne maram."

Ančka je bila hči vaškega krčmarja. Blaž se je zagledal vanjo. Ob neki priliki jo je kar naravnost vprašal: "Ančka, če me hočeš, pa te vzamem?"

Ančka ni mogla iz smeha, oči so ji bile polne solz od same prešerne veselosti. Potem je z napol resnim obrazom odvrnila:

"Seveda, Blaž! O svetem Nikoli bo poroka!"

Blaž se je še tisto uro odpravil v farovž vpraševati župnika, kdaj se bo obhajal sveti Nikoli.

Župnik, ki se je komaj vzdrževal smeha, mu seveda ni mogel pojasniti, in Blaž se je užaljen vrnil domov.

Od tistega dne ni več mislil na Ančko, pa tudi v krčmo ni več zahajal.

Pozimi se je zakopal v svojo bajto kakor polh in se ni ganil nikomur razen ob nedeljah v cerkev. V hlevu se je pogovarjal s sivko, v svoji zakajeni izbi pa s črnim mačkom, ki je po cele ure prečepel na zapečku.

Žive duše ni bilo v bajti, kvečjemu če je včasih prišla Agata po kakšen liter mleka.

Gostačka Agata Skobernetova je stregla v boleznirajni Štampilharici.

Imela je že čez štiri križe

(Dalje na 5. strani)

GULF SUPER SERVICE

FRANK SERSHEN, lastnik

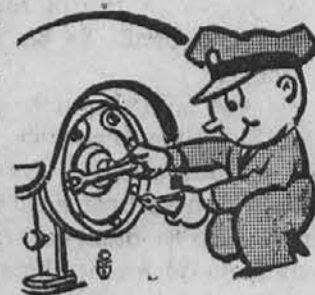
15714 Waterloo Rd.
vogal E. 158th St.

želi vsem odjemalcem in prijateljem vesele božične praznike in srečno novo leto.

Vesele božične praznike in srečno novo leto

prijateljem in znancem želi

ROAD SERVICE GARAGE

FRANK KOVACH, lastnik
16115 Waterloo Rd.

Delo garantirano in cene nizke.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem

gostom, prijateljem in znancem želim

MR. in MRS. ALBIN FILIPIČ

Slovenska gostilna najfinejših likerjev, vina in piva. Najboljša in okusna domača jedila.

Najlepša zahvala za tekoče leto v toplen priporočilu za naklonjenost v prihodnjem.

513 E. 152d St.

VESELI BOŽIČ IN SREČNEJŠE NOVO LETO 1939

ZELI VSEM

BUKOVNIK STUDIO

762 E. 185th St. Tel. KEnmore 1166

JOSEPH PERPAR

SLOVENSKI PAPIRAR in BARVAR

5805 Prosser Ave. HEnderson 2573

Želi vesele božične praznike in srečno novo leto vsem.

Se toplo zahvaljuje za naklonjenost in se priporoča

še za naprej.

MRS. RUDY BUKOVEC

4506 Superior Ave.

MESNICA

Se toplo priporoča za nakup vsakovrstne mesnine, suhe in sveže.

Želi vsem skupaj vesele božične praznike in srečno novo leto.

LOUIS PETRICH

18613 Kewanee Ave. KEnmore 3198-W

Zanesljiva zavarovalnica za hiše, pohištvo, avtomobile in druge nezgode.

Najboljše posredovanje pri prodaji hiš in zemljišč. Vsem vesel božič in srečno novo leto.

Mayflower Dairy

448 E. 158th ST.

se slovenskim trgovcem in odjemalcem prisrčno zahvaljuje za naklonjenost v tekočem letu v toplen priporočilu za bodoče leto.

Vsem vesele božične praznike in srečno novo leto.

F. J. Race in Sinovi

LASTNIKI

KEnmore 1272

Helen Tomazič,
Cleveland, O.

ri spominu na prvo obletnico

Ko so lansko leto v Ameriški Domovini pisali lovci, kako streljajo in so se drug iz drugega šalili, mi je večkrat rekel pokojni Peter Bizjak: "Tako rad berem njih dopise, ker so tako zabavni in ker jo kateri tako debelo izpod pazduhe prinese, da komaj čakam, da dobim list v roke. Bliza se božič in ker bo gotovo prišla posebno velika izdaja tega lista, si tolikokrat mislim, kako bi bila zanimiva resnična zgodba o vižmarskih in št. vidskih lovcih. Rad bi to napisal, pa se kar ne morem pripraviti, ker sem tako nervozen. Boš prišla Ti, pa Ti bom narekoval in boš napisala, kako so ti naši lovci z veseljem hodili na lov, pa nikoli nič ustrelili. Samo v kakšni gostilni so se ga do dobra napili. Posebno veselje do lova je imel učitelj. Pa ne bodi len, je nesel poredni Tomažek neko jutro na njivo nagačenega zajca, ki ga napravi tako kot bi v razoru spal. Pa pride učitelj in ko zajčka zagleda, pomeri in sproži. Ko priteče do zajca, da ga pobere, mu je iz vrata gledala bata mesto krvi. Ves razjarjen je vrgel zajca po njivi in se previdno ozre, če ga kdo ne vidi. Pa ga je videl Tomažek, ki se mu je za domačim kozolcem poredno smejal. In ni bilo dolgo, ko je o tem zvedela vsa št. vidska fara in lovec od tistega časa ni več pogledal puške.

Še več drugih zanimivih Ti bom povedal, Ti jih boš pa napisala. Tako o potresu, kako sem služil cesarja v Dalmaciji in več drugih, ker ljudje v zimskem času radi bežejo."

Tako mi je govoril Peter. Pa predno sva se pripravila k pisanju, je prišel dan, ki je Petra vzel s seboj v večnost. Bilo je lansko leto že blizu božiča. Kako je z veseljem pomagala krasiti na 11. decembra božično drevesce v njegovih prostorih, ko se je napravilo božičnico za SDZ Buds. Zvečer se je z njimi veselil in pel. Vse ga je imelo rado, saj je imel za vsakega prijazen besed.

Napočilo je jutro 15. decembra 1937. Ko je moj mož odšel na delo, sem z nekim strahom in nervoznostjo hodila po hiši. Neka težka slutnja me je morila. Nobenega obznanila nisem imela. Gledam na cesto, po vrtovih in drevju. Vse je izgledalo tako žalostno in mrtvo. Vse je bilo odeto z snegom in ledom.

Vsedem se na gugalnik in premišlujem, da se bo danes pripetilo gotovo veliko nesreč, ko so ceste vse poredenele. Da bi se vsaj srečno povrnil domov z dela.

Močno trkanje na vrata me

strese po vsem telesu. Odpremi vrata in pred menoj stoji sestra Terezija skoro bosa, samo v kimoni je bila, nepočesana, smrtno bleda. Vsa iz sebe zakliče z pretresljivim glasom: "Oh, cesar sem se najbolj bal, me je ravno zdaj doletelo. Peter je šel sinoči še veselo spat in zdaj sem ga dobila v zadnjih zdihljajih. Ko sem ga poklicala za zajtrk, me je samo še pogledal kot bi mi hotel nekaj reči. V roke sem mu stisnila rožni venec in zaspal je za vedno. Vsi so že odšli na delo, sama sem."

Zbrala sem vse moči in hitela z njo. Začela sem telefonirati na vse strani. V prvo pomoč so nam bili preč. g. kanonik Oman, ki so dali sv. poslednje olje in molili za pravkar odšlo dušo. Ob vnožju postelje, na kateri je ležalo še gorko a mrtvo telo, se je zvijala v srčnih bolečinah vdova ter v bolesti nemo premikovala ustnice: "Gospod, usmili se ga, bodi mu prizanesljiv sodnik, reši njegovo dušo vsega hudega, popelji ga v nebeško slavo!" Poleg sem klečala jaz, z isto srčno željo. Pa kar pričakovala sem, da se bo še zbudil, da mu je morda samo slabo postalo. Pa se ni nikdar več.

Srce se mi je krčilo ob pogledu na sestro, na njegova dva sinova in hčerko, ki še ne vedo, da so izgubili očeta, ki je bil zanje tako dober in skrben.

Še isti večer so zvonovi na Šmarni gori, v št. Vidu in v Spodnjih Gamelnih zvonilo zapeli žalostno pesem. V domovini so se ljudje spraševali, kdo se je poslovil s tega sveta. Zvedeli so, da Janov Peter iz Vižmarji, ki počiva na mrtvaškem odru v daljni Ameriki, pa so o njegovi smrti zvedele tekem ene ure njegove sestre, katere je Peter tako ljubil in bi jih bil še rad obiskal, pa si jih radi slabega srca ni upal.

Dragi Peter! Leto dni je že minilo, kar si nepričakovano in brez vsakega slovesa odšel v večno spanje od svojih dragih, pri katerih Tvoja dela, spomini in podoba še živi. Mnogokrat je Tvoj grob obiskovan. Skeleče solze nešteto krat padajo na Tvojo gomilo od Tvojih dragih, ki molijo in prosijo za pokoj Tvoje duše. Zdi se nam, kot da bi Ti bilo dolg čas samemu počivati pod črno, hladno, tujo zemljo. Pet mesecev za Teboj je došla Tvoja nečakinja Julia, katere počiva poleg Tebe. Vajini duši se pa skupno veselijo v nebeskih višavah. O božiču pa za nas prosita, da se enkrat srečni z Vama združimo. Tudi mi bomo Boga prosili, da se Vaju v božični noči Vajinih duš usmili.

Ob zatonu leta

Veseli nas, da se moremo našim cenjenim rojakom najlepše zahvaliti, ker so se s polnim zaupanjem posluževali naše slovenske lekarne. Iskreno zahvalo in pozdrav naj prejmejo tudi oni naši rojaki, ki so se potom pošte poslužili naše dobre in zanesljive postrežbe. Dobro ime naše lekarne sega po vseh naselbinah Amerike in Kanade, kjer žive naši rojaki.

Tudi vnaprej zagotavljamo biti vedno drage volje na poslugo. Postreči hočemo z najboljšimi in zanesljivimi zdravili po najnižjih cenah. Z zaupanjem se obrnite na nas in dobili boste to, kar za vaše zdravje potrebujete.

V hvaležnosti ostajam na uslugo

MANDEL DRUG

LODI MANDEL, lastnik
VASA SLOVENSKA LEKARNA V CLEVELAND, O.
vogal 15702 Waterloo Rd.

Marija Kurnik,
Cleveland, O.:

ako sem obhajala prvi božič v tujini

Zadnje velo rumeno listje je trgalo pojoč jesenski veter, a jesensko sonce je poredkoma prikukalo izza sivih megel.

Kot 18 letna mladenka sem bila že par mesecev v postelji ter nisem čutila prav nič izboljšanja. Ljudje so mi svetovali, naj grem v bolnišnico v Gradec, kjer se dobe sloveči zdravniki. To je bila zame težka odločitev. Domača hiša mi je bila vse na svetu. Neizrečeno velika ljubezen me je vezala na dom in moje domače. Po vrhu pa, bila sem Slovenka, ki sem se živo zavedala, kako trga našo zemljo in hoče poturčiti našo dečo nam obmejnim Slovincem nemški Schulferin in Suedmarka ter nisem pričakovala, da bi se res potrudili mi vrniti zdravnik izgnubljeno zdravje. Torej nobenih komplimentov nisem bili vajeni ob meji, ampak krepko se je bilo treba boriti takrat za naše pravice. To vse je bilo vzrok, da sem odlašala.

Moja draga mama so tako neizrečeno želeli, da bi že bila zdrava, torej so mi prigovarjali da bi šla v Gradec.

V zgodnjem jutru je pridrdral naš dobri sosedov Lojze s kolesjem, da me zapelje na cemursko postajo, a mož naše rejenke, Martin, pa je čakal v veži, da me spremi v bolnico.

Težko sem se poslovala, kajti bridka negotovost nam je težila srce in strahu, da za vedno odhajam in mi tujina izkoplje gomilo. Kot Marijina hčerka sem imela veliko zaupanja, da mi dobra nebeška Mamica vrne ljubo zdravje. Priporočila sem se spotoma v njeno varstvo.

Poslovil se je Lehnarjev Lojze na kolodvoru ter sva z Martinom nadaljevala pot z brzovlakom in štela čas in postaje želeč, da skoro že izstopiva v bolnici, saj se bolnik z dvakratno utrujenostjo vozi. A za ljubo zdravje, zaklad življenja, človek tvega vse.

Končno sem se znašla v bolnici. A že čez par minut je moj spremljevalec Martin odšel domov. Prvi vtisi v bolnici med Nemci so me tako pretresli, da sem zajokala na postelji, hrepeneč vsaj umreti v dragi domovini. Še tisti večer sem v srčni bolečini napisala pismo našemu mladinskemu organizatorju, nepozabnemu č. g. Fr. Sal. Gomilšek ter mu potožila svoje bridkosti. Opisala sem mu vse, kar me je bolelo v tujini. Pismo sem oddala strežnici. Čez dva dni pa pride v našo hišo, kjer je bilo 43 postelj, pismonoša, da razveseli uboge trpinke. Kdo bi si mogel misliti, da prvo pokliče moje ime: Marija Bernhard! Od č. g. Gomilška sem

sprejela odgovor. Odgovor se je glasil:

"Otrok Marijin! Pomni, da tudi v tujini zagrinja Marija svoje otroke s svojim materinim plaščem; išči tolažbe v Njej! Jutri bomo v cerkvi in na mesečnem shodu javno molili za Te, da se zdrava vrneš v naše vrste."

Še danes, po tolikih letih, sem Vam, preč. g. dekan Gomilšek, hvaležna zahvalim za tiste tolažilne vrstice, katere sem gotovo stokrat prebrala v tistih osmih tednih v bolnici.

V daljni Ameriki mislim dostikrat na Vas, naš mladinski organizator ter Vas iskreno pozdravljam in obljubim, če mi Bog da zdravje, še pisati spomine tistih srečnih dni, ko sem bila Marijina hčerka v Dekliški zvezi. Danes bi rada po tolikih letih odkrito besedo napisala, povedala naglas, kaj je Marijina družba, Dekliška zveza, pa vse naše mladinske organizacije, ki so bile pod Vašim vodstvom.

Naš hišni zdravnik v bolnici je bil dr. Went. Kot Slovenko me niti v najmanjsem ni preziral ali žalil. Pohvalil me je, da še dobro govorim nemško, četudi sem lomila tako kot tukaj angleščino. Doktor je veliko storil, da bi se bila zdrava vrnila v domovino. Morda sem bila zato v njegovi milosti, ker sem imela nemško ime?

Nekega dne nam č. sestra Hirmina, katere je bila na našem oddelku in kateri smo bili Slovenci manj vreden narod, napove adventno sv. spoved. Študirala sem, kako bo to, ker ne obvladam nemščine. Ko pride duhovnik do moje postelje, me pozdravi po nemško, a jaz mu odgovorim slovensko ter pristavim: Jaz sem Slovenka! Pa kako sem bila vzradoščena, ko mi pove: Tudi jaz sem Slovenec! Vprašal me je, če poznam Dimante pri sv. Lenartu v Slov. goricah. Pove mi, da je Simon njegov svak. Torej duhovnik je bil č. g. Tomaž Hančelj od sv. Antona v Slov. goricah.

Od takrat se je g. Tomaž vsak dan oglašil pri moji postelji ter me tolažil in veliko molil za moje zdravje. Bog ve, če še živi? Hvaležni bogplačaj iz Amerike!

Naš hišni zdravnik, Dr. Went, je užival veliko zaupanje in pa ljubezen. Bil je tako mehkega srca, da so mu takoj solze zalesketale, če je videl koga umirati. Nešteto krat sem ga občudovala v njegovi plemenitosti.

Bilo je ob božiču, kateri je bil prvi v mojem življenju v tujini. Vsa moja številna korespondenca iz domovine mi ni pomagala. Hrepeneč sem k domu, k mami, želeč doma počivati večno spanje.

Vse moje sotrpinke, ki so spale v isti sobi z menoj, so zložile denar ter so kupile krasen okvir in lepo okrašen papir z podpisom vseh nas v sobi. Dala sem tudi jaz par krajcarjev. Nesreča pa je hotela, da je ena podpis pomazala ter uničila s tem vse božično darilo. Ves dan je jokala. Prav takrat pa pride naša strežnica Lojzika. Skrivaj sta z nesrečno kupili drugo listino, skrivaj tudi mene samo podpisali. Ko pride na božični dan dr. Went v našo sobo, gre kar naprej k moji postelji, se lepo pokloni in mi da roko ter pravi: "Za Vaše čestitke vam jaz želim ljubo zdravje!" Kako so se vse čudile temu odlikovanju,

toda če bi vedele, kako sem to nezasluzeno doživela.

Na našem oddelku je bila tudi ljubljenska g. doktorja, mala Anica. Obdaril jo je z obleko in igračami, a mami je ob odhodu izročil nakazilo za mleko.

Z novim letom sem se vrnila domov v strašnem sibirskem mrazu na saneh iz Maribora. Pri dr. Tipliču, ki je bil moj dobri znanec, sem prenočila in se je zelo zanimal za graške zdravnike, katerih sem poznala cel ducat. Polagoma sem doma ozdravela.

Da, na sto srečnih spominov hranim na tiste najlepše dni mojega življenja.

Daleč tam v domačem kraju dragi moji vsi živite, naj vas vidim v večnem raju, le na me ne pozabite.

ŠTEPIHARJEVEGA BLAŽA NESREČEN KONEC

(Nadaljevanje s 4 strani.)

na hrbtu in je s svojim nezakonskim sinom Mihecom stanovala v Franconovi kajži.

Pred leti je pri Franconu služila za deko. Pravili so, da je njen sin Mihec sad pregrešne ljubezni z gruntarjem Franconom. Natančnejšega ni vedel nihče, le to so vedeli vsi, da ima Agata Skobernetova brezplačno stanovanje v Franconovi kajži. Agata se je preživljala kot dnarica pri kmetih. Bila je zdrava in čvrsta kakor robidnica in je kajkrat pravila svojim znancom:

"Tako bi se omožila, samo da mi kdo pomigne. Baba brez dedca je kakor riba brez vode."

Še mislila ni pri tem Agata, da se bodo njene precej jedratno izgovorjene besede res kdaj uresničile.

Tisto leto je okrog božiča zapadlo precej snega. Štepiharjev Blaž se je bil na božični dan namenil k deseti maši. Po cerkvenem opravilu jo je počasi mahal proti domu. Sredi vasi ga je zdajci zajela gruča otrok. Od vseh strani so letele besede:

Blaž, Blaž, kam brevljaš?
V Kurjo vas,
po par klobas?
Če jih sneš,
domov ne smeš,
če jih prodaš
domov ne znaš!

Blaž je v veliko veselje otrok nekajkrat zamahnil s palico po zraku, hoteč razgnati nadležne paglavce. Toda dosegel je prav nasprotno. Otroci so pričeli delati kepe iz snega in jih metali proti Blažu.

Ena je zadela Blaža na čelo. Divje je zatulil in se pogljal za otroci.

Agatin Mihec, ki je bil tudi med nagajivci, se je spotaknil in padel. Blaž ga je dohitel, zavihtel palico in mahnil z njo po dečkovem hrbtu. Mihec je zakričal in se zvrnil nazaj v sneg.

Blaž pa se je zmagoslavno zasmeljal in zbežal proti domu.

Vse to je gledal Francon z domačega dvorišča.

"Norec," je zavpil za bežečim Blažem, "kaj pa pobijaš otroke! Le počakaj, naznanil te bom!"

Stopil je na cesto, kjer je v snegu stokal Mihec.

"Vstani! Ali te je hudo?" se je sklonil nad dečkom — svojim sinom.

"Na, opri se name, povedem te domov!" je dejal Francon in ga dvignil.

Agata je vzdihovala in obenem sklepala roke od začudenja, da je Francon vendar enkrat prestopil prag njenega stanovanja.

"Privedel sem ti fanta," je govoril Francon in kakor v zadregi begal z očmi po sobi. "Tisti Štepiharjev norec ga

je pošteno oplazil, še ubil bi bil, da nisem prišel v pravem trenutku."

Agata je položila sina na posteljo in zraven vzdihovala. "Kolikokrat sem ti že rekla, da pusti Blaža pri miru!" Potem je pogledala Francona.

"Hvala ti. Stori si svojo dolžnost, saj je otrok tudi tvoj sin."

Francon je stal ob durih in gledal v tla, kakor bi bil iskalk besed. Že nekaj let je bil vdovec, brez gospodinje pri hiši.

"Agata," je počasi izpregovoril, "jaz sem se naveličal samotarjenja. Oženim se! Če ti je prav, pa takoj pred pustom stopiva pred oltar."

Tega Agata ni pričakovala. Z odprtimi usti je bulila v Francona in samo prikimala. Francon je molče šel.

Na Štefanovo je župnik oklical Francona in Agato enkrat za trikrat.

Štepiharjev Blaž je ves

zamišljen prišel iz cerkve, stopil v hlev in pobožal sivko.

"Nič več se ne bova pogovarjala, sivka! Kdo te bo zdaj krmil, kdo molzel? Veš, zdaj tudi Agate ne bo več po mleko; omožila se bo. Pa ne z menoj, kakor so mati želeli, ampak s tistim Franconom, ki je rekel, da me bo naznanil! Letošnji božič je Blaža požrl, razumeš, sivka? Pojdem, za zmeraj pojdem. Zbogom, sivka!"

Šel je, poiskal debelo vrvo, jo pritržil na kljuko pod lesenim stropom in si vtaknil glavo v zanko.

Na šentjanžev dan so ga sosede našli obešenega. Pod truplom je čepel črn maček in jezno pihal nad prišleci.

Pravijo, da vsako leto okrog božiča v razpadajoči Štepiharjevi bajti straši.

Nesrečna Blaževa duša se vrača po mir, ki ga ji v življenju ljudje niso hoteli dati.

Vinko Bitenc

Mi smo v službi drugih

POZDRAVE!

Vesele božične praznike... srečno novo leto... in zahvala tudi za vašo naklonjenost... za vašo prijaznost... in za mnogo hvaležnih prilik, ki ste nam jih dali, da smo vam bili na uslugo.

Z našimi srci prepojeni z hvaležnostjo... in priznanjem... vam pošiljamo iskreno željo... da boste imeli vesel božič... in da vam novo leto... prinese mir... srečo... ter polno izpolnitev vseh vaših upov in želja.

LOUIS FERFOLIA

SLOVENSKI POGREBNIK

3515 E. 81st St.

Michigan 7420

ZAKRAJŠEK FUNERAL HOME Inc.

6016 St. Clair Ave.

ENdicott 3113

Invalidni voz na razpolago noč in dan.

Zelim vesele božične praznike in srečno novo leto vsem rojakom.

SANTA PRIPOROČA

Grđina Shoppe

6111 St. Clair Ave.

za nakup krasnih božičnih daril. Pridite k nam. Bogata in popolna izbira.

Vsem cenjenim rojakinjam želimo vesele božične praznike in srečno novo leto.

sveti noči je umrla žena

Tonetu, štacunarju, so dali ljude pridevek. Rekli so mu "Tonires."

Nekoč, pa to še ni tako dolgo, je bil Tone brhek, mlad človek, ki je pridno gibal z močnimi rokami, ki je s hrastovimi pestmi opravljal vsa dela in ko je bilo vse končano, je rad pohitel na kako zabavo. Pri vsaki igri se je postavil in v krčmi je on drugim pokazal, kaj se pravi plesati in njegove puščice v pikrih besedah so zadevale vsakogar in niso nikomur prizanesle.

Živela je pa tu tudi Neža, najlepše dekle iz treh far, ki bi mogla biti vsakemu bogatemu kmečkemu sinu v ponos, če bi ne bila tako revna. Tone je imel malo in Neža še manj, pa sta vprav spadala skupaj. Imel je po očetu malo hišico kraj potoka, zraven je bil hlev in zadaj trata z dvanajstimi drevesi sliv; to je bila Tone-tova posest. Neža je priznala v hlev kravordčko; to pa je

bila njena dota.

Razen tega pa je, kar so mogli spoznati vsi ljudje, prinesla s seboj še nekaj, kar je šele polagoma postalo očitno. Vse ji je kar zraslo pod rokami, vse je vzcvetelo krog nje. Koder je ona hodila, je bilo vse še enkrat bolj veselo, celo ljubno sonce je na trato za hišo sijalo bolj prijazno ko kam drugam.

Tako je prešlo nekaj let in le eno še ni uspelo tema dve mladina zakonca. Pa se je pojavilo neko novoletno jutro s škripajočim snegom in z žarko-rdečim prajnim zmagoslavim soncem in je Tone prav tiho vprašal: "Kdaj pa misliš, da . . ."

Neža se je ozrla v stran k voščnemu Jezušku pod steklom in je tako zardela ko novoletno sonce: "Čez štirinajst dni mislim . . ."

Tone je zavriskal, pograbil Nežo in jo hotel vzdigniti, a se je še pravočasno spomnil in jo

je spustil, smejoč se: "Tako tako. . ."

In čez štirinajst dni nato, prav sredi ledenega meseca, je Neža mrzla in okamenela ležala na mrtvaškem odru z nogami proti vratom in z gorečimi svečami ob glavi in kmetice so molile in ihtele in stokale: "O, ti križani Bog! O, ti križani Bog!" V zibelki pa je ležalo dete in je tiho vekalo predse.

Prišel je gospod župnik: "Zdaj je uboga duša v nebesih in je zveličana. Le pridno moli in zaupaj v božje usmiljenje, da boš nekoč Nežo videl v nebesih, kakor nam je obljubljeno."

Suhih oči, razmršenih las sredi čela naravnost ko kako strašilo, je Tone bolščal v duhovnega gospoda, rekoč: "To ni res!"

Prišel je kovač, rekoč: "Tone, daj si dopovedati, ne drži rok v naročju, delaj! Veš, hudič preži samo na take, ki sami sebe zapustijo. Hudič hodi zmeraj okoli."

Tone je s pestjo lopnil po mizi, da je steklo nad voščnim Jezuškom zaženketalo: "To ni res! Nobenega Boga ni pa tudi hudiča ni! Nobene reči ni, ker ni na svetu nobene pameti več . . ."

Prišla je stara Suhorka, ki so vse sorte sušljali o njej, in je sikala vanj in ga zbadala: "Veš, Tone, šest tednov zapovrstjo moraš postiljati posteljo za rajno, da se bo mogla odpočiti, ko bo prihajala otroka dojit. Veš, mrtvi niso mrtvi."

Tone je pograbil stol in ga zagnal ob peč: "To ni res!" In to je bil zdaj edini odgovor, s katerim je odgovarjal Tone na vse tolažbe in vse nasvete: To ni res! Na vse, kar so mu dejali, na vse dobro in slabo, na vse o nebesih in o zemlji, o podzemskem in nadzemskem, zmeraj: To ni res!

Toni res je bil mož komaj dvajsetih let, pa je bil čez nekaj tednov videti ko človek, ki mu je štirideset. In z njim vred je šlo vse v nič, delo mu je le še tako pošepavalo izpod rok in veselje je ugasnilo ko svetilka brez olja.

Okrog hiše in vrtiča s trato in drevjem je bila zdaj zmeraj razpredena tanka, siva, mrzla megla. Tudi spomladi ni bilo nič bolje in ne poleti in tudi ne jeseni in v vasi mu že nihče ni rekel drugače ko Tonires. Časih je stal pred lužo v potoku, kjer je bilo vse tako temno in tiho, da so se vrbe sklanjale nad svojimi podobami, in si je mislil, kako je vse bilo in kako vse bo in da je vse eno samo trapasto garanje brez vsakršne pameti.

Zares, otrok in krava-rdečka, to je bilo vse, kar je ostalo od Neže, in krava je morala zdaj dati mleko za otroka; tako je bilo zdaj to.

In prišla je zima in kakor se že rado kaj primeri vprav za božič, je stala rdečka nekega jutra sklonjene glave in z napetim vampom v hlevu in je

mukala, da Bog se usmili. Zano se je tudi otrok vznemiril, premetaval se je po postelji, spet je in hropel in se zvijal v krčih. Zvečer je Tone že spoznal, da se trga nit fantkovega življenja. Zdivjal je k sosedom, prosil ob mleka; toda otrok ni maral hrane in kar so mu vsilili, je ječaje izbruhnil.

To življenje se drži onega, to je moral sprevideti tudi Tone in to je dejal tudi zdravnik, ki se je s sanmi pripeljal iz mesta. Tedaj je začelo Toneta daviti v grlu, da bo moral izgubiti še to poslednje, kar mu je zapustila žena. Strašen dan je bil zanj ta sve-ti večer, ko pojejo angelci in zvonijo zvonovi miru. Stiska mu je krčila srce, bilo mu je, ko da bi mu bili gobo dali v telo, ki je srkala vse to trpljenje in je kazalo, da ga bo raznesla, tako je bil ves napolnjen s samim strašnim, bridkim in hudim trpljenjem. Nato mu je kar zavrelo v glavi od obupne togote, stekel je v hlev, kravi so drhtele noge in mrzlica jo je stresala; stekel je v hišo k otroku, njegov fantiček je ležal v vročici, rdeč in razpaljen ko ogenj.

Pod steklom je voščeni Jezušček držal roko kvišku, druga mu je božajoče ležala ovčici na hrbtu. Prav tiho in mirno je stal pod steklom, mala rokica je z iztegnjenimi prstki ko za prisego kazala v nebo.

Takrat se je razčesnila brezverska trmoglavost mladega moža; kakor bi se kamenje valilo v dolino, je vse pokalo in grmelo v njem. Pozabil je, da je bil Tonires.

"Saj si bil vendar to noč rojen, ti Zveličarček moj," se je drobito iz njega, "tak bom šel prosit tvojo presveto Mater, da bi se mene, reveža, usmili-la."

Zdivjal je k sosedom v vas, pa od hiše do hiše: naj bi za božjo voljo kdo bedel pri fantu, da bi mogel iti k polnočnici v farno cerkev, da bi svojo veliko bridkost potožil Materi božji. Ljudje mu niso hoteli verjeti, saj so ga poznali samo kot Toniresa. Pa čeprav bi mu verjeli, hoče to noč pač vsakdo zase izprostit božjega blagoslova; nihče ne bo ostal doma, le tu in tam kdo, ki je njemu samemu kaka bolezen zastavila pot.

Tone je bil spet doma. Sedel je pri postelji in roke so mu sklenjene visele med kolena. Nihalo stenske ure se je nihalo v njegovi glavi sem in tja in vsak nihaj je odrezal kos življenja še temu borneyu, kar mu je še ostalo. Ali je fant sploh še dihal? Ura se je zobčasto zabadala v cviljenje burje, ki se je dvignila na pot, da je podila srebrni sneg skozi noč.

Tedaj je s koščnim členkom potrkalo na vrata in preden je utegnil Tone odriniti zapah, je že stal neki tujec pred njim, tri korake pred posteljo. Škornje je imel na sebi in lisičji klobuk; videti je bil ko gozdni čuvaj, a Tone ga ni poznal.

"Slišim, da bi rad, da bi ti kdo na otroka pazil," je rekel prišlec; "le pojdi, bom jaz tu ostal."

Tone je pogledal tujega človeka, zapazil je hudobijo na obrazu. Vstal je in mu pokazal vrata: "Ne potrebujem te; poznam tvoja dobra dela."

Tujec se je porogljivo namrdnil in zinil skozi škrobine: "Saj si menda Tonires!" — "Le pojdi! Pojdi, od koder si prišel!"

Vrata so se odprla, sneg se je vsul noter, vrata so se zaloputnila in tujca ni bilo več. In spet se je nihalo zabadalo Tonetu v glavo sem in tja in sem in tja. Burja je evlila ko mlado ščene, črvi so glodali po tramovju.

Zdaj pa ni bilo nobenega

upanja več. . . Ali je fant še dihal?

Ali se ni spet zganilo pri vratih in je bil slišati nalahen šepet: "Pusti me noter"? Trudoma se je Tone prebil do vrat, odprl jih je zapah.

Pred njim je stala njegova mrtva žena. V laseh so ji blestele zvezde-snežinke, črna ruta se ji je ovijala okrog vratu in prsi, njen obraz se ji je milo svetil, "Ne ustraši se," je dejala, "dovoljeno mi je, da sem prišla. Pojdi k polnočnici. Jaz bom ta čas pazila na otroka in na kravo. Le pojdi, le, dragi moj!" In je stopila v sobo in k postelji k otroku, ki ga je vzela k sebi in si ga položila k prsim . . .

Sneg in gozd, burja za pomoč na hrbtu, nato luč iz cerkvenih oken, veliki sijaj z oltarja, petje in sprepevanje v blaženo zaupanje! Prav nič natančnejšega ni mogel Tone povedati o poti v cerkev in domov, dasi se je trudil. In noben sosed da ga ni videl v cerkvi. In vendar je bil ondi, toliko se je prav dobro spomnil in je vedel, kako si je doma na pragu otrešel sneg s čevljev in kako je prav tiho vstopil. . .

Mrtva žena je sedela pri otroški postelji, položila je roko na blazino in je gledala otroku v obraz. Potem je vstala in rekla: "Ali si spet nazaj, Tone. . . Tako zdaj pa moram iti."

Tone je iztegnil roke in jo hotel prijeti. Naj nikari ne hodi v mrz in temo! Naj ostane tu na toplem in na svetlem! A žena se je nasmehnila, mu položila roke na rame in vonj po rožmarinu in vijolicah je zavel preko ust in čela moža. Nato se je žena vpricho razblinila ko dih na mrzlih okenskih šipah.

Toda otrok, njegov fant. Mož je padel na kolena k postelji. Otrok je ležal rdečih lic in mirno dihal, peščici sta mu bili stisnjeni v zdravem spancu. Več ko uro dolgo se je mož samo čudil in čudil. Potem se je domislil krave. Luč iz laterne mu je tekla naprej v hlev; varno je odprl vrata. Lagodno prežvekuje se, s rdečka ozirala okrog sebe, s krotkimi, vlažnimi, spojknimi očmi je pogledala od-

Nemški poslanik v Washingtonu, Hans Dieckhoff, je bil poklican od diktatorja Hitlerja domov. Ko se je poslanik poslovil pri državnem tajniku Hullu, je trajala avdijenca komaj dve minuti, in besede so bile zelo hladne.

svit laterne in gospodarja in ca. na obeh ji je bilo videti, da ga je spoznala.

Zjutraj na sveti dan je prišla stara Suhorka, ki so ji vse sorte oponašali, ki je bila pa vendarle dobra, poštena ženi-

ca. Pridršla je noter, pristopila k posteljici, se sklonila k otroku. "Ali zdaj vidiš," je rekla, "da je božja pomoč?" In Tone se zdaj ni upal reči: "To ni res!"

FRANK MODIC JR.
lastnik dvorane pod imenom

TWILIGHT BALLROOM
(stara Grdinova dvorana)

ravno tako lastnik

MODIC CAFE

6025 St. Clair Ave. ENdicott 9691

Toplo priporočam dvorane za vse namene, po nizki ceni.

Želim vsem skupaj vesele božične praznike in srečno novo leto.

THE WATERLOO DEPARTMENT STORE

nudi sledeče za božične praznike

LINGERIE \$1.98 do \$4.94
Krasna izbira ženske svilene spodnje obleke, hišnih suknj in pajamas

BATHROBES \$1.98 in več
Nova pošiljka svilenih in volnenih spalnih suknj za vsa družina

MOŠKE SRAJCE 98c in več
Največja in popolna izbira moških srajc za božič

Svilene ovratnice 29c - 55c - \$1.00

PAJAMAS \$1.19 in več
Moške broadcloth in flanelaste pajamas

SLIPERJI ZA DARILO
Krasna izbira hišnih sliperjev in čevljev za vsa družina po popularnih cenah.

ROBCI V ZAVOJČKIH 29c do \$1.00
Mi nudimo krasno in popolno zalogo žepnih robcev v zavojčkah.

VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE IN SREČNO NOVO LETO

Vse te vrednosti in mnogo drugih dobite pri

Waterloo Department Store

PRODAJALNA VREDNOSTI

15504-12 Waterloo Rd.

vogal 156. ceste

LYON DAIRY

SLOVENSKA MLEKARNA

1166 E. 60th St. HEnderson 4892

ANTON ZNIDARŠIČ ml., lastnik

Naša mlekarne je poznana kot ena najbolj sanitarnih v mestu. Naši odjemalci so vsi zadovoljni z našo postrežbo. Priporočamo se onim, kateri še niso naši odjemalci, da postanejo in se prepričajo o naši izvrstni postrežbi.

Vesele božične praznike in srečno novo leto želim vsem cenjenim odjemalcem in prijateljem.

Prva, najstarejša, največja in najbogatejša slovenska katoliška podporni organizacija v Združenih Državah Ameriških, je:

Kranjsko-Slovenska Katoliška Jednota

Glavni urad v lastnem domu: 508 No. Chicago St., Joliet, Illinois
POSUJE ŽE 45. LETO

Ustanovljena 2. aprila 1894, inkorporirana 12. januarja 1898 v državi Illinois, s sedežem v mestu Joliet, Illinois.

SKUPNO PREMOŽENJE ZNAŠA NAD \$4,000,000

SOLVENTNOST K. S. K. JEDNOTE ZNAŠA 116.71%

K. S. K. Jednota ima nad 35,000 članov in članic v odraslem in mladinskem oddelku.

SKUPNO ŠTEVILO KRAJEVNIH DRUŠTEV 135

V Clevelandu, Ohio je 15 naših krajevnih društev. Skupnih podpor je K. S. K. Jednota izplačala tekom svojega obstanka nad \$6,700,000

GESLO K. S. K. JEDNOTE JE: "VSE ZA VERO, DOM IN NAROD!"
Če se hoče zavarovati pri dobri, pošteni in solventni podporni organizaciji, zavaruj se pri Kranjsko-Slovenski Katoliški Jednoti, kjer se lahko zavaruješ za smrtnino, razne poškodbe, operacije, proti bolezni in onemoglosti.

K. S. K. Jednota sprejema v svojo sredo članice in članice od 16. do 55. leta; otroke pa takoj po rojstvu in do 16. leta. Zavaruješ se lahko za \$250; \$500; \$1000; \$1500 in \$2000 posmrtnine.

V Mladinskem Oddelku K. S. K. J. se otroci lahko zavarujejo v razredu "A" ali "B." Mesečni prispevek v mladinski oddelki je zelo nizek, samo 15c za razred "A" in 30c za razred "B" in ostane stalen, dasi zavarovalnina v vsakim dnevem narašča. V slučaju smrti otroka zavarovanega v razredu "A" se plača do \$450.00 in zavarovanega v razredu "B" se plača do \$1000.00 posmrtnine.

BOLNIŠKA PODPORA:

Zavaruješ se lahko za \$200; \$1.00 in 50c na dan ali \$5.00 na teden. Asement primerne nizek.

K. S. K. Jednota nudi članstvu najmodernejših vrst zavarovanja.

Člani in članice nad 60 let stari lahko prejmejo pripadajočo jim rezervno izplačilo v gotovini.

Nad 70 let stari člani in članice so prosti vseh nadaljnjih asementov.

Jednota ima svoj lasten list "Glasilo K. S. K. Jednote," ki izhaja enkrat na teden v slovenskem in angleškem jeziku in katerega dobiva vsak član in članica.

Vsak Slovenec in Slovenka bi moral(a) biti zavarovan(a) pri K. S. K. Jednoti, kot pravi materi vdov in srot. Če še nisi član in članica te mogoče in bogate podporne organizacije, potrdi se in pristopi takoj.

V vsak slovenski naselbini v Združenih državah bi moralo biti društvo, spadajoče h K. S. K. Jednoti. Kjerkoli se nimate društva, spadajočega k tej solventni katoliški podporni organizaciji, ustanovite ga; treba je le osem oseb v starosti od 16. do 55. leta. — Za nadaljna pojasnila in navodila pišite na glavnega tajnika: JOSIP ZALAR, 508 No. Chicago Street, Joliet, Illinois.

Vesele božične praznike in srečno novo leto vsem odjemalcem in prijateljem želi

EUCLID DAIRY CO.

LOUIS STARMAN, predsednik

Največja, sanitarna in moderno urejena in z modernimi stroji opremljena slovenska mlekarne. Najmodernejši prostori in čistoča, ki vlada v naši mlekarni jamči, da dobite v vašo hišo popolnoma prečiščeno in pasteurizirano mleko, ki ga z okusom uživate. Cenjenim gospodinjam se toplo priporočamo za naročilo mleka iz naše mlekarne.

215 E. 200th St.

KENmore 0515

